

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AŞK VE HÜZÜN

“ROMAN”

MİSYON YAYINLARI

12

AŞK VE HÜZÜN

Veli Karanfil

1. Basım, Eylül 2003

Yayına Hazırlayan

Osman Arpaçukuru

Kapak Tasarım

Ahmet Mayalı

Baskı ve Cilt

Bayrak Matbaası

MİSYON YAYINLARI

Çatalçeşme Sok. Üretmen Han No: 18

Tel.&Faks: 0212 512 51 66 - 512 45 43

Cağaloğlu – İstanbul

VELİ KARANFİL

AŞK VE HÜZÜN

“ROMAN”

MİSYON

VELİ KARANFİL:

1961’de Zonguldak ili, Çaycuma ilçesi, Dağüstü Köyünde doğdu.

İlkokulu köyünde, orta öğrenimini Düzce İmam-Hatip Lisesi’nde, yüksek tahsilini Kayseri’de, Erciyes Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’nde tamamladı.

Öğretmen olarak çalışıyor.

Evli ve üç çocuk babasıdır.

Öykü, şiir ve makale ödülleri var.

Yayına hazır öykü, şiir, roman ve inceleme kitapları var. İlköğretim Okulları için Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi 6-7-8 Ders Kitaplarını yazdı.

Yazdıklarının bir kısmı “Düzce Postası”, “Susku”, “Yediharf”, “Yeni nesil”, “Yeni Asya”, “Zaman Diyalog”, “Kardelen” ve “Dergah”ta çıktı.

İÇİNDEKİLER

Bir...

Karanlık Bir Aydınlık-
tır..... 7

İki...

Güneş Doğu-
yor..... 18

Üç...

Zirvelere Çıkan Yol Aşağılardan Ge-
çer..... 43

Dört...

Bin Yıl Yaşanır Bir Gün Bin Yıl Değe-
rinde..... 52

Beş...

Toprakta Erken Açan Bir Me-
nekşe..... 61

Altı...

Altında Bir Taş, Taşta Bir Altın Bulunabi-
lir..... 86

Yedi...

Tepeyi Aşmak Zor Olsa Da Ümit Var-
dır..... 103

Sekiz...

Büyülü Madalyon Tersini Göster-
mez..... 111

Dokuz...

Bütün Hesapları Altüst Eden Bir He-
sap..... 148

On...

Bütün Yollar Aynı Yere Çı-
kar..... 180

Bir...

Karanlık Bir Aydınlıktır

Bir haftadır buradayım.

Ne gelenim var, ne gidenim, ne arayanım, ne soranım.

Zihin haritamda, günlerdir bütün yakıcılığıyla doluşan ve büyüdükçe büyüyen yalnızlık düşüncelerim, ayaklarımın çay yangınına gerilerde bırakıyor.

Uykumu bölen ağrıları, sargı bezini geçip yatağımı dolduran kanamaları, geceler boyu inlemele-rimi, her gün soyulan derilerimi, her gün etime batırılan ve saatlerce ağırlığını üzerimden atamadığım, tarlayı sürerken uyarı anlamında öküzlere dürtülen üvendire nodulunu hatırlatan iğneleri neredeyse unutturuyor bu zihin sancıları.

İnsan zor günlerinde dostlarını, inandırıcı olmadığını bilse de, onların dilinden bir tatlı teselliye nasıl da arıyor.

Bir gülümseyişin, elini eline alışın, samimiyetle tutuşun, gözlerinin içine bakışın tadına doyum olmaz hasretini çekiyor.

Günlerce susuz kalmış bir insan nasıl ararsa çölde suyu, öyle arıyor bir dost sesini, sıcaklığını.

Aylarca süren bir ayrılığın ardından, kavuşmanın saadetiyle bağlamak, kurda kuşa, yerde gezene, göklerde uçana duyurmak istiyor sevincini, mutluluğunu, bir salise kadar sürse de.

Heyhat, benim için ne mümkün bu mutluluğu tatmak.

Günler geçip gidiyor.

Ameliyat olalı bir haftayı geçti.

Ayağımı oynatamıyorum, yerimden kıpırdayamıyorum, bir taraftan öbür yanıma dönemiyorum, ihtiyaçlarımı karşılayamıyorum.

Bir yudum suyu verecekler de içeceğim, herkes kendi aleminde ve hayatını yaşıyor, bir yığın yanlış ve zan içinde, aldanarak ve aldatarak.

Bana bir soru sorulursa cevap veriyorum.

Kendi içimde ve karanlıklarım arasında yitip gitmekten insanlarla konuşmaya zamanım olmuyor.

Kitapların güven veren ve asla aldatmayan, kurgu da olsalar hayatın gerçeklerini yansıtan dünyalarında huzur arıyorum.

Yine de bir şeylerin eksikliğini hissediyorum.

Soru dağlarım gittikçe yüceleşiyor, beni aşıyor ve bir yanardağ gibi artıyor patlamalarım, lavların arasında kayıp bir zerre oluyorum.

Sahi benim dostlarım neredeler?

Niçin gelmezler, arayıp sormazlar?

İyi gün dostu olmak, kötü günde unutmak dostluk kitabının neresinde yazıyor?

Hayatı birlikte yaşayabilmek, paylaşmak erdemi nerelerde geziniyor bugünlerde?

Sevgiyi bencilliklerimizle öldürüyor muyuz?

Kalbimi kendilerine teklifsiz açtığım arkadaşlarım aramaktan kaçınıyorlar mı?

Hani dayanışmadan söz ediyorduk, birlikteliklerimizi hayatın bütününe taşımanın gerekliliğinden, sevgileri çoğaltmanın lüzumundan dem vuruyorduk.

Öğrencilerim hangi Kafdağı'nın arkasına gizlendiler de gözlerine ulaşamıyorum, seslerini duyamıyorum, ellerini tutamıyorum.

Hiç çıkmayasıya girmeyi düşündüğüm ve düşlediğim yüreklerinde yerim olmamış mıydı ki, gelemediler.

Ulaşılmaz mesafelerin ötesinde miyim ben, aşılmaz engeller mi koyduk yoksa aramıza da buluşamıyoruz günlerdir.

Özlemek kelimesi ne kadar manasız kalıyor onlara duyduğum hasreti ifadede.

Onlara olan sınırsız ve sonsuz sevgimi duyurabilmiş miydim bir nebzecik, fısıldayabilmiş miydim güzel söze hazır kulaklarına.

Bilmiyorum.

Neyi paylaşabilmiştim dışımdaki dünyanın insanlarıyla, aslında benden birer parça, elim, ayağım, gözüüm, kulağım değil miydiler?

Eksiklikler bendeydi belli, her problemin kaynağı benden başkası olamazdı, çare de benim takınacağım tavırlarla yakından ilgiliydi.

Önce kendimi sorgulamalı, yanlışlarımı düzeltmeli, başkalarını suçlamaya, yargılamaya kalkmamalıyım.

Sabahtan akşamı bekliyorum gelmiyor.

Gecenin sabahını arıyorum, bir türlü güneşim doğmu-yor, doğsa da pencereden içeri girmiyor, karanlığımı aydınlatmıyor.

Yedi günde üçüncü bir arkadaş geldi odama.

İkisi gitti, yeterince tanımaya fırsat bulamadan.

Gelen gidiyor, giden gelmiyor.

Ben hala yerimdeyim.

Kendime yetemiyorum henüz, tuvalete gidemiyorum, yemeğimi alamıyorum.

Destegini hep yanımda, benimle beraber bulduğum eşi-min fedakarlıkları eziyor yüreğimi.

O olmasaydı ne yapardım?

İşte o da yok, babasını yitirdi.

Ebedi kazanma kuşağında, son görevini yapacak ona karşı.

Kendimle beraberim sadece, düşüncelerim ve düşlerim dolduruyor bütün zamanımı, dünyam benimle sınırlı, dışarısı beni çok ilgilendirmiyor.

Bütün günler birbirine benziyor.

Belki ben öyle algılıyorum.

Hayatı tekdüze hale getiren benim.

Her anı bir ömür değerinde yaşamayı beceremedikten sonra tek tipleşiyor zaman.

Çoğu kez farkındayım, rahatsızlığını iliklerime değin hissediyorum.

Açık bir ziyandayım.

Çözümün bende olduğunu biliyorum.

Günlük aldanişlarıma yenik düşmekten kurtulamıyorum.

Sağlığım ve zamanım yitip gidiyor gözlerimin içine bakarak.

Bir günün daha sonuna yaklaşıyorum.

Geriye dönüp bakmaya cesaret edebilsem, göreceğim şey sıfır elde var sıfırdan başkası değil.

Güneş doğuyu terk edeli çok oldu, batı yakasına dolandı.

Ellerim koynumda bakınıp duruyorum arkasından.

Kucağımda doğdu, büyüdü, yaşlandı ve ölüyor
benimle beraber.

Yüreğimi ısıtamadım, yolumu aydınlatamadım,
karanlıkta kuruyan güllerime yöneltemedim ışı-
klarını.

Saatimi ayarlayamadım güneşe göre.

Sabahı bilemedim, öğleyi tanıyamadım, ikindiye
göremedim, akşama ulaşamadım, yatsı ve sabah
nerede kaldı?

Hayat penceremi öylesine dar bir alanla sınırladım
ki, göremediğimi de göremiyorum.

Derinlerinde neyi aradığımı bilemediğim dünyam-
dan cılız bir sesle uyanıyorum.

-Selamün aleyküm!

Bu yorgun ve ölgün sese kulak kabartıyorum.

Okur gibi yaptığım kitabın satırlarından gözlerimi
ayırıyorum.

Başımı yavaşça kaldırıyorum.

Anlamsızca bakıyorum yüzüne.

Yarı gönülsüz, duyulur duyulmaz fısıldıyorum:

-Aleyküm selam ve rahmetullahi ve berakatüh!

Genç bir adam.

Eşyalarını yerleştiriyor.

Üzerinde sarı lacivert eşofman.

Ayak üstü zor duruyor gibi.

Çehresini dikkatle inceliyorum.

Masum bir yüz, utangaç bir mizaç, sırtındaki elbise gibi sararmış, kan kalmamış, dudakları uçuk,çekingen.

Gözlerini açmakta zorlanıyor sanki, yürürken sendeliyor, dizlerinin dermanı kesilmiş belli ki.

Yemekler geliyor.

Görevli benim yemeğimi getiriyor, önüme çektiğim masaya koyuyor, teşekkür ediyorum. Bulgur pilavı, taze fasulye, üzüm, mevsimin son kalıntıları, bir kısmı çürük. İçimin çürüklüğünü hatırlatıyor bana.

Hizmetlinin sesi hariciye koridorunda yükseliyor tekrar:

-Bahattin Karaoğlu, perhiz yemeği, neredesin arkadaş, servis gidiyor!

-Burada, geliyorum, yemek alsam mı acaba?

-Al, al, burada sabah kolay olmaz! diyorum, konuşmuş olmak için.

Yeni komşumu tanımış oluyorum: Bahattin Karaoğlu!

Komşu önemli, iyi tanımak, iyi anlaşmak ve geçinmek lazım komşuyla.

“Komşu komşunun külüne muhtaçtır!” denilmiş.

“Uzaktaki akraba yetişene kadar yakındaki komşu ölürken insanın çenesini bağlar!” diye boşuna

söylenmemiştir. Hele hastanede iseniz, ölümün sı-
cak nefesini ensenizde hissediyorsanız, komşuluk
çok daha önemli ve vazgeçilmez oluyor.

Bahattin “burada!” diye ünleyince, aklıma okul
yıllarım geliyor. Öğretmenlerim ve kalbimin bir
 taraflarında koşturup duran sınıf arkadaşlarım dü-
şüyor dünyama.

O güzeller güzeli sesler yankılanıyor kulaklarımda
yıllar öncesinden:

-Sekiz, Veli Karanfil!

Kabak öğretmenim karşımda duruyor sanki.

-Gel bakalım tonton oğlum, şu fişi yaz tahtaya! di-
yor.

-Burada! diyorum duyulur duyulmaz.

-Bin üç yüz yetmiş bir!

Hasan Bostancı şairane bakıyor gözlerimin içine.

-Efendim! cevabını veriyorum kemali edeple.

-Bin dört yüz kırk iki, Veli Karanfil!

Turan Koç kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından Sokrat gibi uzaklarıma bakıyor.

-Buyurun efendim, burada!

Bir adet haşlanmış patates, süt,küçük bir dilim ek-mek alıyor, oturuyor karşıma.

-Afiyet olsun!

-Sana da afiyet olsun!

Yemeği bitiriyoruz.

-Senin refakatçin yok mu? diyor.

-Yok! diye cevaplıyorum sorusunu.

Sessiz ve sakın adımlarla mutfğa yöneliyor, elinde yemek tabaklarımız.

Dönüp geliyor, yanıma oturuyor.

Sudan sebeplerle benim ona gösteremediğim yakınlığı gösteriyor.

Hatırımı soruyor.

-Geçmiş olsun! diyor defalarca.

Büyük bir bela atlattığımı, verilmiş sadakamın olduğunu, Allah'ın beni koruduğunu,düşünüyor.

Ayaklarımın yanış hikayesini dinlemek istiyor.

Bu yanışımın ilk olmadığını, yıllarca önce, anne annemi ziyarete gittiğimizde, bir çaydanlık sıcak suyu aynı ayağıma nasıl devirdiğimi, Mesut'un üzerime boca ettiği yeni demlenmiş çayla ikinci defa nasıl yandığımı anlatıyorum.

Tatlı tatlı gülümsüyor.

-Senin başına gelenler pişmiş tavuğun başına gelmemiştir herhalde! diyerek gülmeyi sürdürüyor.

Çekingenliğini yavaş yavaş üzerinden atıyor.

Daha bir yakınlaşıyoruz.

Felaketlerin insanları birbirine yakınlaştırdığı düşüncesi takılıyor şuuruma.

Tanışıyoruz.

Bana ailesini anlatıyor.

Babası çiftçilikle uğraşıyor köyde, emekli.

Annesi yedi sekiz çocuk doğurmanın, onları, nice zorluklara ve yokluklara katlanarak yetiştirme mücadelesinin yorgunu.

Yılların yüküyle ezilmiş. Hayatın güzelliklerini yaşayamamış.

Şikayet etmeyen biri, haline razı, mütevekkil, sabırlı.

Sıkıntıları sevginin ve sabrın sihirli gücüyle aşmayı becerebilmiş örnek bir ana.

Bahattin sekiz kardeşin en küçüğü.

Askerliğini yapmış, bekar, kendini bildi bileli, o iş senin, bu iş benim, İstanbul'da çalışıyor.

Midesinden rahatsız ve üçüncü defadır mide kanamasından tedavi görüyor.

Hemşehriyiz.

Konuştukça açılıyor.

Yaşadığı, gördüğü, anlatacağı çok şey var bana.

Köyünü, oradaki insanları, çocukluğunu anlatıyor, geriye getirilmesi ve tekrar yaşanması mümkün olmayan güzelliklerden söz ediyoruz.

Dilde buruk bir tat bırakan can eriğine dönüşüyor geç-miş.

Aşklarımızdan dem vuruyoruz.

Derinden bir “ah!” çekiyor Bahattin.

Yüzündeki çocuksu ve saf tebessüm yerini derin bir hüz-ne terk ediyor.

Kalkıyor, dolabını açıyor, eşyalarının arasından bir paket sigara çıkarıyor, cebine yerleştiriyor.

-Ben kantine gidiyorum abi, biraz nikotin alacağım, tabutuma bir çivi daha. Bir şey ister misin? diyor.

-Çay getirirsen sevindirirsin diye cevaplıyorum sorusunu.

-Gelince devam ederiz, yaramı deştin! diyerek çıkıp gidiyor.

Elimde sıkı sıkıya tutulmaktan tere batan kitaba dönüyorum, aklım Bahattin kardeşte takılı.

Yarım saat sonra çıkıp geliyor, peçeteye sarılmış bir plastik bardak çayla.

-Efkarın dağıldı mı? diye takılıyorum, çayımı yudumlarken.

-Seni dinlemek, not almak isterim söylediklerini, olur ya, bakarsın güzel bir öykü çıkar veya esrarengiz bir Leyla Mecnun masalı.

Marangoz ağaca, çiftçi toprağa hangi gözle bakıyorsa, onun anlatacaklarına öyle kulak veriyorum.

Yazma merakımı gıdıklıyor bir hayat kırıntısı.

Yaşanan her şeyin yazmaya ve okunmaya değer bir tarafının bulunabileceğini düşünüyorum.

Bahattin kardeşin anlatacaklarını önemsiyorum.

Derin bir iç çekiyor, en başından anlatmaya koyuluyor.

İki...

Güneş Doğuyor

-asal mı, gerçek mi yaşananlar, bilmiyorum, bilmek de istemiyorum aslında.

Kendimden ziyade onu ve yaşadıklarını aktarmak isterim size.

Benim ona yakınlığım onun bana olan uzaklığı kadardı ancak.

İki ayrı zamanda, iki ayrı mekanda, birbirinden habersiz, düşünceden ve düşten ibaret bir şeydi hissettiğimiz, öylesine yakın ve uzak.

Kezban, rüya gibi bir kızdı.

Adının anlamına yakışan bu dünyada, anılmaya değer tek gerçek benim için, yaşanmamış güzelliği hayatımın.

Bir yığın düş kırıklığından başka bir şey değil onu anmak ve anlatmak.

İçimde bir yanın kanayıp durduğunu fark ederim
onu düşleyince.

Kalbimin tik takları kadar yakın, sonsuzluk misali
uzadıkça uzayan uzaklık avuçlarımda tutamadı-
ğım.

Nerede gezindiği, ne zaman dönüp geldiği bilin-
meyen gönül kuşu.

Hem var, hem yok, ne var, ne yok gerçekliğinde.

Anayol üzerinde şirin bir yer, çocukluğumuzun
cenneti köyümüz.

Yeşilin her tonunu bulmanız mümkün burada.

Yazları, ormandan gelen tatlı bir serinlik yalayıp
geçer yüzünüzü.

Ormandan açma tarlalarda, altında gölgeleyip din-
lenebileceğiniz, çıkınınızı açıp, azığınızı buz gibi
sular eşliğinde yiyeceğiniz kocaman ağaçlar var-
dır.

Dallarına salıncaklar asılır, bebeklere ninniler söylenir kuş cıvıltılarının eşliğinde. İki kişinin kulaçlarının zor ulaştığı köklerine hayvanlar bağlanır. El ele tutuşup oyunlar oynanır.

Karın doyurmak zor bir olaydı.

Bulduğuyla yetinmek ne büyük nimetti.

Uzun kış gecelerinde neler konuşulmazdı ahşap evlerin çatısı altında.

Ocakta kocaman bir kütük, çatır çatır yanmakta.

Önünü ısıtsan arkanı ısıtsan önün buz keser.

Rüzgarın kulakları delecekmiş gibi çığlığa dönüşen uğultusu içeriye ulaşmakta, soğuştahtaların arasından sızmaktadır iliklerinize kadar.

Saçaklar buz dağına benzemektedir aylar boyu.

Kurt ulumaları, çakal sesleri eksik olmazdı sağda, solda.

Dedelerimiz köpeklerin bacalardan baktığı, evleri gömen bir kaç adam boyu kardan söz ederlerdi eski zamanlarda yağan.

Köy odaları büyüklerin buluşma yeri.

Dışarıdan gelen misafirlerin, yolcuların, gariplerin ağırlandığı, küçüklerin, gençlerin hizmet etmek için el pençe divan durup ayakta beklediği, büyüğün büyüklüğünü, küçüğün küçüklüğünü hissettiği, edebi öğrendiği özel mekanlar.

Sabahlara değin mevlit, ilahi, Muhammediye, Hikaye-i Kesikbaş ve Güvercinlerin, Mızraklı İlmi-hallerin, Hazreti Ali ve Battal Gazi Cenklerinin, destanların okunduğu, büyük bir huşu ile dinlendiği birer yaygın eğitim kurumu.

Tabiat baharla beraber gözlerini açtığında yeniden doğ-muş gibi olurduk.

Arpalar ekilirdi, patates ve soğanlar dikilir, fasülye yerleri hazır edilirdi.

Güzellikleri, sıkıntıları, umutları, hayal kırıklıklarını, bir dilim ekmeği, bir tas ayranı bölüşür gibi birlikte yaşardık.

Birinin bir işi mi kalmış, tarlası mı sürülmemiş, harmanı mı dövülmemiş, ekini mi yıkanmamış, mısırı tarlada mı bekliyor, ne gam?

Atı, eşeği, öküzü, adamı, kadını, çocuğu seferber edilir, bir anda çözüldü en zor problemler.

Sevgi, saygı ve hürmeti vardı birbirine insanların, şimdiki gibi vurdumduymaz, bencil ve egoist değildik biz.

“Tüfek icat oldu, mertlik bozuldu!” sözünde olduğu gibi, televizyon ve kahvehaneler köylere girdi, hürmet kalktı.

Küçük büyüğü, kimse kimseyi tanımaz oldu.

Erkekler kadınlarıyla tarlaya giderlerdi, çalışırlardı.

Şimdi nerede, kahvehanede gece yarısına kadar oyunla, eğlenceyle vakit öldürüyorlar.

Köy odalarında okunan kitaplar çoktan raflara kaldırıldı.

Tavan aralarında çürüyüp gitti çoğu.

Kitapların dilinden anlayacak insanı bulmak çölde suya kavuşmak gibi bir şey olsa gerek.

Birer okuma yeri olarak hayatımıza giren kahvehaneler miskinler tekkesine döndü artık. En güzel çağların ve zamanların ziyan edildiği boş laf yeri oldu.

Konuşması gereken yerde susan, susması gereken yerde konuşan insanların çoğaldığı bir devirde yaşamaktayız.

Eskilerin dediği gibi, sapla saman birbirine karıştı.

Değerler alt üst oldu.

Kimse ne yaptığını bilmiyor.

En az bildiği ve yaptığı şey kendi işi.

Onun dışındaki her şeyde allame-i cihan gibi davranmaya meraklıyız daha ziyade.

Kadınlar hayatın bütün yükünü çeker.

Ellerinde saban, kazma, çapa, bağda, bahçede karıncalar gibi çalışır. Bulaşığı, çamaşırını, ertesi günü karşılayacak hazırlıkları gecedan bitirir, çocukları yıkar, temizler, üzerine başına bakar.

Yirmi dört saatin kaç dakikasını kendisine ayırırdı?

Ayırır mıydı, başkaları için yaşamaktan yaşadığını fark eder miydi?

Kıymetini bilen olur muydu?

Bu soruya “evet!” cevabını vermeyi ne kadar isterdim oysa.

Bugün çok şey değişti mi?

Zannetmiyorum.

En çok istismar edilen ve bir türlü kendisinden vazgeçilemeyen, anlaşılamayan, anlamamak için direnç gösterilen insan sebebi varlık.

Biz çocuklar cennete girmiş gibi olurduk.

Yeni yetişen çayırar üzerinde gün boyu tepinir,
çiçekler toplar, kavga, dövüş, gülüş, günü geceyi
birbirine karıştırdık çoğu zaman.

Kavuşmak ne demekti, ayrılmazdık ki hiç.

Zamanın ne önemi vardı, sonsuzluk bizim içindi
nasıl olsa.

Güneş bizim için ısıtırdı evreni.

Elmayı, portakalı, can eriğini, vişne kirazını,
kara dutu, ayvayı, narı, çileği olgunlaştırırdı yiye-
lim diye.

Ay bakır tepsisi içinde bir günü, güneşi hediye
ederdi her sabah.

Yıldızlar rüyalarımızın peri kızlarıydı göz kırpan
gecenin karanlığında yüreğimizde.

İşte böyle, bir bahar günü.

Çiçekler rengarenk açıyor. Kuzular otlaklara yayı-
lıyor, Çocuklar sokaklara doluyor. Güneş bir

başka gülümsüyor. Köyün kenarından geçen dere şırıl şırıl akıyor. Akça pınarın suyu soğumaya başlıyor yaza hazırlık.

Leylekler evlerin damlarına, asırlık çınarların en yüksek dallarına yuvasını yapmış. Kediler güneşe sırtını vermiş, yavrularını emzirmede, tüylerini yalayıp temizlemeye durmuş.

Tavuklar mevsimin ilk yavrularını peşlerine takmış, küllüklerde, ahır diplerinde eşinmekte, minik yavrularını hayata hazırlamakta.

Yamacına yaslandığımız ak meşe, çamlık, gürgenlik, yeşilin bütün tonlarının bulunduğu elbisesini giymiş, kuş seslerini salıvermiş köyümüzün içlerine.

Mısırlar iki kulaktır bahçelerde.

Ekinler diz boyu uzamış, geç arpalar gövermiş, çayırklar biçime hazır, fasulyeler değneklere sarılıyor.

Dutlar yavaş yavaş ağarıyor, er kirazları tek tük kızarmaya başlamış.

Derenin üzerine kurulmuş köy değirmeninde mevsimin son unları öğütölmektedir nöbetleşe.

Her kimse hakkına razı.

Annem karnı sırtında.

Uykusuz geçen gecenin arkasından iki büküm mısır çapalıyor.

Bilmem kaçınıcı çocuğu tepinip duruyor karnında.

Dünyaya gelmek için acelesi varmış gibi dönüp duruyor bir o yana bir bu yana.

Bunca yıldan sonra olmasaydı ne olurdu sanki.

Allah verince oluyordu.

Razı olmalıydı elbet.

İhtiyarlık günlerinde elinden tutar, işlerinde yardım eder, ölürken bir yudum su verirdi belki.

Bir kızı olurdu ahir ömründe, kim bilir?

Bir sürü oğlan doğurmuştu bugüne kadar, bu da kız olursa memnun olacaktı.

Tarlada gün boyu yalnız çalışmaktan kurtulurdu, kızıyla el ele verir, her bir işin üstesinden gelirlerdi.

Babam ormanlarda çalışır, gündelikçi.

Elinde balta, büyümesi nice yıllar alan ağaçları bir çırpıda keser, tomruk yapar, kabuğunu soyar.

Annemin hazırladığı azıkla karnını doyurur, şükür eder.

Çalışıp çabalar evinin geçimi, çocuklarının geleceği, yuvasının ihtiyaçları için.

Ceketi omzunda, bir yabancı gibi gider gelir eve.

Dedemin homurtusunu, annemin dırdırını, anne annemin surat edişini, ormanın güzelliği, kuşların cıvıltısı, hafif rüzgarın fısıltısıyla unutabilmekte, işiyle mutlu olmaktadır.

İç güveyi olmak dünyanın en zor işidir.

Çünkü, ceketin kapının arkasında asılıdır, ataların dediği gibi.

Her an kovulup gidecekmişsin ezikliğiyle yaşarsın her gününü.

Ekmeğini, aşını, işini, eşini onlara borçlusundur. Kaybetmemek için boynun eğridir hep.

Yoksulluğun rüzgarı ve çaresizlik sürüklemişse sizi daha bir zordur işiniz.

Gidecek yeriniz yoktur başka.

Seçme şansınız kalmamıştır.

Bütün yollar oraya çıkmaktadır.

Katlanmak, sabretmek, direnmek ve yaşamak mecburiyetindesinizdir.

Üstelik sizi hayata bağlayan başka sorumluluklarınız vardır. Bir dizi çocuk sizi beklemektedir kucağınıza atılmak için. Her şey bir yana, onlara kıyamazsınız.

Babamın işi zor, Allah'a kalmış babamın işi.

Dedem aksi, inatçı, huysuzun biri.

Annem dedemin ilk eşinden olan kızı.

Babamı iç güveyi olarak alır annemin yanına.
Çünkü hiç oğlu olmamıştır.

İkinci eşinden de kızları olur anneannem ölünce.

Araya üvey girince daha bir artar dedemin huysuzluğu.

Babamı, annemi ve bizi evden atar, yıllarca komşunun bir göz damdan bozma odasında yaşarız.

Dedem yeni bir ev yaptıınca eski eve yerleşmemize izin verir.

İnatçılığı, huysuzluğu, kırıcılığı, bencilliği halen de sürüp gidiyor dedemin.

Sen bu işin ilmini tahsil etmişsin, daha iyi bilirsin ağabey.

Müslüman'ın her zaman iyi huylu, yardımsever, alçak gönüllü, dürüst, hoşgörölü, karıncayı bile incitmeyecek tabiatta olması gerekmez mi?

Komşusu açken tok yatmayan, bir tas çorbasını başkalarıyla bölüşen, her şeyi, herkesi, yarattığı yaratandan ötürü seven, yüzünden tebessüm, kalbinden sevgi, zihninden tefekkür, davranışlarından güzellikler eksik olmayan kişi değil midir insan?

Güzel görüp güzel düşünen, hayatından lezzet alan, dünyayı ve ahireti, ölümü ve hayatı birlikte değerlendirip tavırlarını ona göre ayarlayan tam bir denge insanı olması gerekli değil midir inanan birinin?

Hayatın ve insanların yegane rehberinin izinde, varlık alemine her bakımdan örnek, kendisini öldürmeye gelenlerin bile kendisinde dirildiği, ışığını sonsuzluktan alıp sonsuzluğa emin adımlarla yürüyen ideal kişilik olamaz mı mü'min?

Eksiklik ve yanlışlık nerede ki, bir türlü sonuç alamıyo-ruz.

Darmadağın bir kimlik ve kişilik.

Ne İsa'ya ne de Musa'ya yaranamayan tavırlar.

Özü sözüne, sözü özüne uymayan, görüldüğü gibi olup olduğu gibi görünemeyen.

Hiç gitmeyecekmiş gibi dünyaya sımsıkı sarılan,
ahirete ve Allah'a darılan.

Nefsinin peşinde koşturmaktan yorulan.

Eğildikçe eğilmeye, ezildikçe ezilmeye, sürül-
dükçe sürülmeye doymayan.

Bir hali diğerine uymayan, söylediğini duymayan
insanlarız biz?

Darmadağınık bir yapıdayız.

Bir binanın tuğlaları gibi kenetlenemiyor, birbiri-
mizi desteklemiyor, yerini ve konumunu sağ-
lamlaştırmıyoruz.

Bir vücudun organları gibi değiliz, birimizin acısı
diğerimizi çok ilgilendirmiyor.

Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın anlayışını
taşıyor, bizi ısırdığında anlıyoruz tehlikenin bü-
yüklüğü.

İş işten geçmiş oluyor.

Başkalarına verdiğimiz değeri kardeşlerimize vermiyoruz.

Görmezden geliyor, yok sayıyoruz çoğu zaman.

Başına gelen şeylerden dolayı kınıyoruz, sahiplenmiyoruz.

Sefalet içinde sürünürken bir dostumuz, biz kral keyfi sürmekte bir mahzur görmüyor, rahatsızlık hissetmiyoruz.

Fedakarlığı hep başkalarından bekliyoruz.

İş başa düştüğünde kaçacak delik arıyor, küçük ve sıradan bahanelerin arkasına sığınıyoruz.

Yapabileceğimiz şeyleri yapmaktan kaçınıyoruz.

Köşemize çekilip şartların düzelmesini bekliyor, zaman ve zemine göre tavır takınıyoruz.

Yolların taşlardan temizlenmesini beklemekte sakınca görmüyoruz.

Durun denildiğinde kaçıyoruz.

Eğilin diyenlerin önünde secdeye kapanıyoruz.

Dosta dokunan zarar bize bulaşmasın diye tanı-
mazdan geliyoruz.

Yılları ve yolları birlikte kat ettiklerimizi terk edi-
yoruz.

Ganimetleri paylaşmaya sıra gelince hep en önde
yer alıyor, kuytu köşelerden çıkıp arzı endam edi-
yoruz meydanın en ucunda.

İtekleyip geçiyoruz ayaklarının kanı, sırtı-
nın teri kurumayanları henüz.

Bir saman çöpü kadar hafif, suyun üzerinde kalı-
yoruz her dönemde.

Eteklerimiz ıslanmıyor, burnumuz kanamıyor.

Ellerimiz pırıl pırıl.

Ayaklarımız terleyen omuzların, hiçbir yerde, za-
manda ve durumda eğilmeyen başların üzerinde,
yükseliyoruz geçici ve göçücü makamlara.

Altından yapılmış, ibrişimden, ipekten dokunmuş
örtülerle süslü tahtlar üzerinde saltanatımızı sür-
dürüyoruz, ateşimizi körüklüyoruz ellerimizle.

İçimizi dışımıza çevirseler, neler görüneceği çok ilgilendirmiyor bizi.

Aldanmaya, aldatmaya, hayat denilen zanla yaşamaya devam ediyoruz en önde, en üstün ve en ulaşılmaz biçimde.

Sonucu düşünmek istemiyoruz.

Bulunduğumuz durumla sınırlandırıyoruz kendimizi.

Sonrasını görmüyoruz.

Görmenin, bilmenin, düşünmenin getirdiği sorumluluktan kaçmak için görmezden geliyoruz gerçekleri.

Üstünü örtüyor, gizliyoruz bilerek söylenmesi gerekenleri, yaşanacakları.

Başkalarının bize giydirdiği ve bize uymayan elbiseleri ne gün çıkaracağız?

Önümüze yığılan engelleri ve kendimizi aşmayı, ne zaman ve nasıl kaybettiğimizi bilemediğimiz,

karşımıza dikilen ve uzaklaştıkça uzaklaşan yapay yüceliklerin peşinde koşmaktan, gerçek yüceliklerle ulaşmayı nasıl başaracağız?

Böyle bir şeye ihtiyaç hissediyor muyuz?

Çağın aykırılıkları, ukalalıkları, saçmalıkları, dayatmaları, sindirme çabaları, insan olmaksızın vazgeçip güdülen, sahte özgürlükler peşinde koşturulan, oyunlarla uyuşturulan, geçici heyecanlarla coşturulan, başlamadan bitirilen enerjisiyle çıkış noktasında sıkıştırılan, eşyanın köleliğine razı bir birey oluşumuzu anlamakta ve anlamlandırmakta zorlanıyorum doğrusu.

Halimizden öylesine memnunuz ki, mutlu ve müreffeh, hayatı ve bütün güzellikleri gömdüğümüz içimizin mezarlığında yaşamayı sürdürüyoruz.

Gökten ne yağdı da yer kabul etmedi, başa gelen çekilirmiş, gün doğmadan neler doğar, düşleri ve düşünceleriyle oyalanıyoruz, sineye çekiyoruz olan biteni.

Ne oluyor yahu, demeye bile mecalimiz kalmamış, kim bilir kaçınıcı kıyameti yaşıyoruz da, bir türlü kopmayan asıl kıyamete hayıflanıyoruz.

Kendimi ve insanları anlamakta güçlük çekiyorum.

Nedir şu yaşadığımız hayat, biz kimiz ve neyiz, ne için varız?

Evrende bir nokta kadar bile yer tutmayan benimizi niçin büyütüyoruz ve önünde eğiliyoruz?

Her şeye ve herkese tepeden bakıyoruz.

Dışımızdakileri ve fark edemediğimiz nice güzellikleri kendisinde barındıranları acımasızca yok sayıyoruz.

Yaşadığımız hayatın ne kadarı bize ait?

Önümüze konulan ve eksiksiz uymamız istenen kuralları, yaptırımları, yaşam biçimlerini, kimler hangi ölçülere göre ve niçin belirliyorlar?

Nefes alışımızı, gideceğimiz yolu, giyeceğimiz elbiseyi, düşüncelerimizi, düşlerimizi, önümüzde bulunan ihtimalleri denetleme, sorgulama, yargılama, ne yapacağımıza karar verme yetkisini kendilerinde nasıl buluyorlar?

İnsanı anlamlı kılan şey özgürlük değil midir?

Yok edilen veya yok denecek kadar sınırlandırılan özgürlükler insanın varlığını hiçleştirmez mi?

Yok gibi yaşamaya yaşamak demenin manası var mı?

İnsanı diğer varlıklardan üstün kılan şey, eylemlerinde özgür olması, düşünmesi, düşündüklerini hayatın bütününde göstermesi, sorumluluk alabileceği sonuçlar meydana getirecek davranışlarında temel belirleyicinin kendisinin olması değil midir?

İnsan ki, aklı var düşünemiyor?

Düşünmesi suç sayılıyor.

Kalbi var, hissetmiyor.

Duygularını açığa vursa mahkum oluyor.

Gözün görmesi, kulağın işitmesi, bedenin hareketleri, dilin ifadesi belirlenen sınırlar içinde, belli şeylerde ve ölçülerde gerçekleşiyor.

Gözleniyor sürekli, hareket alanı sınırlandırılıyor.

Böyle bir insan var mı, böyle mi yoksa herkes?

İnsan ki, kendi yapıp etmeleri sonucunda oluşturduğu tanrıların karşısında kıyamda, rükuda ve secdeye eğilmede.

Hayat cezası, dünya, mahkumiyetini fark edemediği, etse de kıramadığı zincirlerle bağlandığı açık hapishanesi.

Orası benim içim ve ben içimde tutukluyum bir ömür.

Gönüllü girdiğim bu yerden kim çıkarabilir beni?

Benim gibi kaç milyon veya milyar kişi var dünyamızda?

Ben nasıl insanım ki hala yaşıyorum, ölüden ne farkım var nefes almaktan öte.

Düşünmeyen, düşünse de bir anlam ifade etmeyen, sormayan, sorgulamayan, eğilip itaat eden, başkalarının çizdiği yollarda görmeden yürüyen, hayatın yükünü omuzlayan yüreğini korku bürüten ben.

Yaşamakla ölü gibi yaşamak arasındaki farkı ne gün göreceğim, varlığımın kozasını kendi elle-rimle ne gün öreceğim?

Bir oyundur yaşamak aslında.

Oyun ki, birileri kuralları belirlemiş, alanları sınır-lamış, oyuncular güdümünde, dilediğini oynatı-yor dilediği gibi.

Tek hakimi oyunun, tek sürükleyicisi.

Sadece bir figüranız biz, bir anlık rolümüzü yapı-yor ve dışarıya çıkıyoruz.

Ne kadar iyi oynarsak oynayalım, istersek kural-ları eksiksiz uygulayalım, kaybediyoruz.

Hep o kazanıyor, o kazanma kuşağında, biz kay-betmeye mahkum.

Oyun kuralları koyanın ve oynatanın kazanması biçiminde kurgulanmış, bütün sonuçlar patronun kazanmasına ayarlı.

Çırpınmak beyhude.

Dur ey kalbim!

Davran ey zihnim, düşlerim, düşüncelerim, hislerim.

Oyunumu yazmak ve oynamak istiyorum artık.

Ömrümce figüran olduğum yeter sıradan oyunlarda.

Benim de bir sözüm var söyleyecek.

Gözüm işliyor bak, görecek.

Yürüyeceğim yürüyenler duracak.

Kelimelerim ki sesimi duyuracak.

Şefkatim “alemi bir manto gibi bürüyecek.”

Artık yol ver kendine, aş kendini, içini, dışını.

Her yeri, her şeyi aydınlatan ışığın, yüz sürülen eşiğin, ben ki senin ebedi aşığın.

Hayal bu ya.

İnsan hayal ettiği nispette yaşar, denilmiş.

Önce hayal edersiniz sonra gerçekleştirirsiniz.

Kendimi, çevremi, ülkemi, insanları, dünyayı de-
ğiştirmek istiyorum.

En azından benimle ilgili kararlarda etkili olmayı
düşünüyorum.

Güzelliklerimi çoğaltmak, paylaşmak derdinde-
yim.

Kötülükleri ve nedenlerini nasıl ortadan kaldırabi-
lirim hesabını yapıyorum.

Uysal koyun olmanın faydasına inanmıyorum.

Birilerinin çirkin emellerini omuzlarıma basarak
gerçekleştirmelerine, hak etmedikleri yere yüksel-
melerine daha ne kadar tahammül edebilirim?

Suyun başını tutan, istediği gibi kullanan, aşağı-
larda su içmek isteyenlere, “suyumu bulandırıyor-
sun” diyerek müdahale eden, yaşama hakkını elin-

den alan, haksızlığını bir hakmış gibi takdim ederek meşrulaşmaya çalışan zorbalara “dur” demenin en acil ihtiyacım olduğu kanaatindeyim.

Bu hayatı bana verenin dışında kimseye hesap vermenin gerekliliğine inanmıyorum.

Hayata ilişkin umutlarımı tazelemek, düşlerimi yenilemek, düşüncelerimi ve eylemlerimi sonsuzluk kanaviçesi güzelliğinde, rengarenk işlemek istiyorum.

Özümü arıyorum ben.

Nerede ve nasıl yitirdiğimi, ne şekilde ulaşacağımı bilemediğim gerçeğimi.

Yalanlarla harcanan ömrümü geri çağırıyorum.

Düştüğüm yerden ayağa kalkacağımın farkındayım.

Sormak hakkımdır, soruyorum görünmez ve bilinmez muhataplarıma.

Hakikatin üzerini niçin örttünüz süslü yalanlarla?
Doğruları niye gizlediniz? Ucuz yalanlarla avuttunuz bizi.

Güzellikleri çamura buladınız, yaratılış malzemesi kirlettiniz.

Dünümü, bugünümü, geleceğimi, hayallerimi, düşlerimi kandan irinden denizlerde boğdunuz.

Ümitlerimi yok ettiniz en körpe çağında, goncalarımı soldurdunuz bağında, bir güzel koklamadan daha.

Sahi siz kimsiniz?

Nereden geldiniz, neyi temsil ediyorsunuz?

Bu çelikten duvarları örmeniz, düşüncelerimi ve düşlerimi prangaya vurmanız, tabuları önüme aşılmaz dağlar gibi yığmanız, içimdeki çocuğu, eli, ayağı, gözü, kulağı, kalbi, beyni, duyguları ve gelecek tasavvurlarıyla, sizin aklınızın alamayacağı güzellikte bir dünyayı ve hayatı, birlikte yaşamayı, sevgiyi çoğaltıp paylaşmayı, acıları kucaklaşarak ortadan kaldırmayı, mutluluk gemisinde,

sonsuzluğa yol almayı, var olmanın en iyi imkânını öneren insanı, insani yanınızı doğmadan boğmanız, sonra timsah göz yaşlarınızla ağlamanız çok mu gerekliydi?

Bizi aldatmaya ne hakkınız var?

Neyi değiştirdiniz, düzelttiğiniz ne var küçük evrenimizde?

Herkes değişik yerlerde ve biçimlerde bencilliklerinin, kaptislerinin ateşine yanıyor.

“Yalnızca ben egemen olayım, benim dışımdakiler benim için vardır, ben efendiyim siz köle, bu şartlarda yürüyecekseniz öyle çıkın yola” anlayışınızın ürünü olan acıları, acımasızlıkları, tahammülsüzlükleri, dayatmaları yaşamıyor mu herkes?

Bir yangın yeri dünya.

İyilerin, iyilik düşünen ve düşleyenlerin gözlerinden akan rahmet gözyaşlarının, merhamet sağanağının, tevbe ve pişmanlık rüzgarının, dua beyazının kuşatması, yıkaması ve sarıp sarmalamasıyla söner ateşimiz.

Bağışlanmayı dilemek, bağışlamak, bir daha geriye dönmemek, ileriye, daha ileriye, ufkun ötesine, ötelere, çıkarların olmadığı, kimsenin birbirini aldatmadığı, söze yalan katmadığı, nefis putuna tapmadığı, senlik benlik davası gütmmediği bir arınma kuşağında bütünleşmek.

Özde, sözde, azda, birde, gerçekte, sınırlı ve sonlu olmayanda, sabahtan akşama değişmeyen, eskimeyen, yitip gitmeyen, her daim var olan, varlığında hiçbir şeye ve kimseye ihtiyaç duymayan varlık nedenimizde varlık bulmak.

Yanarken, kanarken, sınanırken, inanırken, her durumda huzur duyan, şikayet etmeyen, yakınmayan, sıkılmayan, eğilmeyen, bükülmeyen, küçük sarsıntılarda yıkılmayan, kabı dolup taşsa da dökmeyen.

Okyanuslar gibi duru, temiz, engin ve zengin gönülleri, elleri ve dilleri, kelimeleri ve güzellikleri ile kalp insanının erdemleri arındırabilir evrenimizi kirlerinden.

Yahu neler saçmalıyorum böyle ben, neler sayıyorum?

-Çok güzel Bahattin kardeş, devam et lütfen!

-Ne anlatayım ağabey, nasıl devam edeyim?

Say ki uyanık düş görüyorum.

İçimin yangınını sarkıtıyorum dibi görünmeyen
kuyunun serin sularına.

Geriye dönebilme, dışarıya çıkabilme ümidini yitirmiş, bir kervanın kovasını bekleyen Yusuf'um hayat çölünde.

Yusuf ki, kardeşlerinin ihanetine uğramış, anasını, babasını, ülkesini yitirmiş.

Yarının ne getireceğinden habersiz bekliyor kör
kuyusunda çağın

Bekliyor sadece, bir ümit ışığı sızsın diye ötelerden!”

“Yusuf Yusuf luğunun farkındaysa kör kuyular hayat suyunu akıtır çağın yangına.

Cennet gibi bir bahara dönüşür kızgın çöller, güller açar her yanda koklamaya hazır.

Saraylar beklemededir Yusuf'ları.

Rüyalar hakikat olmaya hazır.

Dayanmasını ve sabretmesini bilene.”

“Biz ve Yusuf, ne kadar azaldık, varlığımızla yokluğu-muz arasında fark yok sanki.

Sularımız kirlendi, üstümüz başımız leş kokuyor.

Yıkanmak için girdiğimiz bütün dereler, nehirler, denizler, hatta okyanuslar artırıyor kirliliğimizi.

Nesini anlatayım içimi, dışımı, her yanıma kuşatan bulanıklığın, karanlığın, size de bulaştırmaktan öte ne faydası olabilir?”

“Olsun, sen yine de anlat.

Orada ben varım, biz varız, yarınımız görünüyor.

Bugün bulanık akan suların durulması çok uzak değil elbet.

Hali pür melalimiz ancak bu kadar güzel özetlenebilir.”

“Her şey birbirine karıştı bak

Nereden gelmiştik buraya, ne konuşacaktık, unuttum gitti hepsini.”

“Dedeni anlatıyordun, aşklarını konuşacaktık.

Baban, annen, kardeşlerin ve sen.

Bir de o yüreğini titreten öykü.”

“Evet, aslımıza dönelim, sadede gelelim.

Minik kuşların ağzında taşıdığı damlacıklarla söneceği yok nasıl olsa bu yangınların.

Sırt sırta durmuş, hayat rüzgarının önünde savrulup gitmemek için birbirine dayanmış, omuz vermiş, duaları ve dumanları, ah, vah ve eyvahı sonsuza birlikte yükselen iki komşu ahşap ev.

Aynı günde iki ses, iki çığlık yayılır ortalığa.

Dünyaya gelmenin sevinci midir, geldiği yerin sıcaklığını ve şefkatini, sarıp sarmalayışını, rahatlığını ve huzurunu arayış mıdır, geldiği anda gideceğini anlamamanın önsezisiyle hüznlenişin, yalnızlığın, yabancılığın, geçiciliğini fark edişin, bitmeyecek sandığı güzellikleri yitirişin feryadı mıdır duyulan?

Bunu kimse bilemez, sesin gerçek sahibinden başka.

Abilerim ığlık çığlığa koşarlar sokağa.

Babam ormandadır.

Baltasıyla muhabbeti koyulaştırmıştır, azık ıkınında ne varsa karnını doyurmaktadır onunla, matarasından suyunu içecek, artan yiyecekleri kuşlara, karıncalara bırakacaktır.

Aklının yarısı evdedir. Annemin doğum gününün yaklaştığını bilmektedir. Gözü arkada kalsa da rızık arayışı ağır basacak, yönelecektir işinin başına; “hayırlısı Allah’tan” diyerek.

Ahmet ağabeyim koşar gider dedeme. Evde bulamaz, kahveye gitmiştir. Son sürat yetişir kahveye. Kapıdan içeriye fırtına gibi girer. Etrafı kolaçan eder. Çay ocağının dibinde, bir yandan kahvesini höpürdetirken, bir yandan Şoför Ali'nin yol hikayelerini dinlemekte, laf yetiştirmeye çalışmaktadır ona. Şoför milletine laf yetiştir mi, ardı arkası kesilmez öyküler düzerler yollara dair.

Çekinerek yaklaşır Ahmet abim .

“Müjde dede, bir torunun oldu, aslan gibi maşallah, seni bekliyorlar, Molla Hasan Hocayı alıp geleceksin, Ali amca seninde bir kızın olmuş.”

Abim çıkar gider kahveden.

Dedem Ali amcayla birlikte eve yollanır, yanlarında Molla Hasan.

Haber bir baştan bir başa köye yayılmıştır.

“Hayırlı olsun!” der herkes ayak üstü kıyıda, köşede yol boyu.

“Sağ olasınız!” diye mukabelede bulunurlar.

Eve geldiklerinde anneler ve çocuklar çoktan hazırlanmıştır törene.

Molla Hasan önce Ali amcanın kızını alır kucağına.

Yarı açık gözlerle bakmaktadır bilmediği bu aleme, yarının nasıl olacağı çok önemli değildir, bilinmeyen daima güzeldir ve merak etmeye değerdir.

Eski bir çarşıftan bozma kundak ve başında oyları solmuş yazma parçası yoksulluğun resmidir.

Sağ kulağa ezan okunur, sola kamet.

Sonsuzluğa çağrı ve belirlenmiş mutlak sonun duyurusudur okunan.

Hayatla ölüm arasındaki çizginin baştan netleştirilmesi ve istikamet belirlenışidir. Yollar ne kadar karışık ve dikenlerle dolu olursa olsun, istikamet bellidir ve yalnız Onadır.

Kılınacak son namazın ezanıdır okunan, davetidir kamet.

Kimlik ve kişiliğin tescilidir, ilanır.

“Kezban!” adını fısıldar kulağına Ali emminin kızının,

Dünyanın, içindekilerin ve hayatın geçiciliğini, sonluluğunu, sınırlılığını, yalan oluşunu, gerektiğinden fazla bir değer verilmesin, ebedi olanı kazanmanın vasıtası, ölümsüzlüğe uzanan köprü oluşu bilinsin diye.

Bana da Bahattin adını uygun görürler, dinin anlamını içersin diye.

Çünkü din hayattır, hayatın hayatıdır.

İnsana ve hayata değer kazandıran, anlamlı kılan şey, onları en iyi tanıyanın koyduğu ölçülere uygunluğudur.

Uymuyorsa, hayat olsa tepilecek kadar değersizdir.

İnsan hayattaki en büyük değerdir.

Her şeyin kendisiyle değer kazandığı ve anlamını bulduğu değer.

Allah’ın muhatap olduğu ve kendisine muhatap kabul ettiği tek varlık.

Dinin ve hayatın değeri insan, her şey kendisi için var edilen büyüklüğün ve küçüklüğün bütünleştiğı özge varlık

“Duman bacaya, Kezban kocaya!” diye tempo tutar ebe kadınla komşular. Ocaktan odanın içine yayılan dumanı kovalarlar elleriyle.

Yer yatağının üzerinde iki çocuk.

Bir gün gelecek olan geleceğın düşlerini görüyorlar uyurla uyanıklık arası.

Yüzleri kah acıyla geriliyor, kah sonsuz bir tebesüm yayılıyor minik dudaklarından.

Yalanla gerçeğın böylesine iç içe yaşandığı dünyaya kim bilir ne gözler açılıp kapanıyor her saniyede.

Hayat işte, kaşla göz arası bir süreç, geçip gidiyor.

Güneş batıyor, güneş doğuyor.

Akşamdan sabahı, sabahtan akşamı beklemekle durmadan yürünüyor, bittiğı yerde başlıyor seyahat.

Bir daha geri dönmeyesiye gidiliyor.

Her adımda sesi duyuluyor hayatın.

Ağızda bembeyaz anne sütü, yarın nelere gebe bilinmez.”

Bahattin esnemeye başlıyor. Saate bakmayalı ne kadar oldu bilmiyorum. Hayli geç olmalı. Hissediyorum. Küçük dolabımın üstündeki saate uzanıyorum, bakıyorum.

“Saat üçe gelmiş Bahattin, neredeyse sabah oluyor!” diyorum.

“Öyle!” diye sesleniyor, “benim de uykum geldi, esnemeye başladım!”

“Uyuyalım istersen, yarın devam ederiz öyküye, bir gün kitap olarak yayınlanırsa, söz, ilk sana vereceğim!”

Işığı söndürüyor, yatağına uzanıyor.

“İyi uykular Veli Ağabey!”

“İyi uykular sana da, Allah rahatlık versin!” diye karşılık veriyorum.

Gözlerim tavana dikili, yorganın altında kayboluyorum.

Ayaklarımın ağrısını duymaya başlıyorum yeniden.

Bahattin kardeş susunca ayaklarımdaki yangın söze başlıyor.

Onu dinlerken unutmuştum acıları.

Sabahı sabırsızlıkla bekleyeceğim.

Bahattin konuşacak, ben not tutacağım eğri büğrü yazımla günlüğüme.

Bir gün üzerinde çalışmak ümidiyle.

Üç...

Zirvelere Çıkan Yol

Aşağılardan Geçer

Sabaha değin Bahattin'i ve anlattıklarını düşünüyorum.

Onda ve anlattıklarında kendimden bir şeyler buluyorum.

Duygularıma, düşüncelerime, isteyip de söyleyemediklerime tercüman oluyor.

Beni bana anlatır gibi konuşuyor, rahatladığımı hissediyorum.

Hayatın yükünü çekerek olgunlaşan ve bilgece laflar eden bu genç arkadaşımda kendimi görüyorum.

Ne olurdu, ben de onun gibi rahat biçimde anlatabilseydim kendimi, yangınlarımı, düş kırıklıklarımı, yıkıntıları mı, zihnimde dönüp duran, hayata ve olaylara ilişkin düşüncelerimi.

İçime atmaktan kurtulsaydım her şeyi.

Ortalık aydınlanıyor, ezan okunalı epey oldu.

Camın dibindeki salkım söğütten kuş sesleri yükseliyor.

Koridorda yaklaşan yemek arabasının sesini duyuyorum. En uçtaki hariciye servisinden başlayıp devam edecek. Hademe, karşı karşıya duran üç koğuşun arasına çekiyor yemek arabasını. Tek tek kapıları açıyor, avazı çıktığı kadar sesleniyor:

“Günaydın beyler, günaydın, haydi kahvaltıya!”

Bahattin gözlerini ovuşturarak doğruluyor yatağından, sarı lacivert eşofmanları üstünde.

“Hayırlı sabahlar kardeşim, uykunu alamamış gibisin!” diye takılıyorum.

“Evet, öyle! Geç yatan güç kalkıyor gördüğün gibi.”

“Çay içince açılırsın!”

“Senin gözlerin de kan çanağı ağabey, sanki hiç uyumamışsın!”

“Doğru söylüyorsun, uyku tutmadı hiç, söylediklerini düşündüm saatlerce. Öykünün gerisini merak ediyorum!”

“Hele şu kahvaltımızı yapalım, konuşuruz. Önce çapaklarından arındırayım gözlerimi.”

Elinde sabun, havlu omzunda, kapıdan çıkıyor. İçeri girdiğinde bir kişi vardı arabanın dibinde. O yemekleri getirmeden masayı yanıma çekiyorum, birlikte kahvaltı yapıyoruz Allah ne ver-diye. Çaydan memnun olmuyoruz. Böyle yerlerde en çok aranan şey ağız tadıyla içilen bir demlik çay oluyor. Düşüncelerimi söyleyince nesheli bir kahkaha salıveriyor odanın içine.

“Çaydan ayakların yandı, ameliyat oldun, halen çay arıyorsun, ne tuhaf adamsın, başkası olsa ağzını sürmez.”

“Olsun!” diyorum.

“Alışkanlıklardan vazgeçmek kolay değildir, ayaklarım yansa da çay içmeyi seviyorum.

Kedi, ağzı yansa da süt içmeyi sürdürüyor.

Aşktan kahrolan çok, nice Leyla Mecnun ykleri yaşanıyor dünyamızda, hiç kimse aşka ksmyor.

Benimki de yle. En iyisi buraya malzeme getirip mutfakta çay demlemek!”

“Bir mrsn arkadaş!” diyor.

Tabakları kaldırıyor, bardakları yıkayıp getiriyor.

Teşekkür ediyorum.

Kaldığı yerden devam ediyor.

“Gel zaman, git zaman, mazi yitik zaman.

Yoksulluğun dumanı tüten bacaların dibinde, tozdan, çamurdan geçilmeyen daracık sokaklarında.

Annelerimizin kl suyuyla çamaşır yıkadığı dere kenarında, pınar başında.

Yaşını kimsenin bilmediği kara dutun etrafında bazlama ekmeği ve acı soğan yiyerek, soğuk sularlardan içerek büyüdük.

Adını bile koyamadığımız yeni oyunlar bulduk,
oynadık. Çamur arabalarımızla yolcu taşıdık hiç
görmediğimiz şehre.

Şeker alıp yedik hayal dünyasında. Pırıl pırıl es-
vaplar giydik bayram sabahları. Elini öptük bü-
yüklerin. Çamur tencerelerde yemek pişirdik mi-
safirlere yedirmek için.

Sığır güttük dere boylarında. Tayları kovaladık,
merkeplere bindik, tekir kediye sevdik yumuk
gözlüken, karabaşı kucağımızda taşıdık, sütle
baktık bir an önce büyüsün düşüncesiyle.

Bir de baktık ki okulluyuz.

Siyah önlük, beyaz yaka, sırtımızda bezden dikil-
miş kitap torbamız, elimizde azığımız, lastik
ayakkabılarımız ve belimize kadar çamur. Her ya-
nımız buz kesmiş.

El ele okula giderdik her gün bir saat yürüyerek.

Üzerimizde yok, başımızda yok.

Çorabı, pantolonu, kazağı kim görmüş?

Keten bezinden uydurma bir don ve gömlek,
Allah'a emanet bir hayat.

Yaşamak, yokluğun ve varlığın kucaklaştığı kendir çöpünden yastık.

Öğretmenimizin yaktığı sobada ısınırdık.

Evimizde hiç görmediğimiz çay bile içerdik bazen güzel ellerinden.

Annemizden babamızdan farklı bir biçimde se-verdi bizi öğretmenimiz.

Geçen bunca yıla rağmen unutamayışımız ondan besbelli.

Zaman nerede, nasıl geçti bilemedik, okul bit-miş.

Kalemi elimize aldığımız günün heyecanı unu-tulacak şey midir ölüme değin?

Çizgiler, yuvarlaklar sayfalar dolusu, sonra harf-ler: A, b, c, d, e, f, g, ğ, h...

Fişler: Yat uyu yat, topu tut, bana at, erken yat, erken kalk.

Okumaya başladığımızda dünyanın en büyük fatihleri bizlerdik. Her harf, her kelime ve cümle bir başka dünyanın fethini haber veriyordu bize.

Bazen öyle kimselerden öyle hediyeler alırsınız ki yaşadığınız sürece unutmanın mümkün olmaz.

Hayatımda kazandığım ilk başarı ve aldığım en büyük hediye, okumaya başlayan ilk kişi olduğum için birinci sınıf öğretmenimin verdiği defter, kalem, silgi, kalem tıraş ve cetveldi.

Sonraları elde ettiğim başarıların, kazandığım yarışmaların, aldığım birincilik ve ödüllerin, ilk öğretmenimin verdikleri yanında ne ehemmiyeti olabilirdi?

Sonrakiler varlıklarını öncekilere borçluydular.

Öncekiler olmasa sonrakiler nasıl varolabilirdi?

O benim ilk öğretmenimdi.

Sonsuza giden yolun izlerini taşıyacaktım onun ellerinde yöğrulan kalp ve zihin hamurumda.

Çalışkanlık, dürüstlük, sevgi, saygı, paylaşmak
güzellikleri.

O beni tonton oğlum diye severdi.

Geziye giderken yuvarlandığım dereden sıırılsık-
lam elbiselerimle kaldırıp kucağında karşıya ge-
çirmişti beni, güneşte kurutmuştu giysilerimi.

Sahi neredeydi o şimdi.

Yaşıyor muydu, ölmüş müydü?

Onu bende unutulmaz kılan neydi?

Onlar benim beden ve ruh binamı elleriyle yük-
seltmişlerdi gecelerini gündüzlerine katarak.

Karanlığıma ışık olmuşlardı, yolumu görebiliyor-
sam onlar sayesinde.

Beynimin duvarlarında, kalbimin sırlarında onla-
rın kalem izlerini görür, bedenimin tuğlalarında
çekiş seslerini duyar gibiyim.

Bir yerde tökezlesem elimden onların tutup kal-
dırdığını hissediyorum.

Üzülsem, ağlasam, ipek mendilleriyle siliyorlar yüzümü gözümü, burnumun sümüşüne aldırma-
dan öpüyorlar kirli yanaklarımdan.

Bir yanlış yapsam “dur yapma!” diye sesleniyor-
lar sonsuzluğun ucunda bir yerlerden. Doğruya
yöneltiyorlar engin hoşgörülerıyla. Çıkmaz bir
yola sapsam düzlüğe çıkartıyorlar önüme düşüp.
Ayaklarım yere onlar sayesinde sağlam basıyor
halen.

Başım sıkışsa bir yerde, bir konuda, onlar düşüyor
aklıma, bin bir hikmet dolu sözlerine kulak veri-
yorum iç dünyamda yankılanıp duran.

Hayatın her anında yanımda buluyorum onları,
benimle beraberler sürekli, hiç ayrılmıyorlar ben-
den, özümde yaşamaya devam ediyorlar sessiz
sedasız.

Öğretmenlerim aklımdan çıkmıyor ağabey.

Dünyada her şeyi unutsam da onları unutmam im-
kansız gibi geliyor bana.

Onlarla geçen her anımı hatırlıyorum.

Hücrelerime kazınmışlar sanki, ben onlardan bir parçayım, hayatımın vazgeçilmezi onlar.

Sonunda diplomamızı aldık, ilkokulu bitirdik, ya bundan sonrası, ya bundan sonrası.

Uzun bir yol ki, bizi nelerin beklediğinden habersiz yürümeye başladık.

Köy çocuğu talihsiz doğar.

Yoksulluktur yazgısı.

Aşılmaz dağlardır, geçilmez çaylardır önünde uzayıp giden hayat.

Anasının, babasının yaşadığını yaşayacaktır başından.

Verimsiz toprak, bir çift öküz, kazma, balta, orman, güzellikler içinde zorlaşan şartlar.

Okumak neyine senin?

Okusan ne olacaksın?

Para nerede okutacak?

Karnımızı zor doyuruyoruz.

Kara sabanı eline al, öküzleri önüne kat, ormandan bozma kıraç tarlanı sür ha sür.

Biraz buğday, mısır, arpa, yulaf, çavdar, ekmeğin peşinde bir ömür koş babam koş.

Ormana git, çalış boğaz tokluğuna, harçlık belasına, iş yok, güç yok.

Evlen, çoluk çocuğa karış.

Yorgun argın kabrin kapısından içeriye giriş, hiçbir hazırlık yapamadan, kaybetme kuşağında yinelenip duran bir çizgisizlik.

Arada bir parasız yatılı okullara gidebilenler kurtarıyor gemisini.

Öğretmen oluyor, imamlık veya memurluk yapıyor.

Kızlar bütünüyle yitik bir hayatı temsil eder köylerde.

Okuma şansları ilkokulla biter, o bile büyük bir nimettir çoğu zaman.

On beşine varır varmaz evlenir, çocukları ve bitmeyen işleri arasında sızlanıp dururlar bir ömür.

Ailenin bütün yükü onların omuzlarındadır, tek çareleri iç dağlarını büyütmeştir.

Yorgun bir kalp ve bedeninin hamallığından başka bir şey değildir hayat dedikleri.

Kezban'ı bekleyen de bundan başkası değildi.

Öteden beri böyle gelmiş böyle gidecekti, eski köye yeni adet girmiyordu kolay kolay.

Onu görmek kolay değildi artık, uzaktan uzağa bakışmak bile büyük bir lütuftu benim için.

Ele ele tutuşup okula gittiğimiz günler geride kalıyordu yavaş yavaş.

İlkokulu bitiren kızlar büyüyordu birden ve ulaşmaz oluyorlardı.

Kezban ailenin biricik kızı.

El bebek gül bebek büyüdü Şoför Ali'nin gözdesi.

Eski günleri çok gerilerde kalmıştır Şoför Ali'nin.

Kamyon satılalı hayli zaman olmuş, parası bitmiştir, hazıra dağ dayanmamaktadır.

Yollarda alıştığı içki ve kumar iptilasını yiyip bitirmiştir Ali Efendi'yi.

Yavru kuşlar bir bir uçmaktadır yuvadan bir daha dönmeyesiye.

Gurbeti keşfetmişlerdir.

Köyde yitip gitmektense gurbette var olmayı denemek arzusu sarmıştır gönülleri.

Çıkışların tıkanıdığı yerden bir çıkış arayışıdır gurbet, yitme pahasına varolmayı araştırış.

İbrahim, Yüksel Durmuş, Ali peş peşe giderler baba ocağından, İstanbul'u mekan tutarlar.

Bir müddet sonra Ahmet ve Kemal ağabeylerim de katıldılar bu kervana.

İstanbul bir umuttu köyün karanlığından ve yoksulluğundan kurtulmak için.

Bir başka biçimde yok olma yolculuğu.

Varlık içinde yokluk savaşı.

Dengini düzen uçup gidiyordu metropole.

Amerika kaşifi edalarındaydı gidişlerimiz.

Gidecek ve dönmeyecektik.

Şehirli olacak, köylülüğümüzden kurtulacaktık.

İstanbul'u büyük bir köye çevirmiştik oysa.

Köylerinden kopup gelenler, bu büyük köyde yok gibi yaşamayı, çağın en büyük keşfi sanma yanılgısından bilerek vazgeçemiyorlardı.

Her şeyin farkındaydılar aslında.

Dört...

Bin Yıl Yaşanır Bir Gün

Bin Yıl Değerinde

Kezban, anası, babası Şoför Ali yaşayıp gidiyorlar sessiz ve derinden.

Şoför Ali seviniyor oğullarının köyden kurtulmalarına,

Hanımı da memnundu halinden.

Gerçi hayatın bütün yükü omuzlarındaydı ama, olundu. Çocukları rahat etsinler, yeterdi. O çile çekmeye razıydı. Şu üç günlük dünyada çocukları için yaşamıyor muydu?

Nasıl olsa Ali'den hayır yoktu kendisine.

Elini sıcak sudan soğuk suya sürmüyordu.

Eski tas eski hamam yaşıyordu.

Git kahveye, gel eve, ye, iç, dön git.

Akşama kadar elde saban çift sür, mısır çapala, ek, dik, yetiştir, sofraya getir. Sabahlara değin çamaşır yıka, temizlik yap. Gözünü kırpmadan tarlaya git. Ahırda hayvanlara bak, tımar et.

Hele şükür kız büyümüşü, ilkokulu bitirmişti.

Elinden tutuyor, yardım ediyordu ufak ufak.

Ah bir de şu kuru öksürüğü olmasa.

Oğullarının işi gücü vardı.

Kirada oturuyorlardı ama, bir gün evleri de olurdu.

Babalarından hayır olmadığını bildiklerinden evlenmişlerdi, iyi de yapmışlardı, babalarına bakarlarsa daha çok beklerlerdi, belki de hiç evlenemezlerdi, en iyisi kendi işini kendisi görmekti.

Ahir ömründe yanlarına gider rahat ederdi kim bilir? Analarına bakarlar, bunca yılın ezikliğini ve yorgunluğunu giderirlerdi.

Bu ümitle yaşıyordu Satı kadın.

Göğsü körük gibi çalışıyor, hırıltılar geliyordu kulaklarına.

Babam ormanda çalışmaya devam ediyordu, annem tarlada, evde.

Anne annem ölmüştü.

Dedem babamın yatırdığı sigorta primleri sayesinde emekli olmuştu.

Maaş alıyordu.

Yeniden evlenmişti.

Bize de kapıyı göstermişti üvey anneannem.

On beş yaşına yeni girmiştim.

Abim bayramda eve gelmişti.

“Bahattin,artık kocaman adam oldun, böyle boş durmakla bir şey geçmez köyde eline, İstanbul’a gel, çalışır üç beş kuruş kazanır, sigortalı olursun hem” demişti geriye dönerken.

Doğru söylüyordu. Bir kaç ineğin peşinde akşama kadar dolaşmakla elime ne geçiyordu?

Onunla birlikte gitmeye karar verdim. Annem, babam da onaylayınca çekip gittik İstanbul’a.

Gidiş o gidiş, aradan yıllar geçti.

Ne İstanbul bizi bıraktı, ne biz ondan vazgeçebildik.

Kardeş kardeş geçinip duruyoruz işte, ara sıra kavga etsek de barışıyoruz, uzlaşıyoruz.

O gün bugündür girip çıkmadığımız iş kalmadı.

Askerliğimizi bile yaptık, halen İstanbul'dayız.

Çocukluk aşkına inanır mısın Ağabey, ben inanıyorum.

Okula gidip gelirken, uzun yılların getirdiği o çocuksu ve temiz duygular peşimi bir türlü bırakmıyor dersem, inan samimiyetime.

O talihsiz bir biçimde dünyamızı terk edip gitti ama, yüreğimin derinliklerinde duruyor eskimeyen güzellikleriyle.

Uzun yıllar ona ilişkin beraberliklerle ilgili hayaller kurmuştum kendi dünyamda.

Kıyıda köşede küçük bir ev, içine eskicilerden alınma birkaç parça eşya; koltuk, kanepa, dolap, yatak, yorgan ve biz.

Neye niyet, neye kismet?

Kezban artık anasının sağ kolu, eli, ayağı.

Her işe anasıyla beraber koşuyor.

Satı kadın rahatlamıştır biraz, yükü azalmıştır.

Şoför Ali gece yarılarına kadar kahvede eyleşiyor.

İyi ki doğurmuştu Kezban'ı.

O olmasaydı ne yapardı şimdi, kim tutardı ahir ömründe elinden, işlerin üstesinden nasıl gelirdi yalnız?

İhtiyarlık kapıya dayanmıştı. Eski gücü yoktu. İsteddiği gibi iş tutamıyordu. Pıt pıtları çoğalan yüreği, gırtlığında düğümlenip kalan nefesi yolunu tutuyordu. Bırakmıyordu ki gençliğindeki gibi tuttuğunu koparsın.

Bugününe şükür, Allah aratmasın.

Daha kötü zamanları göstermesin, ele ayağa düşmeden, namerde muhtaç olmadan emanetini alsındı.

Hayırlısıyla Kezban'ın mürüvvetini görsün, başka bir şey istemiyordu.

Oğulları düzenlerini kurmuşlardı, rahatları iyiydi, kendileri gelmese de sağlık haberlerini alıyordu, torunlarının sayısı artıyordu her geçen gün .

Satı kadın yorgun bedenini sürükleyerek yazı geçirdi.

İki büklüm mısır çapaladı, fasulye dikti, biberleri, domatesleri yedekledi, diplerini belledi, otunu temizledi, buğdayları biçti, pırasa yetiştirdi, mısırları toplayıp soydu, asma yaptı, bir kısmını kurtutup dövdü, un yaptı.

Kışlık erzak hazırda aşağı yukarı, iktisatlı kullandı mı bahara ulaşırlardı sağ salım, bereketi Mevla'dan, yaza Allah kerim.

Omzunda su tenekesi eve gelirken bunları düşünüyordu. İki de bir durup dinleniyordu. Canı çıkıverecekmiş gibi geliyordu ona.

Şoför Ali kahveden dönüyordu yine, akşama yakın öğle yemeği yiyecek, gene dönüp gidecek oyun masasına, yenilen pehlivan güreşe doymamış misali, kaçınıcı oyun kaybedişi kim bilir, oraya koşuyor gene de.

Satı kadının boğazından kısarak artırdığı süt, yoğurt ve yumurta paraları harçlığına yetmiyordu Ali Efendi'nin.

Bu kış zor geçecekti anlaşılan.

Meşelerde pelitler çoktu, kuşlar erkenden yerlere inmişlerdi. Bütün bunlar kışın zor ve uzun geçeceğinin işaretleriydi eskilerin tecrübelerine göre. Kömür alınamamıştı, dere kenarındaki söğütlerden kesilen dallarla tır tır titreyerek beklenecekti Mayıs güneşleri.

Buğdaylar yavaş yavaş ekilse iyi olurdu. Arpalar Martta ekilirdi nasıl olsa.

Senenin ilk karı Kasım sonunda düşmüştü.

Buğdayları adım başı dinlenerek eken Satı kadın yorgan döşek yatıyordu, başında Kezban. Öksürük sesi sokaklardan duyuluyordu. Saatte bir elbise değiştiriyordu, terden göle dönüyordu vücudu. Ciğerleri eriyordu sanki. Bir kilim bile bulunmayan döşemelerin aralıklarından rüzgarın vızıltısı yayılıyordu odanın içine.

Kezban iki gözü iki çeşme, anasının dizinin dibinde bekliyor çaresiz. Elinden bir şey gelmiyor anasının öksürüğünü dinlemek ve içli içli ağlamaktan başka.

Dünya yansa bir kalbur samanı yanmıyor babasının. Umurunda değil hiçbir şey. Bunca yıl uğruna saçlarını süpürge eden karısının hastalığı ilgilenmiyor onu pek. Bir misafir gibi gidip geliyor evine. Nasıl olduğunu da sormuyor, doktora götürmek şöyle dursun.

Mart ayı geldiğinde yarım metre kar vardı toprağın üzerinde.

Satı kadın bir deri bir kemik kalmıştı. Yatağında kımıldayamıyor, bir yandan öbür tarafına dönemiyordu.

Yemesi içmesi iyice kesilmişti.

Gün boyunca bir kaç kaşık çorbayı içiremiyordu Kezban.

Gelip giden komşular vah vah demekten öte bir şey yapmıyorlardı.

“Bu kadın iyice yola girmiş ayol, Allah çok çek-tirmesin, iki kerametin birinde koysun!” diye söyleniyorlardı.

Her kelimedede içinden bir şeylerin kopup gittiğini hissediyordu Kezban.

Beklemekten başka yapabileceği bir şey de yoktu. Evin bütün yükü cılız omuzlarına binmişti. Ağabeyleri uğramıyor-lardı hiç.

Sanki İstanbul yutmuştu onları, Kafdağı'nın ardında bir yerdeydiler ve gelemiyorlardı.

O gün sabah dokuza doğru kızının elinden bir kaç kaşık çorba içmişti Satı kadın.

Dışarıda tatlı bir güneş, kuvvetli bir ayazı misafir eden gecenin ardından bembeyaz yeryüzünü yıldız yıldız parlatıyordu.

Komşu kadınlar etrafına halka olmuşlardı hastanın.

“Bu gün biraz daha iyiceyim!” diyordu Satı kadın.

“İyilik gösteriyor, ölecek kişi iyilik gösterirmiş!” diye fısıldıyorlardı birbirine kadınlar.

Şoför Ali çoktan kahvenin yolunu tutmuştu, bir tas çorbayı başına diktikten sonra.

Çok zaman geçmemişti ki, belli belirsiz bir gülümseyişle başı yana düşüvermişti Satı kadının.

Artık o bu dünyaya ait değildi.

Kıymetini bilenler için gerçek sevgiliye kavuşmuştu.

Sonsuz düğünü yaşıyordu.

Hayatın yükünden, gamından, kederinden kurtulmuştu.

Fani dünyanın askerliğini bitirmişti.

Önünde uçsuz bucaksız bir sonsuzluk uzanıyordu. Sınırlı, sonlu olmayan gerçek güzellikler onu bekliyordu. Küçük örneklerini gördüğü geçici nimetlerin asıllarına ulaşmıştı. Hasret bitmişti. Varlığın sırrına ermişti. Bir daha karşılaşmamak üzere ayrılık bitmişti.

Yeni ve bambaşka bir hayatın başlangıcındaydı, eskiyen, pörsüyen ve biten her şey geride kalmıştı.

Ebedi dirilik ve gençlik buradaydı.

Bir yer değiştirmeydi yaşanan.

Hayatın öbür yakasına daha önce gönderilen dostlara, sevgili ve arkadaşlara kavuşmuştu.

Bütün karanlıklar gerideydi artık, gelecek alabildiğine aydınlık ve güzelliklere gebe.

Şikayet dönemi bitmişti, mutluluklar sükün ediyordu ufkunda.

Hiçlik, yokluk, ümitsizlik çok gerilerdeydi.

Var olmanın manası anlaşıyordu her şeyiyle.

Karlar altında cansız bedenler gibi yaşıyan tabiat; ağaclar, çiçekler, böcekler, kış uykusundaki hayvanat bir kaç güne varmaz, nasıl diriliyor ve canlanıyorsa; Satı kadın da haşrin baharında dirilecek cennet çiçekleri açacaktı.

Uzun süren bir gece ve karanlığın ardından fecirle dünyamızı aydınlatan bir güneş gibi mahşer meydanına doğacaktı bir daha ölmek üzere.

Öğle üzeri beyazlar içinde beyaz bir yolculuğun sonunda beyazların arasına bırakıverdiler Satı kadını.

Geldiği yere dönmüştü nihayet.

Fatihalarla ve hayırla anılmak dünyadan beklenen tek güzellikti bundan öte.

Koskoca dünyada yapayalnız kalmıştı Kezban.

Varla yok arası yaşıyan babasının silüeti ne anlam ifade edebilirdi onun için.

Başını dizlerine dayayıp uyuyabileceği, ağladığında gözlerini silip teselli edecek, hayatın ve toprağın, yoksulluğun ve teslimiyetin derin izlerini taşıyan ipeksi elleriyle okşayacak annesi yoktu yanında.

Babasının güneşten, yağmurdan, doludan, hayata ilişkin nice sıkıntılardan koruyabilecek bir gölgesi de olmayacaktı başı üstünde.

Ne yapar, ne ederdi bundan böyle, yolları dikenler ve taşlarla dolu dünyada Kezban.

Köşesine büzülmüş, Molla Hasan Hoca Efendi'nin okuduğu Yasini kadınlar arasında dinlerken derin düşünceler içindeydi Kezban.

Birazdan herkes çekip gidecek ve ayakta zor duran bu ahşap yıkıntı içinde varlığıyla baş başa kalacaktı . Her köşe başında annesinin hayalini görecek. Tencerede, çanakta, yatakta, yorganda, kapıda, pencerede, merdiven dibinde geceleyen Karabaşta, ayaklarına sürtünüp duran tekerde, sakar inekte, öküzlerde, buzağıda onun kokusunu duyacaktı. Gözlerinin önünden, kalbinin derinliklerinden gitmeyecekti hiç.

Büyük buluşmaya kadar sürecektir bir özlem bu.

Bir uzun bekleyiş ki süresi belirsiz.

Beş...

Toprakta Erken Açan

Bir Menekşe

Yalnız yaşamak sadece Allah'a mahsustur.

İnsanlar bir arada yaşamak, hayatın güzelliklerini, çirkinliklerini, acılarını, sevgilerini paylaşarak artırmak veya azaltmak mecburiyetindedirler.

Bu düşünceye hak vermemek imkansızdı.

Kezban şimdi bunu daha iyi anlıyordu.

Yapayalnız ve kimsesizdi.

Bir harabeyi andıran bu evin damına tünemiş baykuş gibi hissediyordu kendisini.

Boş bir mezarda yaşadığını düşünüyordu çoğu zaman.

Etrafında sürekli dolaşan ve sesine ses katan kedisini olmasa alabildiğine derinleşecekti yalnızlığı.

Karanlığı onun gözlerinin pırlıltısıyla paylaşıyordu.

Eve girmek istemiyordu dışarıdan geldiğinde.

Dört duvar arasında prangası çözülmüş bir mahkum olduğunu düşünüyordu.

El işi yapmayı düşünse de, gerekli malzemeyi bulamadığı için mahrum kalıyordu böyle bir uğraştan.

Babası sabah çıkıp akşam dönmeyi sürdürüyordu.

İki çift sözünü duymak için ne kadar bekleyeceğini kestiremiyordu.

Sessiz sedasız yemeğini yiyor, odasının karanlığında kayboluyordu.

Radyonun cızırtıları ve acı bir nikotin kokusundan başka bir şey yayılmıyordu odadan dışarıya.

Annesi öleli varla yok arası, yok gibi yaşıyordu
Kezban

Farkında değildi gerçek hayatın.

“Ana gibi yar olmaz!” gerçeğini ancak kavrayabilmişti.

Bazen varlığına tahammül edemediği, yağdırdığı emirlerden bıktığı, şuradan bir kurtulsam saplantılarına düştüğü, işinden başka bir düşüncesi ve tasası olmayan anasını, çölde suya hasret yolcu gibi arasa da geri döndüremeyeceğini biliyordu.

Sanki o hiç ölmemişti.

Şurada bir yerden çıkıp gelecekmiş gibi geliyordu.

Belki süt sağıyordu ala inekten.

Evin bütün yükünü çeken emektar öküzleri yemliyordu ya da.

Kümeden sıcacık yumurtaları alıyor, minik civcivleri okşuyor çocuklarını severcesine.

Dumanı tüten tarhana çorbasını karıştırıyor ocakta, bakır tencerede pişirdiği bezelye pilavıyla önümüze koyacak az sonra.

Ne mümkündü bunlar.

Tazeliliğini gün geçtikçe yitiren tatlı birer hatıraydı her şey.

Dönülmez yola girenin geri gelmesini beklemek beyhude bir davranıştı.

Büyük günde buluşmak arzusu ve tesellisiyle yetinmek zorundaydı.

Bekleyecek ve kavuşacaktı bir daha ayrılmamak üzere.

Zaman durmuyordu.

Hayat geçip gidiyordu dolu dizgin.

Tabiat yenileniyordu sürekli.

Kirlilikleri görünmez kılan beyaz örtü yeryüzünü terk ediyordu.

Güneş daha bir canlı ısıtıyordu bağrıları.

Bahçelere inmeye başlamıştı herkes.

Yer yer kar bulunan kıraç tarlalara yaz arpaları ekiliyordu.

Bostanlar bellenecek duruyordu. Patates, soğan dikilecek, fideler ekilecekti.

Kezban düşünüyordu.

Bekleyen işlerin üstesinden nasıl gelecekti?

Nereye varacaktı bu gidişin sonu?

Yaşamak gittikçe düğüm üstüne düğüm haline geliyordu.

Babası aynı umursamazlığını katlayarak sürdürüyordu. Neredeyse anasına benzemişti Kezban.

Bütün zamanını işleriyle dolduruyordu.

Kendine ait bir şey yoktu, günü birlik yaşıyordu, yaşamış olmak için.

Pek az anlamlı taraf buluyordu geçip giden süreçlerde.

Hiç bir kimseyle bir şey paylaşabildiği yoktu.

Kızlarla çeşme başında bir çift söz etmeye bile imkanı yoktu.

Yaşamak çalışmak demekti onun için.

İşlerini bitiren komşularının yardımıyla yaz arpa-
larını ekti. Patates ve soğanları dikti. Pırasa, so-
ğan, biber ve domates tohumlarını toprağın bağ-
rına bıraktı.

Bir iki küçük tarlaya da mısır tohumladı Kezban.

Hayat bir şekilde devam ediyor, hiç bitmeyecek
zannedilen acılar zamanla külleniyordu.

Sağda solda duydukları canını da sıkıyor de-
ğildi.

Söylenenler ne kadar doğrudur bilinmez, aslı
varsa, babası onu bırakıp gidecekti.

Öküzleri, ineği, ala buzağıyı satıp İstanbul'a, ağa-
beylerinin yanına gidecekti, yerleşecekti.

Hiçbir şeyiyle ilgilenmediği öksüz kızı zaten
umurunda değildi.

Annesi de sefil perişan ölmüştü onun yüzünden,
aylarca yattığı halde doktora bile götürmemişti.

Ağabeyleri el gibiydiler.

Vefasızdılar.

Arayıp sormuyordular.

Annelerinin cenazesine bile uğramamışlardı.

Kız kardeşleri ne yapıyor, nasıl geçiniyor, ne yiyor, ne içiyor, nasıl idare ediyor?

Onların aklının işi değildi.

Kendi işleri tıkrındaydı, kurulu bir düzenleri, standart bir geçimleri vardı nasıl olsa?

Bu viranede hayat geçirmek kolay mıydı?

Para yok, pul yok.

Yoklar arasında var olma savaşı veren bir kardeşin ne önemi olabilir koca dünyada.

Güneş ufukta uzaklaşıyordu.

Akşamın alacası düştü düşecek günün üzerine.

Önündeki çıkımı bitirmek için biraz daha gayretlendi, ağrıyan beline aldırmadan. Eve gidilecek, yemek yapılacak, ertesi güne hazırlanılacak.

Kezban yoldaydı yorgun argın.

Her doğan gün yeni bir umuttur birbirinin tekrarı gibi görünse de.

Kezban Molla Hasan'ın ezanıyla uyandığında yeni bir umuda mı kalkıyordu?

Kim bilebilirdi bunu?

Zamanın ve zeminin gerçek sahibinden başka.

Yatağından doğruldu.

Perdenin arasından sızan fecrin ilk ışıkları ince çizgiler halinde siyah ahşap duvarlara düşüyordu.

Kalktı, elini yüzünü yıkadı.

Ahıra indi, hayvanların altını temizledi, yiyeceklerini verdi, sırtlarını tımarladı, tavukları saldı, yemledi. İneğini sağdı.

Eve döndüğünde babasının horlamaları duyuluyordu hala. Kim bilir saat kaçta gelmişti geceleyin.

Akşam pişirdiği tarhana çorbasını ısıttı, sarmeleri dilimledi, kaynattığı taze sütü bardaklara doldurdu.

Sofra hazırды, babasını uyandırdı.

Şoför Ali kızının yüzüne bir yabancıya bakar gibi baktı.

Bir tek kelime konuşmadan yemeği yediler.

Ceketini giyen Ali Efendi kahvenin yolunu tuttu.

Kezban çapasını omuzladı, tarlaya yöneldi.

Ümitle kahır kucak kucağaydı hayatta.

İkisine birden eşit mesafedeydi insan.

Biri olmasa diğerinin anlamı kavranamıyordu. Sıradan bir alışkanlıkla çapayı sallıyordu.

Babası aydınlık bir profil çizmiyordu hiç.

Başında bulunmasından huzur duyardı en azından, kurda kuşa yem olmuyordu onun gölgesinde, faydasını göremese de zararı yoktu kendisine.

O da göçüp giderse bu dünyadan, yahut söylenildiği gibi her şeyi satıp İstanbul'a bırakıp gidersen ne yapardı?

Yapar mı yapardı, sağı solu belli olmazdı hiç.

İnsanoğlu çığ süt emmişti, o yüzden güven olmazdı.

Öğle ezanı okunurken ilk kez oturuyordu Kezban.

İş görülsün diye oturmayı düşünmemişti.

İyice yorulmuştu.

Meşenin dalına astığı azık çıkını açtı, tasa ayranı doldurdu. Allah ne veriyse yemeye başladı.

Biraz ilerisinde, ön ayakları üzerinde uzanıp yatan Karabaş dik dik bakıyordu. O da acıkmıştı besbelli. Önüne ekmek doğradı.

İki can yoldaş yemeye başladılar.

Diğer tarlalara göz gezdiren Kezban daha bir büründü yalnızlık elbisesine.

Bir çıkımda üç dört kişinin çalışması nerede, bir başına yukarıyı gözlemek nerede.

Çevreden yükselen türkü seslerine kulak veriyordu ara sıra.

Türkü söyleyecek kadar mutlu ve huzurlu hissetmiyordu kendini.

Kahrolacak denli karamsar da sayılmazdı, yuvalanıp gidiyordu işte.

Allah'ın bugünleri aratmamasını diliyordu içli duvarlarla.

Dışarıdan gelince Kezban'ın ilk işi hayvanların yanına uğramak olurdu genellikle.

Çünkü onlar masum varlıklardı.

Ağızları var dilleri yoktu.

İhtiyaçlarını söyleyemezlerdi.

Verirsen yerler, vermezsен çaresiz beklerlerdi.

Kendi dillerince acı acı seslenirdi çoğu kere.

Hayvanları anlamak farklı bir olaydı.

Allah'ın bizim kusur ve günahlarımıza, taşkınlıklarımıza bakmaksızın verdiği nimetler; hayvanlar, çocuklar ve ihtiyarlar sayesindeydi.

Onlara uzanan merhamet elinden biz de yararlanıyoruz.

Bu yüzden özel bir ilgi ve itinayla bakıyordu onlara.

Pınara götürüp sulamak lazımdı.

Şu yoğun sıcakta ne kadar susamışlardır kim bilir?

Hayvanlarla ilgilenmek yorgunluğunu az da olsa gideriyordu.

Üstelik insanlar gibi nankör değildiler, yediği ekmeği biliyorlardı.

Öküzlerin boyunlarında boyunduruk, arkalarında saban, pulluk ve tırmığı canla başla çekmeleri az şey olamazdı.

Kuru otları, sapı, samanı yiyen ineğin, kan irin arasında dünyanın en güzel ve en tabi içeceği olan sütü ve onu vereni görmezlikten gelmek büyük bir gaflet sayılmalıydı.

Sevildiğini hissediyordular.

Hayvandır deyip geçilemezdi.

Vefa ve sadakatin en iyi örneklerini gösteriyorlardı.

Hemen yanlarına gitmeli, sırtlarını sıvazlamalı, sevdiğini göstermeli, ihtiyaçlarını gidermeli, nasıl gerçekleştiğini anlayamasa da hayır dualarını almalıydı.

Gösterişten, iki yüzlülükten ve çıkarıcılıktan uzak yapılan bu duanın faydasına inanıyordu.

Hayvanların kendilerine has bir dille yaratıcılarıyla aralarında bir iletişimin bulunması gerektiğini düşünüyordu.

Kezban elindeki azık çıkını, kazmayı, su kabını dış kapının dibine bıraktı.

Tarlada getirdiği bir kucak yeşil mısır sapını yanına alıp ahıra yöneldi.

Kendini bekleyen sürprizden habersizdi.

Damın kapısını açtığı anda neye uğradığını şaşırırdı.

Gözlerine inanamıyordu.

Hayvanlar yerinde yoktu.

Öküzler, ala buzağı, inek sırrolmuşlardı.

Babası hiç yapmadığı bir şeyi yapıp suya götürmüş olabilir miydi?

Hepsini birden götüremezdi.

Yanına birisini mi bulmuştu?

Sanmıyordu.

İçine bir kurt düşmüştü.

Yoksa söylentiler doğru mu çıkıyordu?

Ona sorma ihtiyacı duymadan satmış mıydı hepsini? Çekip gidecek miydi İstanbul'a.

Kabirde iyi ve kötü amelleriyle baş başa bırakılmış bir ölü gibi, yığınla acı ve hatıranın arasında yokluğa mı bırakacaktı kızını?

Yapar mı yapardı?

Kuru bir babalık iddiasının dışında ne hayrını görmüşlerdi ki?

Kendisine hayrı olmayanın başkasına nasıl hayrı dokunabilirdi?

Köydeki bütün evler yenilenirken onların bir rüzgarla savrulacak kadar yıpranmış bu köhne evde oturmaları, dededen kalma çanak çömleği kullanmaları, sofanın üzerinde ayağa degecek bir kilimin olmaması, genç kızlığını yaşayamayışı, durumu iyi olan ailelerin verdiği basma entarilerle, oyları yedi yerinden yeniden tutturulmuş yazmalarla gezmesi babası yüzünden değil miydi?

Henüz şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.

Yüzü bembeyaz kesilmişti. Kireç ocağında çalışan bir işçiyi andırıyordu.

Alık alık bakıyordu ahırın her tarafına.

Bir an aklını yitirdiğini düşündü.

Hayal mi görüyordu?. Uykuda mıydı?

Ahır sabah yaptığı temizliği koruyordu.

Yemliklere doldurduğu samanlar bile duruyordu yerinde.

Ahırda ne kadar süre kalmıştı?

Bilmiyordu.

Ortalığın iyice karardığını fark etti, küçük pencereden içeriye ışık sızılmıyordu artık.

Tavuklar düştü aklına, kümese yaklaştı, kapısı açıktı. Şükür ki tavuklar yerindeydi.

Ne yapacağını bilemiyordu. Komşuya sormayı düşündü. Belki o bir şeyler bilirdi.

Münevver hanımın kapısına vurdu.

Kolları sıvalı, elleri hamur bulaşığı kapıda göründü Münevver Hanım:

“Buyur kızım!” dedi, hüzün yüklü bir ifadeyle.

O her şeyden haberdarmış gibi bir duygu vardı içinde.

Hemen sordu:

-Bugün babamı gördün mü Münevver abla, bizim eve birileri geldi mi ben tarlada çalışırken? Ahırda öküzler, inek, buzağı yok. Yer yarıldı da içine mi girmişler? Aklım iyice karıştı. Acaba diyorum, babam satıp gitti mi hepsini? Kumar borcunu ödemek için kamyonu pırasa fiyatına harcadığı gibi.

Kezban başı sıkıştığında, daraldığı zaman, telaşı ve üzüntüsü olduğunda Münevver Hanım’a giderdi. İçini dökerdi, rahatlardı.

Anası, ablası, arkadaşımış gibi dinlerdi onu Münevver ablası. Yol gösterirdi. Sabır tavsiye ederdi. Sıkıntısını dağıttırdı.

En yakın komşusuydu o, annesinin de iyi dostuydu, yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi.

İlkokulda okurken ders çalışmaya giderdi.

Bahattin’le evin altını üstüne getirirlerdi de, bana mısın demezdi Münevver Hanım, kızmazdı, yüzünü bile ekşitmez-di.

Her şeye, herkese iyi niyetle yaklaşır, çer gibi görünse de olayların arkasında nice hayır ve güzelliklerin saklı olduğunu söylerdi.

“Nasılsın gelin kızım, seni Bahattin’e alacağım!” diye de takılmadan edemezdi ikide bir.

Anası gibi severdi onu Kezban, anasını kaybedince daha çok üstüne düşer olmuştu, anası yerine koymuştu. Gittikçe büyüyen ve güzelleşen bir sevgiydi bu.

Zaman zaman o da düşünmüyor değildi Bahattin’i.

Eli yüzü düzgün, yakışıklı, efendi bir gençti.

Mahzun, mahcup, içine kapanık ve çocuksu tavırları çekiciliğini artırıyordu.

Olacaksa ve dilenmişse, nasibin önüne kim geçebilirdi.

Hangi yağmur damlasının hangi bitkiye ineceğini planlayan büyük kudret yazmışsa olurdu elbet, hem de iyi olurdu.

“Bak kızım!” diye söze başladı Münevver Hanım.

“Aslında nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama lafı eğip bükmenin, uzatmanın anlamı da yok. En iyisi olduğu gibi anlatmak.

Baban sen tarlaya gittikten bir müddet sonra yanında bir iki adamla geldi.

Öküzleri, ineği ve buzağısını dışarı çıkardılar, sağına soluna baktılar, ölçtüler, biçtiler, sıkı bir pazarlık sonunda anlaştılar.

Baban bir tomar parayı cebine yerleştirdi. Hayvanları arabaya bindirip gittiler. Öğle üzeri baban geri geldi, bize uğradı. Bizim herifle oturup çay içtiler. Konuştular, İstanbul’a gideceğini söyledi. şu parayı bıraktı, sana göz kulak olmamızı istedi. Tarlaya, bağa,bahçeye mukayyet olmanı bekliyor. Biraz gezip tozup geleceğini, burada durmaktan sıkıldığını anlattı. Sana güvendiğini ifade etti. Al, işte emanetin kızım. Sen bize ananın emanetisin. Evimiz evindir, teklifsiz girip çıkabilirsin Bir sıkıntın olursa biz buradayız, unutma yavrucum!”

Kezban tavanın başına çöktüğünü hissetti.

Bu da mı başına gelecekti?

Bir temelli kolu kanadı kırılmıştı şimdi.

Gölgesinde kendisini rahat hissettiği, korkularından emin olduğu, güven duyduğu babası da bırakıp gidiyordu onu.

Bundan sonrası tam bir karmaşa ve çıkmaz olabilirdi ancak.

İçinden çıkılmaz labirentlere dönüyordu geleceği.

Her an her şey değişiyor, beklemediği sonuçlara ulaşıyordu bir anda.

İkinci bir nefes alana kadar çok farklı olaylar yaşanıyor, hayatın kareleri olağanüstölüklere gebe kalıyordu.

Münevver Hanım Kezban'ın haline üzölmüştü.

Peşi peşine gelen acımasız tokatlarla nasıl serseme döndüğünü, çaresiz içine gömüldüğünü, direncini yitirdiğini görüyordu aylardır.

İnsanı teselli etmek kolay değildi.

Bunu nasıl başaracak, Kezban'ın dağlar gibi büyüyen yalnızlığını ve hüznünü yaşama sevincine dönüştürebilecek miydi?

Bir şekilde bunu başarmak, hayatın zorlukları ve acımasızlıkları karşısında direncini çoğaltmak mecburiyetinde bulunduğunu düşünüyordu.

Dikkatsiz atılacak bir adımın, söylenecek uygun-suz bir sözün ve gereksiz bir davranışın, hatta iyi düşünülmeyen yapılan bir imanın, onu daha büyük yük ve geri dönülmez yıkıntılara sürükleyeceğini, bunun da göz göre göre Kezban'ı yitirmek, ateşe atmak anlamına geleceğini fark ediyordu.

Doğrusu kızı gibi sevdiği ve ileride gelin olarak düşündüğü Kezban'ı kaybetmeyi göze alamazdı.

Bin düşünüp bir konuşmak durumundaydı.

Söz namlunun ağzından çıkan kurşun gibiydi, hedefi tahrip etmekle kalmaz, sahibini de yaralardı.

Hakimi olduğu sözün mahkumu olmak hoş bir şey olmasa gerekti.

Kezban'a ne diyeceğini ince bir düşünce ve kalp süzgecinden geçirmeye çalışıyordu.

Bu kız ne kadar güçlü olursa olsun, önündeki bentleri yıkmaya hazır taşkın bir nehir, patlamak üzere olan tehlikeli bir bomba gibiydi. Onun önünde durmak ve sakinleştirmek zor bir işti.

Münevver Hanım olanca şefkatiyle kucakladı.

Başını bağına yaslandırdı, ancak bir ananın evladına gösterebileceği merhamet nazarıyla gözlerinin içine baktı, saçlarını okşadı, ellerini avuçlarının içine kaçmasını engellemek istercesine hapsetti.

Bir süre öyle göz göze kaldılar.

Kezban'ın gözlerinde biriken yaşlar Münevver Hanımın ellerine dökülmeye başladı.

O da ağlamamak için kendini zor tutuyor, adeta dudaklarını kemiriyordu.

Ağzından çıkacak her kelimenin taşınması imkansız tonlarca ağırlığa dönüştüğünün farkındaydı.

Konuşmak öylesine zordu ki.

Bu yükü ancak taşıyanlar fark edebilirdi.

Boş ve derin bir kuyudan kovayla su çıkartır gibi bir iki kelime dudaklarının ucuna gelebildi:

“Benim güzel kızım, yaralı ceylanım, talihsiz çocuğum!

Bu gece misafirimsin, bu halde bırakmam seni hiç bir yere.

Sabah ola, hayrola, gün doğmadan neler doğar, her şeyde bir hayır bulunduğunu düşünelim, ne yapacağımıza birlikte karar veririz.

Sayıli günler çabuk geçermiş, çok geçmez baban da gelir zaten.

Kuşu altın kafese koymuşlar, vatan vatan demiş, salmışlar, dikenlerin arasına gitmiş.

Baban da döner gelir yarın öbür gün, ayrı duramaz buralardan.

Haydi şimdi sil boncuk gözlerini.

Sıcak bir çorba kaşıklayalım, çay içelim koyu tarafından, güzel bir uyku çek, dinlen, kalbinin, kafanın ve bedeninin yorgunluğunu gider.

Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler.

O gece Münevver Hanımlarda kaldı Kezban.

Kendisini bir an bile terk etmeyen yığınla hatıra, annesinin gözleri önünden hiç gitmeye hayali, kızgınlığı arttıkça artan babası ve ağabeylerinin acımasız tavırları, ne olacağını bilemediği, çok iyi şeyler de beklemediği uzak geleceklerin tasavvuru; zihninde, kalbinde ve dilinin ucunda düğümlenen, birbirinden çok uzak ve anlamsız cümlelerle, fısıltılarla, yastığı çorak gibi ıslatan göz yaşları arasında sabahı etti.

O, ağlamaktan şişmiş gözler ve müşevveş bir zihinle bir o yana bir yana dönüp dururken, Münevver Hanım'ın tıkırtıları çoktan başlamıştı.

Köylerde hayat erken başlardı.

Sabah ezanıyla ayağa kalkan insanlar, önce ağzı olup dili söylemeyen, derdini anlatma imkanından mahrum bulunan hayvanlara bakar, ihtiyaçlarını giderir, sonra kendi karınlarını doyurup sokağa, işlerinin başına, bağa bahçeye giderler.

Hayat sürekli bir hareketlilik halinden başka nedir?

Durulduğunda anlamını yitiren ve kendi içinde kıyameti kopan bir olgu yaşam.

Çalışmak, planlı ve programlı olmak, yerinde saymamak, ileri hedeflere yönelmek, gelişmek, güçlenmek, eşyayı ve hayatı, evreni varlığıyla anlamlı hale getirmek insanı insan yapan şey.

Hiçbir yaratığın taşımaya cesaret edemeyeceği, altından kalkamayacağı dünyayı imar etmek, düzene sokmak, güzellikleri egemenliğini sağlamak, kötülükleri önlemek, kendisine farklı bir konum ve değer biçen, her şeyin üzerinde görüp muhatap alana karşı, ağır sorumluluk ve hesap verme bilinciyle, taşınması zor bir emaneti yüklenmiş, bu yükleniş onu diğer varlıklara karşı bazı üstünlüklere sahip kılınmıştır.

Durmak tükenmek demektir.

Ayakta kalabilmenin yolu düştüğü noktadan ayağa kalkma becerisini ve iradesini göstermektir.

Ancak ibret almak ve aynı yanlışları yapmamak, doğruları rehber edinmek ve tuttuğu ışığı takip etmek için geriye, geçmişe bakılabilirdi.

Kezban da öyle yapmaya karar verdi.

Tek başına ve en kötü şartlarda da kalsa yaşamayı sürdürme başarısını yakaladığında varlığının anlamlı olacağını düşündü.

Yatağından çıktı. Uzun zamandır yapmadığı bir şeyi yaptı, abdest aldı.

Molla Hasan yanık sesiyle ezanı yeni bitirmişti.

İnsanın içine işliyordu.

Farklı alemlere götürüyordu insanı, benlik ve dünya duygularını sorgulamaya çağırıyordu.

Yaşamak sadece yemek içmek uyumak ve nefes almak olamazdı.

İnsanı insan yapan daha farklı ve üstün yanlar bulunmalıydı.

Varlığını bu dünyayla sınırlamak çok da anlamlı değildi.

Kendini nispet edeceği, ona ve dışındaki, ilgili olduğu her şeye egemen olan bir varlıkla, onun yardımını, desteği, acıması ve güç vermesiyle ayakta kalabilirdi.

Ona sığındı ve yöneldi.

Derdini anlattı.

Güzellikler ve zorluklara karşı dayanma gücü,sa-bır vermesini istedi.

Bütün imkanların tükendiği, çarelerin bittiği, çıkışların kapandığı zamanlarda sesini duyurabileceği, aracısız ulaşabileceği tek yer ve yön orasıydı.

Geldiği ve döneceği yegane adres.

En güçlü anında birini yanında aramayan insan çaresiz kaldığında sadece ona ulaşma imkan ve imtiyazına sahipti.

Sahip olduğu en önemli güçtü bu.

Dilinin döndüğünce bildiği duaları mırıldandı, kalbi, kafası ve O'nunla arasındaki irtibatı güçlendirdi.

Kendisine bu duaları öğretenleri hayırla anma ihtiyacını duydu.

Köy odasında, yirmi otuz çocuk, üçle on beş yaş arası genç fidanların birlikte okudukları sureler, Molla Hasan'ın ders bitiminde kapıda yaptığı duaya amin deyişlerini düşündü.

O heyecan ve mutluluğu şimdi de duyabilse ne güzel olurdu.

Gösteriş ve menfaatten uzak yükselen bu çocuk sesleri, köyün semasında nasıl da yankılanırdı:

Euzübillahimineşşeytanirraciym.

Bismillahirrahmanirrahim

Allahümme rabbena atina fiddünya haseneten ve filahireti haseneten vegına azabennar. Ve edhilnel cennete meal ebrar.

Rabbicalni mugimessalati ve min zürriyyeti rabbena vetegabbel dua.

Rabbenağfirli velivalideyye velil mü'minine yevme yegumul hisab.

Amin.

Kovulmuş, taşlanmış şeytanın kötülüklerinden Allah'a sığınırım. Rahman ve rahim olan Allah'ın adıyla başlarım.

Ey Allah'ım, ey bizim Rabbimiz!

Dünyada ve ahirette bize güzellikler ver.

Cehennemden azabından koru bizi.

İyilerle beraber cennetine girdir.

Ey Rabbimiz bizi ve çocuklarımızı namaz kılanlardan eyle.

Rabbimiz, dualarımızı kabul eyle.

Allah'ım!

Beni, annemi, babamı ve mü'minleri hesap gününde bağışla.

Amin!

Münevver Hanım kapının aralığında gözyaşları arasında bütün benliğiyle Allah'ına dua eden Kezban'ı izliyordu.

Seher vakti yapılan duaların reddedilmediğini duymuştu.

Ne güzeldi Rabbiyle her dem buluşmak.

Münevver Hanım kapıdan uzaklaştı.

Sofrayı hazırladı.

Çorbayı doldururken Kezban çıkıp geldi.

-Hayırlı sabahlar abla, kolay gelsin!

Ev halkıyla sofraya oturdular, yemeği yediler.

İş başı zamanıydı artık.

Kezban izin istedi:

“Ben eve gidiyorum abla. Karabaşla Tekir aç kaldılar, ararlar beni. Allah sizden razı olsun, siz de olmasanız ne yapardım ben? Allah'a ısmarladık!

“Güle güle kızım, bu ev senindir, bu kapı her zaman açıktır sana, gene gel, canını sıkma, ölümden

başka her şeyin çaresi bulunur bu dünyada. Yeter ki sabret!

“Sağ ol abla! dedi Kezban.

Sessiz sedasız süzüldü çıktı kapıdan.

Eve vardığında kapının dibinde kıvrılmış yatan Karabaşı sevdi.

Tekir içerden miyavlayarak karşıladı onu. Kucağına tırmandı. Yüzünü gözünü yaladı.

Kezban ekmek tepsisine uzandı. Karabaşın önüne doğradı. Ön ayaklarının üzerine çöken Karabaş yemeye başladı. Dünden kalan sütü de Tekire döktü. Tavuklar çoktan rızık aramaya başlamışlardı hayvan gübreliğinde.

Şartlar nasıl olursa olsun hayat devam ediyordu.

Hiçbir şey yerinde durmuyordu.

Zamanın çarkı bütün hızıyla dönüyordu aksama-

Mukadder sona adım adım yaklaşıyordu evren.

Her son bir başlangıca, her başlangıç bir sona gebeydi aslında.

Güğümü ayranla doldurdu.

Azık çıkınına ekmek, soğan ve biraz da peynir koydu.

Bir başına ne yiyebilirdi ki. Ayakta durmasına yetecek nevale kafiyydi.

Çapasını omuzladı. Torbasını koluna taktı.

İbriği pınardan dolduracaktı.

Tekir sütünü içmiş, ayaklarını, tüylerini temizlemekle meşguldü.

Karabaş peşine düştü.

Birlikte tarlanın yolunu tuttular.

Kalan yeri de bugün bitirirdi.

Sonra da komşulara yardım ederdi herhalde. Hem gönlünü eğler, hem yardım etmiş olurdu.

Haziran, Temmuz, Ağustos, Eylül, aradan tam dört ay geçmişti.

Annesini toprağa vereli altı ay olmuştu.

Gücünün birkaç katı çalışan Kezban, komşuların ve Münevver Hanım'ın cansiperane desteğiyle işleri kuruya koymuştu.

Kendi işlerini yapmakla kalmamış hemen herkese yardıma koşmuştu.

Şoför Ali kayıplara karışmıştı, gidip gelmemişti henüz.

Duyduğuna göre İstanbul'da gününü gün ediyordu.

Bir orada bir burada oğullarının yanında gönül eğliyor-du.

Paralar suyunu çekince dönüp gelirdi herhalde.

Geçen bunca zamana rağmen ne babasından ne ağabeylerinden bir haber çıkmamış, arayan soran olmamıştı.

Kabirde mahşeri bekler gibi geçen kış geceleri yavaş yavaş geride kalıyordu.

Yoksulluğun ve terk edilmişliğin, ihmalin, unutulmuşluğun kelimelere sığması mümkün değildi.

Yaşamadan, görmeden bilinemezdi. Anlamak için yaşamak gerekti.

Nereye kadar sürüp gidecekti bu böyle,daha ne kadar tahammül edebilecekti gücünü aşan bu ağır yükü taşımaya.

Başkalarının kol kanat germesi iyiydi ama, öz babası, ağabeyleri niçin arayıp sormuyorlardı.

Onlara ne yapmıştı ki?

Kendilerine yük olacağını mı düşünüyorlardı?

Biraz destek olsalar kendi ayakları üzerinde durabilir, onlara muhtaç olmadan yaşamayı başarabilirdi.

Bir yılda bin yıllık tecrübe kazanmıştı yaşamaya dair.

Geleceğine oluşturmak için bir karar vermek zorundaydı.

Babasının döneceği yoktu.

Ağabeyleri aramıyorlardı yıllardır.

Onlar gelmiyorsa o gidebilirdi.

İstanbul büyük şehirdi.

İnsan deryasıydı.

Bir şekilde yaşayıp gidiliyordu orada işte.

O da yaşayabilirdi.

Bir ayak izi suda boğulmaktansa, okyanusta yaşayarak ölmeliydi.

Her halükarda ölecekti nasılsa.

Ha öyle ha böyle ne fark ederdi.

Daha da olmazsa birisine kapılanmalıydı.

Gözünü tutan, eli yüzü düzgün, iş güç sahibi, iyi aile sahibi bir gence kaçmalıydı.

Evlenip kurtulmalıydı bu yalnızlık sefaletinden.

Çoluk çocuğa karışır, çalışıp çabalar, yaşamasının bir gayesi olurdu.

Varını yoğunu ailesine adar, onlar için yaşırdı.

Kezban'ın aklının bir tarafında Bahattin düşü vardı.

Neden olmasın Bahattin'le evlenmek.

Üstelik İstanbul'daydı ve çalışıyordu.

Temiz bir ailenin çocuğuydu.

Bir yıldır kendisine analık yapan Münevver Hanım gibi dürüst, kibar, ölçülü ve iyiliksever bir anası vardı.

Bir karar aşamasındaydı.

İstanbul'a gitmeyi ciddi ciddi düşünüyordu.

Bunu nasıl gerçekleştirecekti?

İstanbul'a ulaşmak kolay değildi.

Para yoktu.

Kim yardımcı olurdu?

Hiçbir şey bilmiyordu.

En iyisi Münevver ablasına akıl danışmaktı, fikrini açmaktı, tavsiyesine uymaktı.

Onu anası gibi görüyordu.

Yanlış yola koyuvermezdi kendisini.

O gece yığınla düşünce ve düş arasında sabaha çıktı .

Kararını aşağı yukarı vermişti.

Münevver ablasından İstanbul'a gitme, babasını ve ağabeylerini bulma konusunda yardımcı olmasını, hatta götürmesini isteyecekti.

Onlardan başka tutunacak dalı kalmamıştı.

Çok az uyuduğu gözlerinden anlaşıyordu.

Açılırim düşüncesiyle pınara gitti, elini yüzünü buz gibi suyla iyice yıkadı.

Bahar tatlı tatlı gülümsüyordu yüzüne.

Toprağı terk eden beyaz örtünün arkasından aceleci menekşeler boy vermiş, erikler soğuğa tutulma pahasına çiçek açmışlardı.

Eve suyu bıraktı.

Tatlı bir heyecan sarmıştı kalbini. İstanbul düşü canlılık getirmişti dünyasına.

Münevver Hanımlara yöneldi.

Dış kapı sonuna kadar açıktı.

Köy kadınları kalkar kalkmaz kapıyı pencereyi açar, dışarıdan gelen seher serinliğiyle evi ve insanları bürüyen uyku rehabetini, uyuşukluğunu giderirlerdi.

Sofra orta yere kurulmuştu çoktan. Mısır unu çorbasının dumanı tavana yükseliyordu, içine konulan mis gibi taze süt kokusu duyuluyordu.

“Buyur Kezban kızım, hemen sofraya, biz de yeni oturmuştuk, dediler.

Münevver Hanımla sofrayı birlikte kaldırdılar.

Çekingen ifadelerle meramını anlattı.

Bir kelime konuşmadan dinleyen Münevver Hanım, meseleyi kocasıyla konuşacağını, sonucu bileceğini söyledi. Kezban oradan nice ümitlerle ayrıldı

Alt...

Altında Bir Taş, Taşta Bir Altın

Bulunabilir

Kezban bütün yükünü bir bohçaya sıkıştırdı.

On sekiz yılını geçirdiği, doğup büyüdüğü, nice ümit ve hayal kırıklıkları yaşadığı köyüne veda ediyordu.

İstanbul'a gidiyordu.

Taşı toprağı altın şehre, payitahta, hayata yürüyordu.

Güzel görüyor, güzel düşünüyor ve güzel şeyler bekliyor-du yarınlardan.

Umutluydu.

Kötü günler geride kalıyordu inşallah.

Bütün yollar umuda çıkıyordu.

Hiçbir kimse hüsrana uğramak, perişan olmak için yola çıkmazdı.

Çok kötü neticelenen bir serüvende bile umut vardır başta. Son ana kadar yitirilmez ümitler.

Veda anı ve el sallayış yeni bir tutamak buluşun işaretidir çoğu zaman.

Sonsuz ve sınırsız anlamda kazanma ve kaybetme yoktur. Zirvede düşme, boğazına kadar battığı çamurdan ayağa kalkma ihtimali vardır.

Münevver hanım, kocası ve Kezban, Uluköy-Bar-tın dolmuşuna bindiler.

Terminale geldiklerinde dokuz arabası kalkmaya hazır, bekliyordu.

Özbartın Turizm hareket ettiğinde Münevver Hanımla Kezban şoförün arkasındaki koltukta İstanbul yollarına düştüler.

Kezban yol boyunca dışarıyı izledi.

Çaycuma, Devrek, Mengen, Yeniçağa, Bolu, Düzce, Sakarya, İzmit, İstanbul'a kadar yeşilin ve ormanın her çeşidini, tabiatın en zenginini doyasıya seyretti.

Bu güzellikler dünyanın neresinde bulunabilirdi başka.

Kıymetini bilemediğimiz bu zenginliklere, kaybettikten sonra yanmanın ne faydası olabilir?

Allah'ın nice güzelliklerle süsleyip bizi içine koyduğu cennet gibi bir memleketi ve hayatı birbirimize cehenneme çevirmekte pek becerikli davranıyoruz.

 are  retme makamında olanlar problemin kaynağı haline geliyorlar.

Eldeki büyük imkanlar, küçük akılsızlıklar, beceriksizlikler veya hesaplar yüzünden ziyan ediliyor.

Geri i d n    olmayan bu zararlara ağlamak da onları geri getiremiyor.

Yokluğuna ağlamaktansa varken kıymetini bilme iradesini göstermek en iyi davranış biçimidir.

Yolculuk süresince derin d   ler ve düşünceler içindeydi Kezban.

Yarını ve kendisini nelerin beklediğini bilmediği için tedirginlik duyuyordu.

Karanlıkta ve hiç tanımadığı bir ormanda, yüksek ve sık ağaçlar, dikenler, ürpertici sesler ve yabancı yaratıklar arasında yürümenin zorluğundaydı.

Kimsesiz, ışıksız ve katıksız. Korkularıyla baş başa.

Keşke hiç gelmeseydim pişmanlığıyla yanıp kavrulma ihtimali az değildi.

Ona yol gösterecek, yöntem öğretecek, tehlikelerden haber verecek, yolunu ve yönünü aydınlatacak, kalbini ve kafasını rahatlatacak her şeyden haberdar bir kılavuzdan mahrumdu.

Babası ve kardeşlerinin umurunda değildi zaten.

Elinde bastonu bile bulunmayan bir ama gibi içine girdiği bu insan denizinde, vahşi hayat ormanında düştüğünde kim tutacaktı ellerinden, görmesi imkansız olan tuzaklardan, çukurlardan, üstü güllerle örtülmüş bataklıklardan kim haber verecekti.

Kendisine sunulan bal şerbetiyle zehri birbirinden ayırt edebilecek miydi?

Koyu bir bilgisizlik ve yalnızlıkla örölü şehir kalabalıkları arasında yitip gitmek vardı bir daha görnemesiye.

“Saygıdeğer yolcular, İstanbul’a gelmiş bulunmaktayız. Yaklaşık yarım saat sonra Esenler Otoparkına ulaşmış olacağız. Eşyalarınızı unutmayınız, unuttuğunuz şeyler için otogar yazıhanemize başvurunuz. Özbartın olarak bizi tercih ettiğinizden dolayı teşekkür eder,daha güzel yolculuklarda beraber olmak istediğimizi duyururuz. Gitmek istediğiniz istikametlere servislerimiz hazır sizi beklemektedir. Hayırlı günler dileriz.

Kezban daha bir dikkatle incelemeye koyuldu ihtiyar şehri.

Değişik boylarda gökdelenler, her yöne akıp giden ve yerinde hiç durmayan kalabalıklar, karınca sürüsünü andıran arabalar ve hiç bitmeyen gürültü: İşte İstanbul!

Bir anda gözü korktu.

Bu koca şehrin çıkmazlarıyla kendi tutarsızlıkları, beklentileri, çaresizlikleri, umutları, hayal kırıklıkları, yoklukları birleşince baş edemeyeceğini geçirdi içinden.

Ama hayır, azmettikten sonra ölümün dışında aşılamayacak hiçbir zorluk olamazdı.

Ne yapabiliyorsa onu denerdi.

En azından yolunda bulunurdu.

Direnirdi, dayanırdı, çalışır, çabalar, şartları zorlardı.

Yenilgiyi kabullenmekle, mücadeleden kaçmakla varılabilecek yer var mıydı?

Nihayetinde kaderini yaşırdı herkes gibi.

Yaptığı, yapamadığı şeylerin, tercihlerinin, tavırlarının sonucuna katlanırdı.

Başına gelenler ve karşılaştığı şeyler, iki eliyle kazandığından başkası olamazdı.

Hayat sadece bir mücadele, kavga, vuruşma değil, paylaşma, yardımlaşma ve birliktelikti.

Kimse tek başına yaşayamayacağına göre, en iyisi sıkıntıları azaltmanın, sevgileri, doğruları çoğaltmanın yolu paylaşmaktı.

Bencillikten, egoistlikten, çıkarıcılıktan, aşağılamaktan, yok saymaktan, muhataplarını rencide etmekten uzak durulduğunda, sevgi, saygı ve yardımlaşma hayatın merkezine alındığında, hangi problem aşılamayacak kadar büyük olabilirdi.

Güzel görmeli, güzel düşünmeli ve hayattan lezzet almanın yollarını bulmalıydı.

Otobüs durduğunda daldığı sonsuz hayal ve düşünce aleminden henüz çıkamamıştı Kezban.

Başını cama yaslamış, gözleri meçhullerde, öylesine bakıyordu.

-Haydi kızım,İstanbul'a geldik,uyuyor musun?

Münevver Hanım'ın müşfik sesiydi bu.

Daldığı derinliklerden çıktı, dışarıya bir göz attı.

Bahattin el sallıyordu gülümseyerek.

Gayri ihtiyari gülümsedi, tatlı bir sevinç doldu içine.

Yitirdiği değerli bir hazineyi bulmuş gibi hissetti kendini.

Başörtüsünü düzeltti.

Ayağa kalktı. Birkaç parça giysisini koyduğu bohçasını çekip altı üstündeki yüklükten.

Bütün dünyası bir bohçayla sınırlıydı, her şeyi buradaydı.

Kocaya kaçmış bir kız gibi düşündü içinde bulunduğu durumu.

Bahattin orada bekliyordu.

İndiler.

Annesinin babasının elini öpen Bahattin, mahcup bir edayla kendisine yöneldi. Adeta yüzü kızarmıştı.

-Hoş geldin Kezban, dedi.

-Hoş bulduk, dedi Kezban, başını öne eğdi.

Birlikte Bahattinlerin kaldığı küçük eve gittiler.

Yenibosna iki ana cadde ve ona paralel sokaklardan oluşmuş, yeni gelişen sanayi mahallesi görünündeydi.

İşyerleriyle evler bir aradaydı.

Bir apartmanın zemin ve giriş katları işyeri olurken sonraki katlarda insanlar oturuyordu.

Bodrum katlara taşradan gelmiş dar gelirli aileler yerleşiyordu kimi zaman.

Ev kiralalarının astronomik rakamlar, mark ve dolarla konuşulduğu bu şehirde, taşralıları sefaletin kentli biçimi en acımasızından kuşatıyordu.

Gönüllü kölelikti bunun adı ve kendi düşen ağlamıyor-du.

Çaresizliğin ve yoksulluğun büktüğü boyunlar bir daha doğrulamayacak biçimde kırılıyordu.

Bahattin ve ağabeyi, bir oda, bir mutfak ve küçük bir holden oluşan mini dairede oturuyorlardı.

Aldıkları para, kira, yeme, içme ve zaruri masrafları uçucuna karşılıyordu.

Kezban kendisini diri diri mezara girmiş gibi hissetti.

Sırtını çıplak toprağa yaslamış bir ölünün soğukluğuydu yaşadığı.

İnsanların gelmeye can attığı büyük şehrin büyük hayatı buydu demek

Gerisi nasıldı kim bilir?

O geceyi İstanbul'da yaşanan hayata dair konuşmalarla geçirdiler.

Bahattin rahat etmeleri için pervane gibi dönüyordu çevrelerinde.

Kezban uğradığı düş kırıklığını dışarıya yansıtmamaya çalışıyordu.

Bahattin onun içinde kopan fırtınaları iyi anlıyordu.

Yıllarca evvel, köyden çıkıp geldiğinde benzer duygulara kapılmıştı.

Zamanla alışıyordu insan. O da alışacaktı.

Bütün öğrencilerini öldürse de en iyi öğretmendi zaman.

En derin yaralar sarılıyor, kendisini tedavi ediyor, hiç olmazsa kırılan kol yen içinde kalıyordu.

Acıların üzeri örtülüyor, yiğitliğe leke sürülmüyordu.

Açsa karnı, açıksa sırtı biliyordu insanın.

Sağ gözün sol göze yararı yoktu burada.

Üşüsen titremeyeceksin, acıksan hissettirmeyeceksin, yorulsan durmayacaksın, ölsen bile uzaklara nice bin ümitle bakıyormuş görüntüsü vereceksin, o kadar canlı ve diri bakacak ki gözlerin, öldüğünü kimsecikler fark etmeyecek.

Varlığını senden başka önemseyenin olmadığını her an gösterecek hayat sana.

Olmakla ölmenin arasındaki küçük ayrıntıyı anladığında varlığın anlam kazanacak.

Şehir koca bir dev ve her şeyi öğütüyor karnında, bir türlü doymuyor.

Herkes bir birinin vampiri, yanındakinin kanını hissettirmeden emenler ayakta kalıyor, başarılı ve büyük adamlar kabul ediliyor.

Yerleşik ahlak kuralları kimseyi ilgilendirmeyen bir ütopya uygulanabilirliğini yitirmiş.

Ben merkezli kurulmuş saatlere ayarlı yaşam biçimleri gözdedir yükselme yolunda.

Her türlü alçaklığı içinde barındıran büyüklükler saygı görüyor bu kentler kentinde ve en büyük cüce dev cüssesiyle kendisine tapınmamızı bekliyor. Bize ait neyimiz varsa soyunarak karşısında iki büklüm, yüzü koyun secde makamında.

Bahattin içinden geçenleri nasıl anlatabilirdi Kezban'a?

Anlatsa anlar mıydı masum Anadolu çocuğu.

Bazı şeyler yaşamadan bilinemezdi ki.

Nice değerler ziyan olmuştu bu mahşerde. Elmaslar yakılmış, kömür parçaları da göğüslerde taşınmıştı zümrüt diye.

Tersinden gösteren dürbünlerin kentinde yaşamak maharet isterdi.

Ayakta kalabilmek en ala sanattı, kör gözüme parmağını sok der gibi.

Sabaha çok zaman yoktu ki, Kezban ile Münevver hanım bir tarafta, babası bir tarafta kıvrılıp kaldılar.

Bahattin mutfakta tahtadan yaptığı sedirin üzerinde uzandı.

Mahalle camiinden sabah ezanı yükseldiğinde uyandı.

Ezanlar peş peşe geldi ve dakikalarca sürdü.

Ölü olsa uyanırdı insan.

İstanbul'un en güzel tarafı buydu işte.

Ezanı, salası eksik olmuyordu semasından.

Birinde bitiyor, diğesinde başlıyordu.

Gece boyu kirlenen şehrin sokakları, semaları, seher vakti ezan ve sala sesleriyle yıkanıyordu vahyin aydınlığında.

Bambaşka bir dirilişin ve arınışın müjdesini veriyordu minareler.

Ölü gibi yaşayanlarla öldükten sonra da diri kâlanların ayırımına varıldığı vakitti sabah.

Uyumanın ötesinde gözlerini dinlendirmişti Bahattin.

Geleceğe dair düşlerin ve düşüncelerin kucağında geçen saatler sabahı getirmişti.

Hayallerle karın doymadığını biliyordu, hayal kurmadan da yaşanmıyordu ki hayatta.

Şu küçük dünyasında Kezban'a da bir yer ayırabilirdi.

Bir yürek koca bir evrendi ve içine çok şeyler sığıyordu.

Sabır ve kanaat ile dar mekanlar genişleyebilirdi insana.

Rızkın ve geçimin yarısı kanaat, ayağını yorganına göre uzatmak değil miydi?

O da çalışırdı çocukları olana kadar, eşyalarını alırlar, üç beş kuruş da biriktirirlerdi zor günleri için. Sonra daha iyi bir yere taşınırlardı. Geçinir giderlerdi, neden olmayacaktı ki?

Boş hayaller kuruyor,kendi kendine gelin güvey oluyordu.

O neler düşünüyordu bakalım, ne hayalleri vardı İstanbul için.

Umut işte, fakirin ekmeği umut.

Kalkmalıydı artık. İstanbul'da hayat erken başlıyor, gün çabuk bitiyordu.

Bir yerden bir yere gidebilmek için iki saat geçiyordu.

Kendine ayıracak zaman bulmak imkansızdı.

Yolda, iŖte ve uykuda geçen tek boyutlu bir oyundu oynadıkları.

Korkulu bir dűŖ gibi yaŖanıyordu her Ŗey.

Çıplak gerçekler hayale yer bırakmıyordu, dolduruyordu bűtűn boŖluklarını yaŖamın.

Doğruldu.

Beli tutulmuŖtu.

Acı bir rutubet kokusu genzini yaktı.

Kalktı.

Mutfağın penceresini açtı.

aydanlığı alkaladı. Demliğı boŖalttı. Bardakları yıkadı. ayı piknik tűpe koydu, bir gűn dűrtlű ocakları da olurdu elbet.

Hele bir evlensin. Yuvayı diŖi kuŖ dűzerdi. Tozdan, pislikten gűrűnmeyen yerler pırıl pırıl olurdu o zaman. öplűkler cennetten bir kűŖeye dűnerdi.

Ev değil saray haline gelirdi padişahlara layık. Erkeği erkek yapan iyi bir kadındır, kadınsız erkek her zaman yarımıdır.

Eh, sofra hazırđı. Peynir, zeytin, yağ. Yumurta da kaynatsa mıydı? Yok, yok, istemez. Dünden kalan ucuz belediye ekmeği de var, yeter bu kadar. Bir demlik çay, kurtarırsınız bu öğünü.

Odaya girdi.

-Günaydın millet, hayırlı sabahlar, kalkın bakalım, güneş doğdu doğuyor, İstanbul'da öğleye kadar yatılmaz öyle, erken kalkan yol alır burada, kalkmayan aç kalır. Haydi!

Hayırlı sabahlar mıydı, günaydın mıydı?

Ne fark eder, ikisi de aynı.

Köyün hayırlı sabahları şehirde günaydın olmuş.

Odanın tavana yapışmış penceresini de açtı.

Temiz hava içeri, rutubet dışarı.

Kim bilir, bir gün, dördüncü katta bir dairesi de olurdu. Allah o günleri de gösterirdi.

Klor kokan suyla yüzler yıkandı.

Uykular aralandı.

Sofraya oturuldu.

Fırında gece vardiyası çalışan hamurkar usta Hayrettin de kahvaltıya sona doğru yetişti. Abisini kapıda karşıladı.

-Geçmiş olsun ağabey, hoş geldin!

Ayakkabıları görünce anne babasının geldiğini anlamıştı.

İçeri girdi, ellerini öptü, hal hatır sordu ayrı ayrı.

Köylerden havadis araştırdı.

Hayli zamandır görmediği çocuklarının ve eşinin selamlarını söyledi annesi.

Gurbet bu, ha dediğin zaman gidilmiyordu, bir gidip gelmeye bir sürü para harcanıyordu. Hasretlik büyüse de hesaplar ağır basıyordu. Sılaya ve sevgililere giden yolu kapatıyordu.

Bahattin'in izin günüydü.

Bugün rahattı ve gezecekti.

İsterse, Kezban'a İstanbul'u gezdirebilirdi.

Bir günde gezilip görülecek şehir değildi ama, en azından belli başlı yerlerini dolaştırabilirdi.

Bu vesileyle anne-babası da tanımış olurdu oğullarının yaşadığı adı büyük kenti.

Hayrettin ağabeyi de iyi bir uyku çeker, yorgunluğunu atardı.

Kahvaltı bitince teklifini açıkladı Bahattin:

-Ne dersiniz, bugün size İstanbul'u gezdireyim bildiğim kadarıyla. Fatih, Topkapı, Süleymaniye, Sultan Ahmet, Ayasofya, Şehzadebaşı, Cağaloğlu.”

-Neden olmasın? dedi babası.

-Bilmem ki Kezban kızım ne der bu teklife? diye ilave etti annesi.

-Abimlere gitmeyi, babamı görmeyi tercih ederim, dedi fısıldar gibi Kezban.

-O zaman, önce biraz gezelim, öğleden sonra oraya gideriz, eklemesini yaptı Bahattin.

Birer bardak keyif çayının ardından yola çıktılar.

Bahattin'in rehberliğinde hayli gezdiler.

Mukaddes emanetlere, Ayasofya'ya, Sultan Ahmed'e varana değin güzel şeyler gördüler.

Hayranlıkla ve derin bir sessizlik içinde seyretti Kezban.

-Vay anasını be! ifadesiyle şaşkınlığını sıklıkla gösterdi Bahattin'in babası.

Annesi baktı, görüp görmediği meçhuldü.

Öğleden sonra şehri bir başka biçimde kuşatan ve ayrı dünyaları gösteren gece kondu semtlerinden birine, çamurlu yollardan geçerek, bir yığın yıkı görüntüsü arasında, kıyıda köşede, yırtık pırtık kıyafetler içinde oynayan çocukların arasından geçerek İbrahim ağabeyinin evine ulaştılar.

Bir an kendi köylerinde olduğunu düşündü Kezban.

Köyler şehrin kenarına taşınmış, büyük bir köye dönüşmüştü İstanbul.

Konaklarda ağalar, gecekonduarda ırgat ve yandaşmalar oturuyordu.

Boğazı tokluğuna çalışmaya ve ağasına hizmet etmeye, ayak işlerini görmeye burada da devam ediyor şehrin yandaşmaları, ırgatları.

Kıyafetler ve tavırlar tutunmuştu şehrin kıyısına, yine o ruh görünüyordu ilişkilerde.

Ev dedikleri birbirine tutturulmuş dört duvar, araları ayrılmış mini odalar, gelişigüzel serpiştirilmiş eşyalar, her an kalkıp gidecekmiş gibi duran insanlar, eğreti tutunuşlar veya tutunamayışlar hayatın minderlerine.

Birbirini tekrarlayan günler.

Kapı açıktı.

İçeri girdiklerinde babası bir köşeye büzülmüş uyuyordu.

Abisi ve yanındaki kadın, ilk defa gördüğü yenge-siydi herhalde, televizyon seyrediyorlardı.

Babası biraz daha çökmüştü.

Sanki bir yıl yoksulluğu ve yalnızlığı o yaşamıştı iliklerine kadar.

Abisi halinden memnun görünüyordu.

İzin günleriydi ki, evdeydiler.

-Selamün aleyküm Şoför Ali, ne uyuyorsun öğle vakti miskin miskin, diye gürledi tok sesiyle Bahattin'in babası.

-Vay Kemal ağa, nereden düştün buraya, yol mu şaşırdın be yahu. Hoş geldin, gel bir kucaklayayım seni, diye ünledi alaylı.

Kapının dibindekileri görmemişti.

Kızının farkında değildi.

Münevver hanımı tanıyamamıştı.

Bahattin kapının ağzında ayakkabılarını çıkarıyordu.

İbrahim yerinden kalktı.

Çok da samimi olmayan bir tavır içindeydi.

-Hoş geldiniz, Kemal amca, Münevver abla, ellerinizi öpeyim, köyümün kokusunu alayım. Gel Kezban, gülüm gel, seni de kucaklayayım kardeşim! Bahattin sen de hoş gelmişsin.

Kezban samimiyetsiz havadan rahatsız oluyordu aslında.

Yıllardır aramayan, sormayan, ne yer, ne içer, nasıl geçinir diye düşünmeyen bunlar değil miydi sanki?

Şimdi de durmuş kucaklıyordu. “Nasılsın bacım?” diye soruyordu.

Günah çıkartıyordu besbelli.

İçinden neler geçiyordu kim bilir?

Belli etmese de gelişine rahatsız oluyorlardı muhakkak.

Bir boğaz ayrığı daha çıktı, bir kaşık düşmanı eklendi sofraya düşüncesindeydiler.

Onlara yük olmayacak, çalışacak, masraflara katılacaktı. Arkasından laf söyletmeyecekti kimseye.

Kardeşi bile olsa, muhtaç oldun mu, horlanırdı insan, iter kakarlardı.

Lokmaları boğazında bırakırlardı, sözü, özü ve davranışlarıyla.

Pusulatsız bir gemi gibi şehrin kıyılarına vurmaya-caktı.

Kendine yetmeyi, ayakları üzerinde durmayı, düşse de kalkmayı öğrenecekti.

Ona bu canı, bedeni, hayatı veren Allah; zorluklara dayanma gücü, problemleri çözme yeteneği, takılıp kaldığı yerlerde bir çıkış yolu gösterecekti elbet.

Böyle kalacak değildi ya.

Bir nasibi çıkar, helal süt emmiş birini bulur, evlenir, yuvasının kadını, kocasının sultanı, çocuklarının anası, kendi halinde bir insan olarak, ele güne muhtaç olmadan yaşayıp giderdi şu üç günlük dünyada.

Ötesi berisi yaşanıyordu.

Kimisi köşklerde, kuş tüyü yataklarda can veriyor, bazıları da viranelerde emaneti sahibine teslim ediyordu. Sonrası hesap ve bitmeyen bir hayat, yapıp ettikleriyle baş başa.

Kezban abisiyle kucaklaştı.

Babasının ellerini öptü. Bir yılın hesabını sorar gibi gözlerinin içine baktı.

Ruhsuz bir biçimde, soğuk bir sütun misali ayakta dikilen yengesine doğru gitti.

Öpmek için ellerine uzandı.

Yengesi soğukluğunu devam ettirerek “hoş geldin!” dedi, tokalaştı, elini öptürmedi.

Şehir insanı bu kadar soğuksa üşüyecekti Kezban. Köyünün sıcaklığını arayacaktı.

Garip bir hüznün kendisini sarıp sarmaladığını hissetti.

“Allah encamımızı hayırlı kılsın!” diye mırıldandı kendi duyabileceği bir sesle.

Gösterilen yere oturdu.

Ortamı incelemeye koyuldu.

Tavan yağmur akıntısıyla coğrafya haritasına dönmüştü.

Duvarlar rutubet kokuyordu.

Dışı kalaylı içi simsiyah bir tencereyi andırıyordu gecekondü yaşanı.

Çaylar içildi, pastalar yenildi.

Köylerden konuşuldu, işten, güçten, geçim zorluklarından söz edildi.

Görünen o ki, insan yabancı olduğu ve varlığını sürdürebilmek için kıyısına tutunduğu hayatın şartlarına uyum sağlıyor, kabuk değiştiriyor, bir müddet sonra çıktığı kabını beğenmeyen kaplumbağaya benziyordu.

İçerilerde, derinlerde bir yerde sırtıp duran, “ben buradayım!” diyen asıl özünü bir türlü örtemiyordu.

Kendisini bekleyen değişimi düşünmek bile istemedi Kezban.

Konuşulanları sessizlik içinde dinledi, söze karışma fırsatı doğmadı, yığınla laf arasında dişe dokunur bir şey de yoktu.

Oradan buradan söylentilerle zaman dolduruluyordu.

Akşama doğru Bahattin, annesi, babası “bize müsaade, emanet emin ellerde artık” diyerek ayrıldılar.

Kezban, gözlerinde Bahattin'in bakışları, önünde uzayıp giden, ne getireceği bilinmeyen karanlık, engebeli, inişli çıkışlı, karışık, her adımı bubi tuzaklarıyla örülü İstanbul yollarında yapayalnız yürümeye başlamıştı.

Yaşayacak ve görecekti yarının neler getireceğini.

Yedi...

Tepeyi Aşmak Zor Olsa da

Ümit Vardır

İnsan bir yere ilelebet kalmak veya hemen dönmek için gitmezdi.

Herkesin geleceğe ilişkin bir takım planları, duygu ve düşünceleri bulunurdu.

Asıl belirleyici hayatın şartları ve kaderin değişmez çizgileri olurdu çoğu zaman.

Akşam yemeği yenildi. Çaylar içildi.

Uzun saatler televizyon konuştu, odadakiler sustu.

Onun bulunduğu yerde ne söylenebilirdi ki.

O her şeyi biliyor, söylüyor, kişileri ve toplumları yönlendiriyor, hayatlarının tek belirleyicisi olarak tartışılmaz egemenliğini sürdürüyordu.

Belki de başkaları adına kullanıyordu bu egemenliği.

Daha gerilerde, derinlerde, görünmeyen, görünmek istemeyen birilerinin ellerinin gölgesiydi orada yansıyanlar. Maşayı kullanan el görünmeyendi.

Geç vakit İbrahim ağabeyi konuşma ihtiyacı hissetti:

-Anlatsana Kezban kardeşim, bizsiz nasıl geçti bunca yıl, neler yaşadın? Yediğin içtiğin senin olsun, bize gördüklerini anlat!

-Ne anlatayım ağabey.

Bizim yaşadıklarımız belli.

Asıl size sormalı.

Çok yaşayan ve okuyan değil, çok gezen bilirmiş.

Senelerdir dışarılardasınız, büyük yerler gördünüz, koca kentlerde yaşadınız.

Çok şeyler görmüş ve yaşamış olmalısınız. Sizi dinlemek isterim.

-Boş ver, anlatmakla bitmez buranın masalları.

Her saniye bin yıl gibi yaşanır şehirde.

Herkesin kendine göre anlatacak hazin bir hikayesi vardır gün yüzü görmemiş.

Bir damlanın deniz için ne hükmü olur ki, bir damla bile olamadık biz.

Günü birlik, boğaz derdinde yaşayıp gidiyoruz. İki kişi çalışıyor, zor geçiniyoruz. Her şey ateş pahası. Kiraya güç yetmiyor.

Sen ne için geldin, ne yapmayı düşünüyorsun?

Sadece bizi ziyaret kastıyla gelmiş olamazsın.

Bir şeyler tasarladın ki yollara düştün.

Biliyorum, kendimizi sana affettiremeyiz, mahcubuz sana karşı.

Anamızın emanetine sahip çıkamadık.

Bir başına koyduk seni.

Babam da gelince neler çektin bilinmez.

Bizim için ne söylesen azdır.

-Ne söylemeye hakkım var ki, herkes kendi hayatını yaşıyor bu dünyada.

Niyetim İstanbul'da kalmak, çalışmak ve hayatımı kazanmak. Kimseye yük olmak istemem. Sizden başka tutunacak dalım da yok.

Köyde son bir yılda neler yaşadığımı bir Allah biliyor, bir de ben. Anlatması bile zor.

Yanınızdayım ve yol gstericiliğimize muhtacım.

Ne derseniz öyle olur!

-Seni sokağı bırakacak halimiz yok ya, bizimle kalırsın.

nce sana bir iş bulmamız lazım. Temiz ve güvenilir bir iş.

Kurt kapanıdır bu şehrin her yeri, dikkatli olmak lazım.

Hele bir uyu, dinlen, yorgunluğun geçsin. Yengenin çalıştığı yere de bakalım.

Sabah ola hayrola!

Şoför Ali, içine gömüldüğü köşeden seslendi:

-Yarın bana da müsaade oğul, epeydir buralardayım, köye döneyim artık. Eve köye, yere yurda mukayyet olmak lazım. Kardeşiniz size emanettir.

İbrahim'e söyleyecek bir şey kalmamıştı.

İçin için sevinmiyor da değildi.

Ekmeğin aslanın ağzından midesine indiği bu koca şehirde geçinmek, bir kaç boğazı doyurmak kolay mıydı?

Sabahın erken saatlerinde yengesiyle ağabeyi işe gitmek üzere evden çıktılar. Ona da iş bakacaklardı.

Üç dört senedir görmediği ağabeyi nasıl da çökmüştü böyle. Saçları dökülmüş, avurtları çökmüştü. Oldukça zayıf görünüyordu.

El emri altında çalışmak, geçim sıkıntısı çekmek, hayatın gittikçe ağırlaşan şartlarıyla boğuşmak kolay şey miydi?

İbrahim ağabeyi, hiç kimsenin desteğini yanında bulmadan, dişinden tırnağından artırarak evlenmişti.

Yüksel ve Durmuş abilerinin evliliklerinde önemli rolü vardı.

Kısa aralıklarla yuva kurmuşlardı.

Kırık dökük eşyalarla duruyordu evleri.

Az bir maaşa plastik fabrikasında çalışıyorlardı karı koca.

Eşiyle de orada tanışıp evlenmeye karar vermişlerdi.

Kendi ailesinden hiçbir yardım görmediği gibi, eşinin çevresinden de destek görmemişlerdi.

Aynı kaptan yiyen ve ihtiyaçlarını uçucuna karşılayan, beş altı kişinin çalışmasıyla bir kişilik geliri elde eden kalabalık bir ailenin onlara ne faydası olabilirdi?

Evlenmelerine engel çıkarmamaları en büyük ikramlarıydı.

Onların evlilikleri Yüksel ve Durmuş'a yol açmıştı.

Aynı yerde çalışan ve benzer imkansızlıklarla boğuşan iki doğulu kız da onların payına düşmüştü

Şimdi sırada Ali ve Kezban vardı.

Bir kapı açılmasını bekleyeceklerdi Kezban ve Ali için.

Sonrasına Allah kerimdi.

Önce iş, aş, kurulu bir düzen.

Evlilik arkasından gelirdi.

İbrahim abisi öyle düşünüyordu.

Babası köye gitmişti sabahleyin.

Kendini idare etse yeterdi, sefil perişan olur, ölür giderdi köyde.

Ele güne muhtaç kalırdı.

Çalışıp çabalayacak, iş tutacak durumu yoktu.

Çalışmayı sevmezdi zaten.

Kahvede vakit öldürür, bir iki dilim ekmek ve çayla gününü geçirirdi. Bir yumurtayı pişirip yemeye üşenirdi babası.

Aklının bir tarafı onda kalacaktı, keşke gitmeseydi, geçinip giderlerdi, çalışmaya başlayınca bakardı babasına.

Dünyada her şeyin, herkesin hakkı ödenebilirdi ama, ana, baba ve öğretmenin hakkı asla.

İnsanı insan yapan onların çabalarıydı. Yoksa bir hiç olarak kalırdı insan nesli.

Beklemek ne kadar zordu.

Etrafı defalarca sildi süpürdü.

Mutfağı pırıl pırıl yaptı. Akşam yemeğini hazırladı.

Yorgun argın eve dönen ağabeyiyle yengesine sıcak bir tarhana çorbası içirecekti. Yazın elleriyle yapmıştı tarhanayı. Misk gibi boy, kekik, nane ve

fesleğen kokusu yayılacaktı evin içine. İbrahim abisi annesinin pişirdiği tadına doyumaz çorbaları hatırlayacaktı ister istemez. Eski günler gidecekti gönlüyle. Eski günler ve güzellikler geri gelmeyeceğine göre, o zamanlara bir hayal yolculuğunun zararı olmazdı. Hayırlı bir iş haberi sofranın tuzu biberi, tadı haline gelecekti. Ona dünyaları verecekti.

Abisiyle yengesi döndüklerinde ortalık iyice karmıştı.

Sokaklardan el ayak çekilmişti.

Kedi miyavlamaları, köpek havlamaları köyü hatırlatıyordu.

Dışarıdan gelen yengesiyle abisi bir köşeye yığılıp kalmışlardı. Sabahtan akşama çalışmak, itiş, kıkış, ayak üstü otobüslerin kalabalığında evin yolunu bulabilmek canından bezdiriyordu insanı.

Kör boğazı doyurmak, yaşayabilmek için buna mecburdular.

Biraz ötelere yükselen gökdelenlere, orada yaşanan lüks ve ihtişama imrenmek, kızmak, isyan etmek bir şeyi düzeltmiyordu.

Bu dünya geldiği gibi gidiyordu.

Düzen fakiri daha fakir, zengini daha zengin yapmak üzerine kurulmuştu.

Altında kalanın canı çıkıyordu ve üstlerinde tepinenlerin rahatsız olmalarını beklemek ne büyük yanılgıydı.

İstanbul'un iki yüzü vardı.

Bir yanda açlıktan kıvrananlar. Diğer tarafta çok yemekten dolayı ortalığı kirletenler. Köşklerde sultanlar gibi sefa sürenler. Gecekonduların iki göz odasında, on beş kişi üst üste yaşayanlar. Son model özel arabasıyla caka satanlar. Kilometrelerce yürüyerek evine ulaşanlar, dolmuş parası bulamayanlar, belediye otobüslerinde yer bulabilmek için birbirini çiğneyenler, yarım saatlik mesafeye iki saatte ulaşanlar.

Bütün bunlar bu şehrin değişmez gerçeği, adeta kaderiydi.

Kezban iki günde iki yüz yıllık tecrübe kazanmışa benziyordu.

Gözlemleri böyle düşünmesine neden oluyordu.

Bu kentten çok şey beklemek büyük hayal kırıklığı yaşamak demektir.

En iyisi mevcut şartları ve olumsuzlukları hesaba katıp yaşamayı denemektir.

Ne kadar mümkünse onunla yetinmek ve kederine razı olmak.

Ne kadar kentli olunursa olunsun, köyden gelen bazı alışkanlıklar varlığını sürdürüyordu.

Kezban köy usulü sofraya bezini serdi, sofrayı üstüne yerleştirdi. Bir tepside yemekleri getirdi. Hep beraber aynı tabaklardan yemeye başladılar. Tabaklar boşaldı, herkes bir kenara çekildi. Sofrayı kaldırmak Kezban'a düştü koyduğu yerden.

Ayakta durmaktan tabanları şişen yengesinin sofrayı kaldırmasını beklemek edebe sığmazdı.

O da halinden memnun, "keşke her akşam sofrayı önüme getiren birisi olsa da yemek hazırlama derdine düşmesem yorgun argın!" diye düşünüyordu.

Kezban ayı demlemiş, bardakları getirmişti orta yere. ayları doldurdu, önce abisine uzattı, sonra yengesine, bir bardakta eline aldı, kanepeye oturdu. Abisine iş konusunu ne yaptığını sormayı düşünüyordu ki, abisi sözü açtı:

-İnşallah sıkılmadın Kezban, bütün günü neyle doldurdun?

Eline sağlık, yemekler çok güzeldi.

Gördüğün gibi biz sızıp kaldık, on saat ayakta kalınca evin yolunu zor buluyoruz.

Yarından itibaren sen de göreceksin ki buralarda yaşamak kolay değil.

“Uzaktan davulun sesi koygun gelir!” derler, hiç de görüldüğü gibi olmuyor, büyük yerin büyük derdi var.

Müjsemi isterim, senin iş tamam.

Yarın plastik fabrikasında işbaşı yapıyorsun.

Parası az ama ileride artar.

Sabırlı davranır ve dürüst çalışırsan, hem maaşın artar, ustabaşı bile olabilirsin.

Haydi hayırlı olsun gülüm!

-Sağ ol abi, Allah razı olsun sizden.

İlk maaşı alınca bir tepsi baklava yapacağım sana, söz veriyorum.

Her şey sizin sayenizde, bir de Allah!”

Kezban mutluydu, seviniyordu.

Kötü günlerin geride kaldığını düşünüyordu.

Yarınlardan iyi şeyler beklemeye başlamıştı.

Mazinin üstüne bir sünger çekecek, yaşadığı acı dolu vakitleri aklına getirmeyecekti.

Huzur perisini yeni yakalamıştı. Elinden kaçırmamak için var gücüyle çalışacaktı.

Sekiz...

Büyülü Madalyon Tersini Göstermez

Sabah işe gitmek üzere kalktıklarında içi içine sığmıyor-du Kezban'ın.

Senelerce isteyip de ulaşamadığı oyuncağını elde etmiş bir çocuk kadar sevinçliydi.

Okula ilk yazıldığı, siyah önlüğün üstüne beyaz yaka, elinde bir defter, kalem ve silgiyle başladığı günün heyecanını taşıyordu.

Yengesiyle ağabeyi kalkmadan kahvaltıyı hazırlamıştı. Ayak üstü atıştırdılar.

İlk arabayı kaçırdılar mı yandıkları gündü, işlerinden oldular demekti, patron kapıyı gösteriverirdi.

Ara ki iş bulasın. Ne gezer?

Öğünleri aparat şeylerle geçiştirmenin nasıl bir kültür yapısı olduğunu zamanla öğrenecekti Kezban.

Oraya buraya koşuşturmaktan oturarak yemeye vakit mi kalıyordu?

İlk arabaya son anda yetiştiler, itiğ kakiğ bindiler.

şimdiden dolmuştu.

Her durakta yapılan y¼kleme hesaplanınca, taşıya-bileceğinin birkaç katı ağırlık taşıdığı anlaşılırdı.

-İlerleyelim beyler, bayanlar, yeni binenlere yer ayıralım!

-İteklemesene kardeşim!

-Bayanlara, ocuklulara, hasta ve yaşlılara yer verelim gençler!

Sabah, akşam duymaya alıştıkları bu ve benzeri s¼zlere iyice bağışıklık kazanmışlardı.

Herkes haklıydı, bir an ¼nce işine ya da evine gitmek istiyordu.

Yolculuk işkenceye dönüşse de, başka ne yapabilirlerdi.

Özel arabaları yoktu ya, olsa sabahın köründe işe gitme dertleri olmazdı, birileri onlar adına işlerini yürütürdü, onlar da hazıra konarlardı.

Paraya para kazandırma devriydi şimdi.

Bu hayata mahkumdular, bütün çıkışlar tutulmuştu.

-Okmeydanı son durak. Birbirimizi ezmeden inelim!

Kezban işe başlamadan yorulduğunu hissetti.

Büyük dağın doruğuna tırmanmak zordu.

Bu sıkıntılara, kalabalıklara, vaveylalara alışmak zorundaydı.

Her nimetin bir külfeti vardı.

Büyük şehirde yaşamamanın külfeti de bunlardı.

Allah daha başka keder vermesin, bunlara katlanılabilirdi.

İlk gün işini, çevresini ve arkadaşlarını tanımakla geçti Kezban için.

Bambaşka bir dünyada buldu kendisini.

Yadırgadı, yabancı kaldı.

Hayret etti.

Alışamadı.

Ürkekti.

Buz dağına oturmuş bir gemiyi andırıyordu.

Eli ayağı hiç bir şeye yanaşmıyordu.

Suskunluğu konuşacak lafı olmamasından değildi.

Elleri var bizim ele benzemez, dilleri var bizim dile benzemez, diye böylesi anlar için söylenmişti galiba.

Oysa şu insanlar ne kadar rahattılar, şen şakrak işlerine bakıyorlardı, dünya umurlarında değildi.

Eğlenir gibi iş yapıyorlardı.

Rahat etmenin, işinde huzur duymanın, başarılı olmanın yolu buydu belki.

Kadın erkek karmakarışıktilar, oradan buradan, çoğu kez ipe sapa gelmez, edep harici laflar konuşuyorlardı çekinmeden.

Kimsenin yüzü kızarmıyordu. Aldırış ettikleri yoktu utanma denilen duyguya.

Demek ki şehirde böyleydi.

İnsanlar herkesle her şeyi konuşabiliyordu.

Kadınlara dikkat etti, herkes düğüne gider gibi, bayram eğlencesine katılırcasına süslenmiş, iyi elbiseler giyinmişlerdi.

Sabahleyin yengesini süslenirken görünce şaşıırıp kalmıştı. İşe giderken böyle süslenmeye ne lüzum vardı ki? Sadece yengesi değil, herkes süsleniyor-muş meğer.

Boşuna şehirli olunmuyormuş zahir.

Her yerde, her zaman süsleneceksin ki şehirli olduğun anlaşılsın.

Öyle miydi gerçekten?

Üzerini başını gözden geçirdi Kezban.

Diğerleriyle arasındaki farkı görmeye çalıştı.

Ne kadar da farklıydı.

Yeni dikilmiş bir elbisenin üzerinde yama gibi duruyordu.

Şalvarı acayip görünüyordu.

Başını örten bir o vardı galiba.

Tevekkeli değil, herkes baştan aşağı bir süzüyordu üzerini.

Kıyafetiyle sırtıyordu aralarında.

İkinci gün farklı bir Kezban vardı işyerinde.

Yengesinin yardımıyla bambaşka bir görüntüye kavuşmuştu.

Akşam olanı biteni konuşmuşlardı yengesiyle.

-Köydeki hayatını burada sürdüremezsın, değışecek-sın, dönüşecek-sın, şartlara uyum sağlayacak-sın, kabuk değıştirecek-sın, yeni bir öz tutacaksın.

Bunun yolu kıyafetten başlar.

Başörtünü çıkar, şalvarını at, saçlarına şekil ver, dudaklarını boya, kaşlarındaki fazlalıkları al.

Güzel bir buluz, miniye yakın bir etek, burada böyle geçiyor, kıyafetinle insan sırasına katılıyor-sun.

Yüzüne bakmayanlar kuyruğundan ayrılmıyor on-dan sonra.

Şimdilik benim kıyafetlerle idare edersin, nasılsa aynı boydayız, sonra zevkine göre seçersin giysilerini!

Ağzı bir karış açık, hayretler içinde dinledi yengesini.

-İbrahim ağam bir şey demez mi böyle giyinirsem?

-Demez, şehirde öyle gerektiğini o da biliyor çünkü!

Özü, sözü, yüzü, gözü, kıyafeti, hal ve hareketleri, her şeyiyle değişiyor, dönüşüyordu Kezban.

Eski saflığından, arınmışlığından, farklılığından, yerliliğinden, tabiiliğinden eser yoktu.

Aynada baksa, kendinin bile tanıyamayacağı başka birisi duruyordu karşısında.

-Bu ben miyim? demişti boy aynasında seyre-dince.

Hani güzelmişim de farkında olamamışım, çul de-yip geçme, ne kadar da değiştiriyor insanı, diye kendi kendine söylenmişti.

İşyerinde yeni haliyle hayli dikkat çekmişti.

Herkes takılmıştı:

-Kız sen bayağı güzel ve çekiciymişsin!

D n kimsenin dikkatini çekmemiŐti, bugün erkek-
ler kur yapıyorlardı.

Yengesi de işin farkındaydı.

Kezban sür'atle değişiyordu, dönüşüyordu.

Niçin deĐiŐtiĐini, neye dönüŐtüĐünü anılayamı-
yordu henüz.

  inde bir Şeylerin yıkıldığını, yok olduğunu, di-
rendiğini hissediyordu.

 ster istemez düşünüyordu.

Bir yerde varlığını sürdürebilmek için illa orada-
kilere benzemek zorunda mıydı?

 ulu deĐiŐtirmekle kendisini yenilemiŐ oluyor
muydu?

  inde kıpırdanıp duran öz benliğini ne yapacaktı?

Değişim, eskiye ait ne varsa atmak, yeni bulduğu
ve yeni diye kendisine sunulanları sorgulamadan,
araŐtırmadan, tartıŐmadan, sorgusuz sualsiz al-
mak, kabul etmek miydi?

Eskinin çirkinliği, kötölüğü, yanlışlığı, eksikliği ve lüzumsuzluğu; yeninin doğruluğu, iyiliği, güzelliği, gerekliliği ve vazgeçilmezliği konusundaki bilgilerimizin kaynağı neydi?

Bana söylenen ve yapılması tavsiye edilen her şeye uymak gibi bir mecburiyetim mi var?

Böyle olmasının birilerinin işine gelmediği ne malumdu?

Kezban vicdanından yükselen aykırı sorularla, önünde duran hayatın tercihleri arasında bocalıyordu.

İlk günden köydeki Kezban'ın huzurunu aramaya başlamıştı.

Geri dönmesi de muhaldi artık.

Tercihini kentten yana yapmıştı bir kere.

Para kazanmak, harcamak, bağımsız olmak, istediklerini yapabilmek, bir takım kurallar içinde sınırlandırılmamak, şehir havası sarmış, büyülemişti Kezban'ı.

Bir kısır döngü ve sömürölme olduğunu fark ederek bırakmıştı kentli hayatın kucağına kendini.

Tatlı ninnileriyle uyutuyor ve uyuşturunuyordu şuurununu.

Gece yarısı sallanarak ayrıldığı meyhaneye erken saatlerde dönen sarhoşlar gibiydi şehir insanı.

Alışkanlıklar zamanla vazgeçilmezleri oluyordu insanın.

şehir ittiği anda bile çeken bir cazibe merkeziydi insana.

İstanbul'un çekim alanından kurtulması çok zordu Kezban'ın.

İstanbul'a geleli üç ayı geçmişti.

Sırtında bir kambur gibi taşıdığı köylölüğü üzerinden yavaş yavaş atıyordu.

Yeni arkadaşlar ediniyordu.

Köyünü neredeyse unutmuştu, anmıyor ve aramıyordu artık.

Arzuları ve beklentileri, şehre kök salmak zorunda olduğu duygusunu taze tutuyordu.

Karşılaştığı problemleri aşma konusunda inatçı davranıyordu.

İnatçılık, kararlılık, ne pahasına olursa olsun arzularını gerçekleştirme direnci şehrin en büyük erdemiydi.

Diğer erdemler bunlara ulaşmada basamak olarak kullanılabılırdi ancak. Başlı başlarına bir değer ifade etmezlerdi.

İnsanlar her gün yüzlerine vurulan bu aldatıcı ve yıkıcı tavırlarının kendilerine neye mal olduğunu görmezden gelmekte diretiyorlardı.

Her şey ayakta kalabilmek adına mubah sayılıyordu.

Kezban geçen zaman içinde hep bir yanının yıkık ve kırık olduğunu hissediyordu.

Annesini arıyor, babasını, tekiri, karabaşı, tarlaları, bahçeleri, köyün kenarından akıp giden dereyi düşünüyordu.

Ne kadar güzel giyinse üşüyor ve çıplak olduğu zannını taşıyordu.

Açıktaki kalan ve şehrin karanlık bulutlarının, şaşalı aydınlığının, ürkütücü sessizliğinin ve gürültüsünün örtemediği bir tarafı vardı.

Olanca yemesine rağmen giderilemeyen bir açlık duygusu.

Geleceğe egemen olma dürtüsü geçmişe ait olanı unutması, değişim ve dönüşümünü hızlandırması gerektiğini duyumsatıyordu Kezban'a.

Çocukluğunun ve acılı genç kızlık döneminin içinde büyüyen ümit kaynağı olan Bahattin'e ilişkin düşünceleri de değişiyordu artık.

Modern hayatın kuşatmasında eski kişiliğinden uzaklaştıkça, Bahattin'i sıradan bir köylü insanı olarak tasavvur ediyordu.

Yıllardır İstanbul'da yaşamasına rağmen kendisinin bir yılda kat ettiği mesafenin binde birine ulaşamamıştı.

Yenileyememişti dünyasını, değiştirememişti.

Hala o bildik köylü delikanlısıydı.

Mahçup çocuk rollerini aşamamıştı henüz.

Saatlerce bir arada olsalar, kilometrelerce yürüseler, bir çift sevdalı ve tatlı söz etmesini beceremiyordu.

Daha elinden tutma cesaretini bile gösterememişti.

Millet kuytu köşelerde koyun koyunaydı.

Gözlerine bakmaktan çekiniyordu onun.

Hafta sonları bir araya geldiklerinde suskunluğunu sürdürüyordu.

Sorulmayınca cevap vermiyor, geleceğe ilişkin bir hayal kırıntısından söz etmiyor, sinemaya, tiyatroya, gezmeye, eğlenmeye götürmüyordu Kezban'ı.

İşile evi arasında, daracık dünyasında yaşadığını sanıyor, bir genç kızla gezip tozmayı ayıp sayıyordu.

Ona göre insan nişanlanmalı, evlenmeli, her şeyiyle birbirine ait olduktan sonra yalnız kalabilir, gezip tozabilirdi.

Bunun dışındaki beraberlikler pek çok kötülük ve sıkıntıyı beraberinde getirirdi.

Böyle durumlarda zararı çoğu kez bayanlar görür, erkekler bir şekilde işin içinden sıyrılırlardı.

Bir anlık arzunun faturası en acımasız biçimde kadına kesilir, ömür boyu sürecektir mağduriyetlerin mahkumu haline getirilirlerdi.

Aralarında mesafenin belli ölçüleri aşmamasına özen gösteriyordu Bahattin.

Bunu Kezban'a anlatması ve kabul ettirmesi kolay değildi.

Sık sık sevgili değiştiren, hafta sonunu mutlaka birileriyle bir yerlerde geçiren kızlarla aynı yerde çalışan, onlara benzemeyi gelişme ve güzelleşme,

özgürleşme zanneden birinin böyle bir bakış açısını anlamlı bulması mümkün değildi.

Kıskaca alınmış bir hayatı yaşayamayacağını düşünüyordu Kezban.

Bu devirde bu tür anlayışların kabul görmesi imkansızdı.

Sınırsız özgürlüğün ve davranış serbestisinin hayatın hiçbir döneminde olmayacağını, insanın bir takım kurallarla sınırlandırıldığını kabullenemiyordu.

Sınırsız arzular bitmeyen problemlerin kaynağıydı çoğu zaman. Kişinin hayatını, aklın, kalbin ve vahyin ışığıyla aydınlatması, güzelliklere ulaşmanın tek yoluydu.

Kezban'ın içinde gittikçe büyüyen boşluğu Bahattin dolduramıyordu.

Beklentilerine cevap veremiyordu.

Sonsuz arzularını sınırlandırılmış bir hayatta karşılayamayacağını biliyordu.

Kazandığı para üzerine, başına, süslenmesine yetmiyor-du.

Arkadaşlarının arasında mahcup oluyordu.

Artist gibi giyinen kızların arasında çok basit görünüyordu.

Abisine eve harcaması için verdiği paralar elini, ayağını bağlıyordu.

Parası iyi olan daha iyi bir iş bulmalıydı.

Yeni bir düzen kurmalıydı.

Bahattin'le paylaşabileceği bir hayatı düşünemiyordu artık.

Farklı dünyalara doğru yürüyorlardı.

O, köylü tarafından vazgeçmiyordu bir türlü.

Kendisi ise daha modern ve şehirli bir hayatın özlemindediydi.

Gecekondu da Bahattin'le geçecek bir hayata dayana-mazdı.

Geniş imkanlar içinde,rahat bir hayat yaşamalıydı.

Para olmadan bu mümkün değildi.

Bahattin'in aldığı fırında tezgahtarlık parasıyla, naylon fabrikasından eline geçen üç beş milyonla huzur olmazdı.

Yeni bir arayış mecburiyetindeydi.

Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik kriz, toplumun bütün kesimlerini olumsuz yönde etkiliyordu.

Kezbanın çalıştığı plastik fabrikası da krizdeydi.

İşverenin ekonomik krizi atlatmak veya en az zararla geçiştirmek için başvurduğu en kolay yol işçi çıkarmaktır.

Kezban'la yengesi işinden olmuşlardı.

Evin bütün yükü ağabeyinin omuzlarındaydı.

Evde beklemek, çalışmaya alışan insanlar için bir çeşit işkence oluyordu.

Akşama kadar bomboş beklemek, dört duvar arasında mahkum duygusu yaşıtıyordu.

Kezban günlerce evde boş oturmaının, abisine y k olmanın ezikliğini hissetti.

Yengesinin tavırları da birdenbire değişmişti.

Sudan bahanelerle huzursuzluk  kartıyordu.

Kendilerine y k olduğunu, sıkıntıya düşürdüğünü, bu işin böyle yürümeyeceğini, bir an evvel iş bulmaları gerektiğini, ima yoluyla hatırlatıyordu.

Bir ara köye gitmeyi düşündüyse de, buna cesaret edemedi.

Zorluklarına rağmen şehir hayatına alişmişti, köyüne dönemezdi, elinde çapa, günlerce mısır belleyemez, bir karış buğdayı yerden toplamak için belini b kemez, ahırdan hayvan gübresi atamazdı.

şehir bir müddet sonra tutsak ediyordu kendisine insanı. Vazgeçilmezi oluyordu. Olanca nazına ve işkencesine rağmen tahammülü zorunlu hale gelen bir sevgili haline geliyordu.

Zamanının çoğu iş aramakla geçiyordu Kezban'ın.

İşsizler ordusunun alabildiğine arttığı, ekmeğin kayıplara karıştığı, emeğin ve insanın değerinin hiç sayıldığı bir dünyada iş bulmak, karın doyurmak, mutlu olmak, alt kesimler için lükstü.

Yaşamaları bile mucizeydi bu ortamda.

O kurum senin, bu işyeri benim, iş aramaktan şişen ve kara sular inen ayaklarıyla dolaşıyordu.

Nice ümitlerle duvar ilanlarını okuyordu.

Şehrin her tarafını kötülük kucaklamıştı sanki.

Düşenin dostu olma devri kapanalı hayli vakit geçmişti.

Bir tekme de sen vur düşene ki, bir daha kalkıp ekmeğine, aşına, işine ortak olmaya yeltenmesin anlayışının egemenliğinde yaşamamanın zorluğuna katlanmak gerekiyordu.

Mayınla döşenmişti her yer, kişisel çıkarlar ön plandaydı artık.

İş vaatlerinin arkasında gizlenen çirkin yüzleri görebilmek, önüne kazılan çukurları geçebilmek, ör-

tlen pisliklere bulaşmadan temiz kalabilmek herkesin becerebileceği bir şey miydi bu kokuşmuş ortamda?

Yorgunluktan kımıldayacak hali kalmamıştı.

Biçimsiz şekli, mat rengi, tebessümü unutmuş personeli ve müdavimleri ile insana sadece ümitsizlik telkin eden hastane kafeteryasında bir çay içmeyi, ilan panosun göz gezdirmeyi düşündü.

mitlerin tükendiği, çözümsüzlüğün bir karaba-san gibi kişinin üzerine abandığı anlarda bile bir çıkış yolu bulunabilirdi.

Ümidini yitirmek en büyük handikaptı insana.

İçeriye girdiğinde bütün masaların dolu olduğunu gördü.

Kuytu köşede, kapının arkasına gelen yerde bir beyaz melek oturuyordu yalnız.

Belli ki sağlık personeliydi.

Çay içiyordu.

Sessiz sedasız yanına vardı.

-Oturabilir miyim? dedi.

-Ne demek, buyurun lütfen, cevabını verdi, tatlı bir tebessüm içinde.

-Merhaba! dedi, beyaz giysileri içinde meleği andıran haliyle.

Başörtüsüyle ruhani bir görüntüsü vardı, ötelerden gelmiş gibiydi, demek böylesi de bulunuyordu bu şehirde.

-Ne içersin? diye sordu hemşire.

-Teşekkür ederim, zahmet olmasın, dedi Kezban.

-Bir çayın zahmeti mi olurmuş kardeşim? karşılığını verdi hemşire.

Bu arada garson gelmişti.

Orta yaşa yönelmiş, kibar, nezih bir beyefendi görüntüsü vardı.

Çayı getirdiğinde ta gözlerinin içine bakmıştı Kezban'ın.

Yakıcı, insanın içine işleyen bir bakıştı bu.

Bir an neye uğradığını şaşırmişti.

Saatlerce oturdukları masada, birkaç sözü, gözle-
rini yere indirerek söyleyen Bahattin'i hatırlama-
dan edemedi.

Ne kadar da farklı oluyordu insanlar.

Herkes mi öyle bakıyordu bu adam, niçin o kadar
deriliğine bakmıştı ona?

Her neyse, çayını içmeli, ilan panosuna bakıp eve
yollanmalıydı akşam olmadan.

İstanbul'da en yakın mesafeye gitmek için bile
uzun süre oyalanılıyor yollarda. Bir yerden diğ-
rine ulaşmak deveye hendek atlatmak kadar zor
bu şehirde.

Kadınlar, hangi özelliklerindendir bilinmez, bir
araya geldiklerinde, hiç tanımadıkları hemcinsle-
riyle çok hızlı diyalog kuruyor, konuşacak, payla-
şacak bir şeyler buluyorlar.

Havadan sudan konuşurken saatlerin nasıl akıp geçtiğinin farkına varamıyorlar. Kırk yıllık ahbaplar gibi hayatın en mahrem konularına el atıyorlar.

Bir çay içimlik zamanda tanıştılar, konuştular, kanları kaynadı Kezban'la Ayşe hemşirenin.

Aralarında bir yakınlık doğdu, güven oluştu.

Derdini onunla paylaştı Kezban.

Konuşurken gözleri gülen, yüzünden tebessüm eksilmeyen, dilinden bal damlayan bu güzel insan güven veriyor, huzur telkin ediyordu.

Hastanede bir özel firmanın yürüttüğü temizlik işçileri arasında kendisine yer bulunabileceği konuşuldu, ertesi gün tekrar aynı yerde buluşma sözü verildi.

Sevinçten uçacak gibiydi Kezban.

Bir ümit ışığı doğmuştu karanlığından.

Bir dostluk ve arkadaşlığın başlamasına, nice yıllar sürmesine sebep olabilirdi bir çay.

Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırının gözetilmesi boşuna değildi.

İstanbul gibi bir insan pazarı ve mahşerinde, elinden tutacak, sözüne, tavsiyesine, dostluğuna güvenilecek, bağlanılacak insan bulmak ne kadar zordu.

Gittikçe derinleşen, hayat okyanusunun dinmeyen fırtınaları, gelgitleri arasında savrulmaktan, yalnızlığın ateşinde kavrulmaktan kurtulup şefkat kanatları altına sığınabileceği emin bir limandı Ayşe hemşire.

İyi bir dost dünya nimetlerinin bütününe değerdi bu koca yitikler kentinde.

Bu gece rahat bir uyku uyuyabilirdi Kezban.

Daha bir umutluydu yarından.

Olmuş bitmiş gözüyle bakıyordu işe.

Karanlık ne kadar yoğun olursa olsun, bir yerden bir ışık sızıyordu görmesini bilen gözlere.

Eve vardığında yengesinin tanıdık tavırlarıyla karşılaştı yine.

Kırk yıl sırtında taşıdığıın kişi, yorulduğun için bir gün taşıyamadığında düşman kesiliyordu.

Hayatın kuralları ne kadar acımasızdı.

Çıkarı gerektirdiğinde yavrusunu yiyen bir ana gibiydi kentin insan yüzlü canavarı.

O geceyi uykusuz geçirdi Kezban.

Ayşe hemşirenin melek yüzüyle, garsonun içine işleyen kara gözleri gitmedi hayalinden.

Öğleye kadar oyalandı evde.

Yengesiyle didişmemeye özen gösterdi.

Kimin evinde kiminle didişebilirdi.

Bir misafir değildi, bir sığıntı gibi duruyordu yanlarında.

İşsiz kalalı bir katkısı da yoktu mutfağa.

Hayırlısıyla şu işi bir olsun, o da, yengesi de rahatlayacaktı. Her gün ağızlarının tadı bozulmıyacaktı.

Yoksulluk huzursuzluk getiriyordu.

İyi bir işi olursa kendi düzenini kurabilirdi.

Zaman sür'atle geçiyordu.

Evlenmeyi, evini, yuvasını kurmayı düşünmeli, kendi yolunda yürümeliydi.

Abisiyle yengesinin yanında ne zamana kadar kalabilirdi, köye dönmeyeceğine göre, İstanbul'da bir şekilde dikiş tutturmalıydı.

Başka çaresi yoktu.

Geleceğe dair hayallerini gerçekleştirmek için daha fazla geç kalmamalıydı.

Bir müddet sonra evde kalmış bir kız durumuna düşebilir, yüzüne bakan olmazdı, onun bunun maskarası olmaktansa, kendi evinin kadını olmasıydı.

Kardeşi de olsa, dünya derdi, geçim sıkıntısı araya girince, belki çaresizlikten, belki de bir zamanlar vazgeçilmezi saydığı kimi güzel değerlerini yitirdiğinden, insanı dışlıyordu.

Nicelerini tanınmaz hale getirmiş, dışı süslü, içi paslı, birbirine düşman kılmıştı kardeşi kardeşe, anayı oğula, babayı çocuğa, kadını kocaya.

Ne birey, birey olabilmiş, ne de toplum özünü koruyabilmişti.

Bir yığın çelişkiydi yaşanan hayat.

Aradan bir hafta geçmeden yeni işine başlamıştı Kezban. Artık sigortalı temizlik işçisiydi. Çok da ağır yükü yoktu.

Ayşe hemşire gibi eşi bulunmaz bir dost kazanmıştı. Sık sık bir araya geliyor, muhabbeti koyulaştırıyorlardı hastanede.

Karşılaştığı ilk anda, zehirli birer ok misali yüreğine saplanan, uykuda bile meşgul eden bir çift kara gözü daha sık görüyordu artık. Fırsat buldukça soluğu kafeteryada alıyor, çay içme bahanesiyle, Mehmet'in sihirli gözlerinin çekim alanına bırakıyordu kendini.

Yeni bir işi vardı. İyi para kazanıyordu.

Olmuyordu, nefsin gözü doymuyordu.

İstedikçe istiyordu ne istediğini bilmeden.

Çok ağır bir işi de yoktu.

Genelde birinci vardiya çalışıyordu.

Sabah, öğle ve akşam üzeri kendisine verilen bölgeyi birer saatte temizliyor, geri kalan zamanını ya kafeteryada ya da Ayşe hemşirenin yanında geçiriyordu.

Ayşe hemşire, genç, mazbut, mütebessim, makul, hayata ilişkin engin bilgisi ve tecrübesi bulunan melek gibi bir insandı.

Kezban onun yanında kendini rahat hissediyor, onunla her şeyi paylaşabiliyordu.

Sevgi dolu bir insandı.

Muhatabını sarıp sarmalayan, kucaklayan bir yanı vardı.

Sonuna kadar sabırla dinliyordu.

Uygulanabilir, anlaşılır çözümler söylüyordu.

Kalbine ve kafasına birden hitap ediyordu.

Kırmıyordu, üzmüyordu, saygı gösteriyordu, sevgiyle yaklaşıyordu, haklı bir tarafının olabileceğini hesaba katıyordu.

Çok okuyordu, elinden kitap eksik olmuyordu. Bir aralık bulsa kitaba veriyordu kendini.

Boş konuştuğuna şahit olmamıştı.

İşine dikkat ediyordu.

Hastalarına bir hemşire gibi değil, annenin çocuğuna gösterebileceği bir sevgi ve şefkatle yaklaşıyordu.

Nerede bir sıkıntı olsa oraya koşuyordu, görevi olsun olmasın.

İşini ibadet aşkıyla yapıyordu.

Namazını da aksatmıyordu.

Onu böyle büyüten, sevgi dolusu yapan, emsallerinden farklı ve üstün kılan Müslümanlığı ve insancılığıydı.

Müslüman dediğin böyle olmalıydı.

Ona derin bir hayranlık duyuyordu Kezban.

Onun gibi olabilmenin özlemiyle yanıyordu.

Tam bir hanımefendiydi Ayşe hemşire. Evine, eşine, çocuklarına aşırı düşküdü.

Öyle bir ailesi olmasını ne kadar isterdi.

Örnek alınacak bir kadındı.

Bu hastane Kezban'ın hayatının dönüm noktasıydı.

Dünyasını, duygu ve düşüncelerini, düşlerini değiştiren insanlara burada rastlamıştı.

Bir aydır buradaydı.

Kafeteryaya her gelişinde kasada oturan, çoğu zaman elinde bardak müşteriye çay sunan; orta yaşlı, nerede ise otuzunu geçmiş adamın tavırları gözünden kaçmıyordu.

İster Ayşe hemşireyle, isterse yalnız otursun, hep gözlerinin içine içine bakıyordu. İlk günkü bakışını, her karşılaştıklarında ısrarla sürdürüyordu.

Bir şeyler duyurmak ve söylemek istiyor gibiydi.

Genç kızlık duygularına hitap ettiğinden belki ona öyle geliyordu.

Kezban'ı etkiliyordu, geleceğe ilişkin tatlı hayallere sürüklüyordu.

Her genç kız gibi gönlünde yatan aslanı, evlilik düşlerini gıdıklıyordu.

Garson ve kasiyer Mehmet'i ciddiye alıyordu.

Küçük de sayılmazdı artık. Yirmisini geçeli hayli zaman olmuştu.

Helal süt emmiş birisini bulunca neden olmasının evlilik? Demir tavında dövölüyordu. Yaşı geçmiş kızı kim alırdı?

Göz gönlün penceresiydi, oradan içeriye giriliyordu.

Günler geçtikçe Kezban karşılık vermeye başlamıştı adama.

Bir gün iş çıkışında tanıştılar, gezdiler, dolaştılar.

Zamanla yakınlık duygusal ilişkiye dönüştü.

İnsanların birbirlerini gerçek yüzleriyle tanımaları mümkün olmuyordu pek.

Takındıkları nice maskeli yüzden sadece birisini görebiliyordunuz.

Mehmet de sadece bir yüzünü gösteriyordu Kezban'a.

Gayet yakışıklı, kibar, saygılı, iş güç sahibi, oturaklı, altında arabası, dolgun maaşı olan bir beyefendi portresi.

Doğunun doğal yakışıklılığın  taşıyordu.

Esmer bir çehresi vardı.

Zarif giyiniyordu.

Kravatsız dolaşmıyordu.

İstanbul lehçesiyle konuşuyordu, doğu şivesini arada bir kaçırırsa da.

Köyden gelen ve şehrin cazibesine kapılan bir genç kız için ümit vaat eden özelliklerdi bunlar.

Mardin'den yıllarca evvel kopup gelen bir ailenin çocuğu olan Mehmet Kezban'ı etkilemiş ve kendine iyice bağlamıştı.

Yaşça biraz büyüktü ama, ne fark ederdi?

Ciddiyetle evliliği düşünüyordu Mehmet'le Kezban.

Gezmeler, dolaşmalar, uzun süreli beraberlikler sıklaşmıştı.

Dört ay süren arkadaşlık ve birliktelik aradaki sınırları iyice kaldırmış, bir gün bir otel odasında, beklenmedik bir biçimde gelinlik giyme hayallerini tüketmişti Kezban.

Kim bilir nerede, nasıl ve hangi vaatlerle sayısız Kezban yitip gidiyordu acımasız dişlileri arasında hayatın.

İhtirasları canavarlaşanlar, en değerli şeyleri harcamaktan çekinmiyordu.

Her taraf kurt kaynıyordu ve kuzu postunda yaklaştıkları savunmasız, kendilerine inanmış, güvenmiş ve ümit bağlamış garipleri en vahşi yöntemlerle yiyorlardı.

İnanmak ve güvenmek, şüphelenmemek en zayıf ve en çok kullanılan yanıydı insanın.

Bu dünyadaki en kolay şey aldatmak ve aldatılmaktı.

Toz pembe düşlerin loş ışıkları altında mutlu görüntüler veren Kezban aldatıldığını henüz bilmiyordu.

Mehmet aslında evliydi.

Birisi resmi nikahlı iki karısı, üç çocuğu vardı, bir sır gibi saklıyordu herkesten, yakın çevresi dışında bilen yoktu.

Bu çevirdiği kaçınıcı dolaptı, sayısını o da bilmiyordu.

Bahattin, genellikle hafta sonları, fırsat buldukça ziyaret ediyordu Kezban'ları.

Onun da hayalleri vardı şüphesiz.

Sevdiğini bir türlü söyleyemediği, her söylemek istediğinde elinin ayağının birbirine dolaştığı, yanında yüzünün kızardığı bu çocukluk aşkı ve arkadaşıyla evlenmeyi düşünüyordu.

Hele biraz daha para biriktirsin, ev eşyası alsın, bir daire kiralayıp oturulacak hale getirsin, istetecekti Kezban'ı. Ondan iyisini mi bulacaklardı?

Kezban, Bahattin'e sadece bir kardeş ve köylüsü gözüyle bakıyordu.

Terbiyesine, nezaketine, çalışkanlığına, dürüstlüğüne saygı duyuyor, evlerine geldiğinde hürmette kusur etmiyor-du.

Bir dönem ona dair kurduğu hayallerin yerinde yeller esiyordu şimdi.

Bütün dünyasını Mehmet dolduruyordu.

Varsa yoksa oydu. Gözü başka bir kimseyi görmüyordu.

Üstelik,bedeni,ruhu ve her şeyiyle onundu artık.

Ölüme kadar sürecek bir uzun yolculuğa çıkmaya karar vermişlerdi.

Bahattin'in nasibi neredeydi kimbilir?

Aralarında aşılmaz engelleri elleriyle koymuşlardı.

Kezban biraz daha mesafeli davranıyordu.

Başkasına ait olduğunun şuurundaydı.

Bu saf ve iyi niyetli çocukluk arkadaşına ümit vermek ihanet olurdu.

Kendi yolunu çizmişti, elbette o da çizecek ve unutacaktı.

Böylesi daha hayırlıydı.

Çok sevdiği Ayşe hemşireye sırrını açmayı düşündü Kezban.

Bir türlü dili varmadı.

Evliliğe, kadın-erkek ilişkilerine dair görüşlerini öğrenmek istiyordu.

Tavsiyelerine ihtiyacı vardı.

Bir kaç günlük bir tereddüdün ardından sordu.

Ayşe hemşire uzun süren bir soluklanmadan sonra konuştu:

-Bu o kadar çetrefil bir konu ki Kezban kardeşim!

Neresinden tutsan elinde kalır, bu alanda söylenmedik söz, tartışılmadık şey mi kaldı?

Hoş bu gök kubbe altında söylenmedik söz yoktur ama, zararı yok, biraz da biz ahkam keselim.

Hakkında ciltlerce kitap yazılmış, konuşulmuş bir konudur bu.

Her kimse kendi bildiğince, görgüsüne, bilgisine, hayata ve olaylara bakışına, ideolojik yaklaşımına

göre, tarafsız veya önyargılı açıklamıştır düşüncelerini.

Kadınların şeytanlığından, uğursuzluğundan, erkeklerin mutlak üstünlüğünden, hanımların aşağılığından, kadın-erkek eşittir, hatta kadınlar daha üstündür diyenleri mi ararsın, neler var neler.

Zannediyorum bu kulvarda en güzel sözü İslam söylemiş, oynayan taşları yerli yerince oturtmuştur.

Her kimseye layık olduğu hakkı vermiş, birbirinden ayırmamıştır varlığın ana damarlarını.

Hiç birinin tek başına var olamayacağını, manasını diğeriyle kazanacağını açıklamış, evrenin ve hayatın imarını, güzelleştirilmesini, yaşanılır kılınmasını ikisinin ortak çabasına bağlamıştır.

Kadın ve erkek bir elmanın iki yarısı gibidir, birlikte anlamlıdırlar.

Mutlak anlamda bir üstünlük veya eksiklikten söz edilemez.

Her birinin kendisine göre eksiklikleri veya üstün yanları vardır.

Gerçek tamamlığa birlikte ulaşabilirler.

Sevgi ve saygıyla, paylaşarak hayatın yükünü, güzelliklerini.

Evlilik önemli bir kurum.

Allah insanları bir erkek ve bir diğiden yarattığını söylüyor.

Hayat bu iki varlığın omuzlarında yükseliyor, güzelleşiyor veya çirkinleşiyor.

Sorumluluk duygusu, güven, dayanışma ve paylaşmak önemli.

Hiç kimse tek başına bir şey ve çok şey değildir.

Binayı sağlam temeller üzerine oturtmak lazım.

Zayıf ve çürük temeller üzerine yükselen binaların yıkılma ihtimali her zaman yüksektir.

Birbirimizde ne arıyoruz, hayattan ve birbirimizden neler bekliyoruz?

Kısa süreli nefsi tatminler peşinde miyiz, uzun vadedi, mesela ucu ahirete varan bir beraberlik için mi kuruyoruz çatıyı?

Sağlıklı düşünce ve kararlar, sağlıklı ve doğru sonuçlar üretecektir.

Güven önemlidir dedik, birkaç günlük beraberlik ve anlık tatminlerin arkasından çok çabuk harcıyor birbirini insanlar.

Bir anlık gaflet ve yanlışın ceremesini ömür boyu ödemek zorunda kalan, el bebek, gül bebek sevgileri paylaşırken değersiz bir eşya gibi fırlatılıp atılan insanlar tanıyorum ben.

Neyi, nereye kadar paylaşacağını iyi bilmek lazım.

Araya güvensizlik uçurumları koymak kadar aşırı biçimde güvenmek de sağlıklı değildir.

En iyisi ölçülü olmak.

O da İslam'ın aramıza koyduğu sınırları korumaktan geçer.

Her şey yazılı kurallara bağlandıktan, hak ve sorumluluklar iyice belirginleşip, kimsenin zarar görmeyeceği hukuki şartlar gerçekleştikten sonra, paylaşılacakları paylaşmak gerekiyor.

Acele edilen durumlarda istismar edilen ve zarar gören taraf genellikle kadınlar oluyor, telafisi de imkansızlaşıyor bu tür durumların.

Akıl ve kalbin, İslam'ın ışığında buluşması ve birlikte hareket etmesi gerekir.

Bu buluşma gerçekleştiğinde kamil manada mutluluklar oluşacak, istismarlar engellenecektir.

Sevgi paylaştıkça büyüyecek, zorluklar paylaştıkça ortadan kalkacaktır.

Yanlışını yeni anlamaya başlamıştı Kezban.

Pahalıya ödemezdi inşallah.

Derin düşüncelere daldı.

Ayşe hemşirenin odasında derin bir sessizlik oldu.

Bundan sonra ne yapmak lazım geldiğini hesaba koyuldu.

Geçmişte yapılan yanlışlar telafi edilemeyeceğine göre, aynı yanlışlara düşmemek en güzeliydi.

Zararın neresinden dönülürse kardı.

Hemen nikahı kıydırmalı, resmi evliliği gerçekleştirmeliydi Mehmet'le, vakit çok geç olmadan.

Keşke bu iş başına gelmeden sorsaydı düşüncelerini Ayşe hemşirenin.

Daha dikkatli olur, Bahattin'le olduğu gibi aradaki mesafeyi korur, o büyük yanlış yapmazdı.

Bilgisizlik insanın en büyük düşmanıydı.

O yenilmediği sürece yanlışlardan kurtulmanın imkanı yoktu.

Öğretmemişlerdi, öğrenmemişti, İslam'ın hayata ve insana dair ölçülerini.

Öğrenseydi, öğretilseydi, doğruyu yitirmezdi, yanlışın ve çirkinin karanlığına sürüklenmezdi.

Her şey yerinde ve zamanında olursa güzeldi.

Geç kalındı mı geri getirmek imkansızlaşıyor giden güzellikleri.

Yaşanması gereken yaşanmamış, yaşanmaması gerekenler silinmez izler bırakarak geçip gitmiş oluyor hayatımızdan.

Geç öğrenilen hakikatler dönüşü olmayan hataları telafi etmiyor çoğu kez.

Hayata dair bilgilerin zamanında verilmesi ne kadar önemli oysa, bizim en çok ihmal ettiğimiz ve görmezden geldiğimiz bir konu.

“Vakit nakittir!” diyenler ne doğru söylemişlerdi.

Zaman harcanıyordu geri dönüşü olmamak kaydıyla. Mehmet aylardır Kezban’ı oyalıyordu.

Kendisine her gün yalvaran, ne zaman evleneceklerini soran genç kızı aldatmaya devam ediyor, her gün bir başka yalan söylüyor, atlatıyordu, zaman kazanıyordu kendince.

Başından nasıl savacağının hesabındaydı.

İnsan hayatı ve duyguları bu kadar ucuzdu.

Kezban ne yapacağını bilemez haldeydi.

Mehmet'in "haydi evimize gidiyoruz, bohçanı topla gel!" sözünün uğruna ölebilecek denli çaresizdi.

Aradan geçen zamanla, karnındaki tekmelerden, bedenindeki organik değişikliklerden bir can daha taşıdığını öğrenince dönülmez bir yolda olduğunu anladı, telaşı katlanarak büyüdü.

Kararını vermişti.

Sonunda ölüm olsa Mehmet'in peşini bırakmayacaktı.

Bir hata yapmışlardı birlikte ve temizlemeliydiler.

İbrahim kardeşindeki değişikliğin, durgunluk ve huzursuzluğun farkındaydı.

Fırsat bulup konuşamıyordu bir türlü.

Kendi içinde yaşamaktan en yakınındakini anlamaya ve dinlemeye imkan bulamıyordu insanlar.

Burun buruna yaşıyorlar ve her biri bir dağın arkasındaymış gibi uzaktılar.

Aynı yastığı birer yabancı duyarsızlığıyla paylaşanların sayısı küçümsenemezdi.

Yengesi de bir şey sormuyordu.

Aylardır içine atıyordu derdini.

Kendisi etmiş kendisi buluyordu.

Kime ne diyebilirdi.

İş çıkışında Mehmet'e gitti.

Hastanenin dışında konuştular.

-Bak Mehmet, bu iş böyle devam edemez. Şu andan tezi yok bu işe bir çözüm bulmak zorundayız. Artık mızrak çuvala sığmıyor. Karnımda dört buçuk aylık çocuğun var ve senin umurunda değil.

Beni oyalıyorsun.

Kalbim, duygularım ve hayatımla oynuyorsun.

Sana güvenmekle büyük hata ettim, biliyorum.

Bu yara bugün sarılacak.

Olmazsa ben kesip atacağım bu yarayı.

Bu gece dönmemek üzere seninle geliyorum.”

Uzun süre sustu Mehmet.

Ne yapacaktı, nasıl çözüm bulacaktı?

Yalanlarla oyalama devri geçmişti.

Mızrak hakikaten çuvala sığmıyordu.

Her şey güneş gibi meydandaydı.

En iyisi her şeyi olduğu gibi, dosdoğru anlatmaktı.

İki tane kadının yanına üçüncü bir kuma olarak gelmeyi göze alacak kadar gözü kara olamazdı.

Kürtaj yaptırırlar, olur biterdi.

Kürtajla çocuğunu aldırın ilk kadın o değildi ya. Milyonlarca kadına o da eklenirdi.

-Bak Kezban, seni bugüne kadar oyaladım, haklısın.

Ne yapayım, elimden bir şey gelmiyor.

Çözülemeyecek kadar karmaşık bu bilmece.

Bir yanlış yaptık, bir şekilde bunu telafi ederiz.

Benimle gelmen imkansız!

Kezban şaşkın ve acı dolu bir sesle:

-Nedenmiş o? diye haykırdı.

-Ben evliyim, iki tane karım, üç tane çocuğum var.

Onların arasına gelmeyi göze alamazsın, gelsen de rahat edemezsin.

Gel anlaşalım, çocuğu aldıralım, sana biraz para veririm, başka bir nasibin çıkar, evlenir mutlu olursun.

-Ne diyorsun sen be haysiyetsiz adam, ne diyorsun, bu kadar ucuza kapattığını mı düşünüyorsun beni? diye bir çığlık attı Kezban.

Dümeni kırık bir gemi gibi yalpalayarak hastaneye yöneldi,

Ayşe hemşireyi buldu, yığılıp kaldı odanın ortasına.

Ayşe hemşire işinin erbabıydı.

İlk müdahaleyi yaptı.

Tansiyonunu ölçtü. Düşüktü.

Doktoru çağırdı.

Kendine geldiğinde muayene bitmişti.

Ayşe hemşirenin gülen yüzü karşısındaydı. Kezban'ın elleri ellerindeydi.

Serum şişesinden ilaç istikrarlı biçimde damlıyordu.

-Geçmiş olsun güzelim, iyi ki gözlerini açtın, korkuttun beni.

Şükür ki şimdi sıhhattesin ve beraberiz. Yanındayım.

Bana anlatmadığın ne tür gizlerin var, bilmek isterim.

Kardeşiz biz. Çekinme.

Müjde! Karnında aslan gibi bir oğlan yatıyor, hikayesi nedir? Doktor söyledi.

Mahsuru yoksa anlatırsın güzel kardeşim benim!

Kezban yüzünü yana çevirdi, gözlerinden yanaklarına sızan yaşları göstermek istemiyordu sanki.

Ayşe hemşire eğildi, sildi ve yanaklarından öptü.

O gece beraber sabahladılar boş koğuşta.

Kezban en başından anlatmaya başladı:

-Bu hastanede işe başlayınca sevinmiştim.

Umutlanmışım gelecekten. Sizi tanımıştım.

Sonra kasiyer Mehmet'le buluştu yollarımız.
Genç kız kalbi bu ya, akıp gitmişti.

Hatırlarsanız size kadın erkek ilişkileri ve evliliği sormuştum. Uzun uzun konuşmuştuk.

O zaman olup bitmişti her şey.

Anlamıştım işi, ama geç kalmıştım.

Aylarca bekledim, oyaladı beni bu gün, yarın.

-Babamla konuşacağım, para biriktiriyorum, ev alacağım, dayayıp döşeyeceğim, hele sen de biriktir, darlık çekmeyiz, dedi durdu.

Ne safmışım, inandım, bekledim, cezasını çekeceğim bir ömür boyunca.

Meğerse evliymiş adam.

Umduğum dağlara karlar yağdı.

Buz çöllerine döndü hayallerim.

Bir yıkıldım ki doğrulmamacasına.

İki karısı üç çocuğu varmış.

Çocuğumu aldırmayı, para vermeyi teklif etti.

Yanlarında rahat edemeyeceğimi, başkasıyla evlenip mutlu olabileceğimi söyledi.

Alçaklık değil mi bu?

Benim duygularımla ve hayatımla oynadı.

Kullandı ve bir paçavra gibi kenara attı.

İnsanlık neresinde bunun?

Öldüresin günah olur mu böyle adamları?

Hem sen bilirsin abla, okumuş kadınsın, iki üç kadınla evlenmek neyine bir erkeğin?

Kitabın neresinde yazıyor bu?

Haksızlık ve hakaret değil mi biz kadınlara bu?
Çıldıracağım abla, vallahi delireceğim, sen ne diyorsun bu işe?

Ayşe hemşire sessiz kaldı bir süre.

Soluklandı.

-Çok zor şeyler soruyorsun a canım.

Hele bir çay demleyeyim ben.

Akşam yemeği de yemedik.

Hoş sen serum alıyorsun ama, bir dilim ekmekle bir iki bardak çaydan bir şey çıkmaz.

Sabaha kadar vaktimiz var, istediğimiz kadar, her konuda laflarız.

Ayşe hemşire çıktı.

Kezban sağlıklı şeyler düşünemiyordu.

Şaşkıındı.

En zayıf yerinden vurulmuştu.

Bütün ümitleri buharlaşmıştı.

Ne yapacak, nasıl dayanacaktı olup bitenler karşısında.

Ayşe hemşirenin söyleyeceklerini merak ediyordu.

Ayşe hemşire, iki bardak, peynir, zeytin, ekmek ve çayla çıktı geldi çok geçmeden.

Oturdu.

Biraz bekledi.

Peynirleri ekmek arası yaptı. Çayları doldurdu.

-Bu kadar yatmak yeter Kezban hanım, haydi boğaz kavgasına.

Otur, duvarlar sağlamdır, arkanı oraya ver, korkma yıkılmaz.

Neresinden başlayacaksak başlayalım söze.

Gece bizimdir artık.

Bütün kötülükleri örter gece, iyilikleri göstermez.

Şu çayını bir yudumla önce, ekmekten ısıır.

Doğru kararlar doğru düşüncelerden çıkar.

Nereden başlasam bilmiyorum ki.

Hislere mağlup olmadan akılcı ve pratik şeyler üzerinde kafa yormalıyız.

Bir yol ki dönülmemek üzere girilmiş.

Günahsız bir bebeğin hayatı, yani bir can söz konusu.

Onun için senin ayakta olman çok daha önemli.

Sen olmadan onun yaşaması zor.

Öyleyse önce sen!

Madem ortada bir yanlış var, bundan sonrası için doğru kararlar almak ve düzgün adımlar atmak gerekiyor.

Dinin koyduğu sınırların korunmadığı bir toplumda, bu tür şeyler sıklıkla yaşıyor.

Keşke olmasa.

Arkadaşlık, flört, çağdaşlık, birbirini tanıma adına ortaya konulan bir yığın kuralsızlık hayatı zehir ediyor insanlara.

Anlık zevklerin faturasını birileri yıllarca ödemek zorunda kalıyor.

Her neyse.

Bütün zorlukları göze alarak, varlık içinde yokluk çekerek çocuğunun adını almalısın Mehmet'ten.

Yavrunu onun evinde doğurmalısın.

Sonra ne yapacaksan yaparsın, nikahlı kocanın çocuğunu doğurmuş olursun.

Ayrılсан da kimsenin horlamaya, kem gözle bakmaya hakkı olmaz.

İnsanların ağzına sakız, sözlerine malzeme olmak lazım.

Benim için söylemesi kolay, senin yüreğin yanıyor, biliyorum, başka da yol yok zaten.

Ayakta durabilmek için ayağını yere sağlam basmak zorunda olduğunu unutmayacaksın.

Sağlam basmadın mı en küçük bir sarsıntıda, hafif bir rüzgarda yıkılıverir insan.

Sen öteden beri zor günleri yaşayarak gelmişsin. Bundan sonra da direnecek, dayanacak ve yaşayacaksın. Canında can taşıdığın için yaşamak zorundasın en azından.

Evlilik öyle sanıldığı kadar basit bir olay, bir “evet!” meselesi değildir.

Bedeni, psikolojik, sosyolojik, ekonomik, siyasi ve dini dayanakları, nedenleri, bütün bunların birbirleriyle doğrudan ve dolaylı ilişkileri vardır.

Her şeyden önce Allah’ın emri, Peygamberimizin tavsiyesi, insanların fitri ihtiyacıdır. Kötülöklere karşı bir kalkandır, kadın ve erkek birbirlerini gnahlardan koruyan elbise gibidir.

Evlilikte asıl olan insan soyunun temiz bir şekilde devam etmesidir.

Şehvetleri tatmin mükafatıdır evliliğin.

Yani insan evlenerek neslini devam ettirir, dünyada huzur ve mutluluğu tadar, evlilikten aldığı bedeni hazlarla da ödüllendirilmiş olur.

Dikkatli ve tarafsız bir gözle incelendiğinde İslam birden fazla kadınla evliliği getirmemiştir.

Böyle bir adet eskiden beri vardı.

Var olan, yanlış ve kuralsız işleyen bu kurumu İslam bir takım kurallara bağlamış, düzene sokmuş, denilebilir ki var olan çok evliliği bire düşürmüştür.

Kadınların bu yolla hukuksuz olarak istismar edilmesini önlemiştir.

Çok kadınla evlilik İslam'ın bir emri ve tavsiyesi değil; siyasi, sosyal, dini, psikolojik, ekonomik, tıbbi durumlar gerektirdiğinde kullanılmak üzere verdiği bir izindir.

Belli şartları vardır.

Nikahta önemli olan aleniliktir, halka duyurmaktır, gizli saklı evlenmemektir. Herkese hakkını vermek, ölçülere uygun davranmaktır.

İnsanları yanlış düşüncelere düşürmemek esastır.

Tavsiye edilen bir kadınla evliliiktir.

Bazıları bunu yanlış işletiyor, hatta kötüye kullanıyorsa İslam'ın bunda suçu nedir?

Bu konuda, günde bir sevgili değiştiren, yüzlerce fahişe ve hayat kadınıyla beraber olanların söz söylemeye, İslam'ı karalamaya, peygamberimize iftira atmaya hakları yoktur.

İslam kadınlara haklarını en mükemmel manada veren bir dindir.

Alınıp satılan, sömürülen bir meta olmaktan çıkıp gönüllerin ilacı, toplumun baş tacı yapan bir anlayıştır.

Bu açıdan bakıldığında; Peygamberimizin evliliklerinin her birinde dini, içtimai, askeri, ekonomik, ilmi ve beşeri hedefler gözetildiği açıktır.

Nefsani ve cinsel arzularını tatmin derdinde olan bir insan yirmi beş yaşındayken, kırk yaşında bir kadınla evlenir, yirmi üç sene onunla evli kalır, Mekke toplumunun en güzel kadın teklifini elinin tersiyle iter miydi?.

İslam toplumunda kadınlar hayatın her alanında yerlerini almışlar, İslam'ın anlatılması ve yayılmasında en büyük rolü oynamışlardır.

Savaş meydanlarında, ilim meclislerinde kadınları gör-mezlikten gelebilir miyiz?

İslam'ın kadınlara ilişkin hükümleri, peygamberimizin temiz eşleri, mübarek annelerimiz sayesinde bize ulaşmıştır.

Savaş, tabi afet ve benzer nedenlerle sahipsiz kalan, korunmaya muhtaç hale düşen kadınların ve çocukların perişan olması, evlilik yoluyla hakları verilerek engellenmiştir.

Evlilik dışı ilişkilerin ve bundan doğan hastalıkların yaygınlaştığı günümüzde, İslam'ın verdiği bu izni dillerine dolayanlar neyi savunmaktadırlar? Önce evlilik dışı ilişkilerini bitirsinler ve mikrop yaymaktan vazgeçsinler.

Görölüyor ki İslam, çok evlilik durumunda olanların, kadınları arasında adaleti gözetmelerini, eşit davranmalarını, maddi ve manevi, her yönüyle bütün ihtiyaçlarını karşılamalarını emretmekte, bunu sağlayamayacaklarsa tek kadınla evlenmelerini istemektedir.

Yani asıl olan tek kadınla evlilik, diğerleri kural dışı bir durumdur, izin verilmiş olması, yapılması gerektiğini gösteremez. Zorunluluk değildir anlıyacağın.

Senin durumuna gelince.

Eğri oturup doğru konuşacaksak, hakkaniyetli davranacaksak, hislerimizin mağlubu olmayacaksak, yeterince yaşayamasak da inandığımız dinin gerçeklerine göre hüküm vereceksek; eğer aranızda adaletli davranacaksa, her çeşit ihtiyaçlarınızı giderecekse, seni üçüncü bir eş olarak götürmesinde ne sakınca olabilir ki?

Üçüncü bir evliliği yapmaktansa, fahişelerle düşüp kalkması daha mı iyidir?

Bu tür evlilikler yoluyla fahişeliğin ortadan kaldırılması gerekmez mi aslında?

Şunu da söylemekte yarar var: Seni aldatması, yalanlarla oyalaması, dürüst davranmaması, geri çevirmeye kalkması, affedilir gibi değil.

İnsan hayatı bu kadar ucuz olmamalı.

Yine de bir şans tanimalısın kendine ve ona.

İkinci de olsa, mağdur olmanı önleyecek şekilde aleni bir nikahla evlenip yasak ilişki konumundan kurtulmak gerekir. Hatadan dönmek lazım yol yakırken. Bir kişinin hatasını genele yayar bu toplum. Dile düşmekten kötü bir şey yoktur.

Zaman pek çok yarayı iyileştirir.

Aranızdaki güven bunalımı ortadan kalkabilir.

Mutluluğu yakalayabilirsiniz belki.

Neden olmasın kardeşim?

Denemeye değmez mi?

Bana sorarsan değer.

Çocuğunun adı için bu beraberliği, İslam'ın sunduğu güzellikler çerçevesinde düşünmelisin.

Sabır acı ama meyvesi tatlıdır.

Üstelik sabredenler sonunda muratlarına eriyorlar.

İyi tarafından bakmakta ve hayra yormakta fayda var, diye düşünüyorum ben.

Hayat senin, nihai kararı da sen vereceksin.

Savcılığa şikayet edeceğini söyle.

Bak göreceksin, o zaman yelkenleri suya indirecektir. Kodesi boylamayı göze alamayacaktır.

Onunla evlenirsin, haklı davanda haksız duruma düşmekten, toplumun gözünde karalanmaktan kurtulur, çocuğuna onun adını verirsin, yine de yürümezse ayrılır, kendi başına da çocuğunu büyütebilirsin.

Sabah ola hayrola, yarın neler getirir, hep birlikte yaşayalım görelim.

Hadi yum gözlerini, güzel rüyalar gör.

Serum da bitmiş, ne iyi.

Allah rahatlık versin!

Dokuz...

Bütün Hesapları Altüst Eden

Bir Hesap

Ateşle serinlik insanın yaratılışında iç içedir ve birbirini dengelerler.

Yolları ve yolculukları hiç bitmez hayatın.

Sürekli bir hareket, belirlenen yeni hedeflere yürüyüşdür yapıp etmelerimiz.

Bitti zannedilen yol, yeni bir yolun ağzı, yürüyüşün başlama noktasıdır.

Ara duraklarda biraz soluklanır, bir yudum su içer, azıcık gölgelenir ve devam ederiz.

Düşeriz, dizlerimiz parçalanır, ellerimiz çamurlanır.

Kalkarız, canımız yanmıştır, biraz sızlanırsınız, hatta ağlarız, yenlerimizle gözlerimizi sileriz, gözyaşını göstermeyi zayıflık sayarsınız, içimize akar çoğu kez.

“Bu da geçer yahu, bunda da bir hayır vardır!” der geçeriz.

Buruk bir tebessüm oturur çehremize, bir serinlik-tir gülümsemek yüreğimizdeki yangına.

Çalı, çırpıya tutunur, ayağa dineliriz, oyuncakları-mıza sarılır, nereye kadar gideceğini bilemediği-miz hayat oyununu sahnelemeye devam ederiz.

Mehmet ve Kezban zaruretlerin kuşattığı bir ha-yatı sürdüreceklerdi.

Yanlışların açtığı yaraları tedavi etmek zordu.

Kapansa da derin izler bırakıyordu geride.

İstanbul bir koca şehir, herkesin kendini bulduğu ve yitirdiği, bir şeyler aradığı, bulduğunu zannet-tiği şeyde kayıplara karıştığı, varla yok arası, yok gibi yaşadığı, kucağı mahşer kadar geniş ve derin kayıplar kenti.

İnsanların kirli ve çamurlu eteklerine tutunmak için yarıştığı rüya kızı.

Peş peşe düştüler, bahtlarına yürüdüler.

Bekleyenle buluşmak hüçün mü, sevinç mi getirdi, bilinmez.

Bir tek kelime etmeden akşamın damarlarında aktılar.

Gecenin kanını tutuşturan şehvet, şehri bir diriler mezarına çeviriyordu.

Hayat denilen zanla zehir soluyordu sokaklar.

Şeytana pabucunu ters giydirenlerle, Allah'la buluşmanın tarifsiz zevkini tadanlar aynı tepelerde geziniyor, yıldızları arıyorlardı kendi hallerince.

Her kimsenin yıldızı kendineydi.

Avuçlarında parlayan yıldızın ışığına kör kalanlarla sonsuz aydınlığı içinde sımsıkı kucaklayanlar bir yerde buluşuyorlardı.

Buluşmak kavuşmayı sağlamadığı gibi, uzaklardan el sallamak da ayrılık değildi aslında.

Birbiriyle kenetlenen eller, başka bir yıkımın mimarı olmak üzere yola çıkıyorlardı bazı kere-
ler.

Mehmet'le Kezban, kelimelerin dilsizleştiği ülke-
nin iki yıldızı.

Ateşi ve serinliği içinde, büyüdükçe büyüyen bir
yangının tutuşturucuları.

Çok yoğun bir ışık karanlık demektir

Karanlıkları içinde yürüdüler.

Nereye ve niçin gittiklerinin farkında değillerdi.

Onlar mı geceyi kuşatmıştı, gece mi sarıp sarma-
lamıştı bilinmeziyle, el ele gittiler.

Gecesi kir gündüzü nur akan kentin sokaklarında
hangi geleceğe gidiyorlardı, geçmişlerini ne yap-
mışlardı?

Niçin bu kadar suskun ve ürkektiler?

Yaşadıkları bir günah mıydı?

Suç neydi, suçlu kimdi?

Gizli bir günah gibi içinde taşıdıkları ve ağırlığı altında ezildikleri sevgilerini sürüklediler gittikleri yere.

Günahın bir ibadet rahatlığı ve gururu, ibadetin, asla ortaya çıkmaması gereken bir günah psikolojisi, ezikliği, korkaklığı ve endişesiyle yapıldığı bu hayalet kentin karanlık dehlizlerinde atılan adımların nereye çıkacağını kestirmek mümkün müydü?

Vakit gecenin yokuşunu yarılamıştı.

Eve vardıklarında tarih hangi günü gösteriyordu, saat kıyameti mi çalıyordu titreten gürültüsüyle?

Anlamanın anlaşılamadığı, anlamadığını anlayamayanların çoğaldığı bir dünyanın sır küpünü kırmak, balı sirke zannıyla dökmek, sirkeyi bal diye içmek alışkanlığını aşmamak neyi değiştirebilirdi?

Durmakla yürümek arasındaki çizgiyi, gitmek ve kalmak, ölmek veya olmak derinliğini hissedebilmek anlamlı başlangıçlara gebe olabilir miydi?

Doğum sancısının böylesine uzun ve şiddetli olması sağlıklı bir doğumun, güzeller güzeli bir bebeğin gelişini kutlamanın hazırlıkları mıydı?

Sorular problemleri çözmenin anahtarıydı, yanlış yol ve yöntemlerden gidildiğinde, karmaşa ve kargaşayla karşılaşmak kaçınılmazdı.

Beyoğlu arka sokaklarda, geçmiş yüzyıllardan kalma, ahşapla kevgir arası, aynı merdivenden çıkılan üç katlı bir konak eskisi.

İhmal edilmişliğini canhıraş çığlıklarla haykırıyor, duyanının kalmadığını nereden bilsin.

Alt kat çoktan terkedilmiş, sakinleri bir uzak diyarın sakinlerine dönüşmüş, selam ve haberleri duyulmaz artık.

Orta kat, bir kaç oda ve genişçe bir holden oluşuyor.

Bir ucu yukarıya, diğeri aşağıya uzanan bir merdivenin ortası.

Mehmet aşağıda oturdu mu, orta kata ne vakit geldi, yukarıya çıkmayı düşünüyor mu?

Yukarının sakinleri nereye gitmiştir, halen niçin gürültüleri duyulmaktadır.

Mehmet, aşağıının sessizliği ve yukarının çılgınlıkları arasında ezilmektedir.

Yukarı çıkmak kolay değildir.

Tekrar aşağıya inmek ve ortada kalmak da istemeyen Mehmet, ne yapacağını bilemeyişin şaşkınlığındadır.

İçine girse de,yukarısı sonsuzluk kadar uzaktır.

Alt kattan izler vardır hayatında, istese de kurtulamamakta ve kurtulduğunu sandığı anda varlığını yüreğinin ortasında hissetmektedir.

Ortada kalmışlık, ezilmişlik, yükselişi engellenmişlik, eteğini bırakmayan geçmişe bağımlılık hayatını zehir etmektedir.

Üç çocuklu, iki eşli bir erkek, geçim sıkıntısının yakadan düşmediği kalabalık ve gürültülü bir aile için biçilmiş kaftandır bu eski konak.

Bir zaman mutena hayatların yaşandığı, sefahat ve sefaletin iki ucunun buluştuğu kritik nokta.

Mehmet burada yaşamaktadır, Kezban'ın yuvasıdır bun-dan böyle.

Dünya, ağlarını kaderin insanlarla birlikte ördüğü, üflesen yıkılacak kadar zayıf bir örümcek evi, üstelik evlerin en kötüsü.

İnsanın misafir olarak geldiği, biraz soluklanmak ve gölgelenmek için durakladığı, hiç ayrılmayacakmış gibi sahiplendiği, benimsediği, vazgeçemediği, içinde otururken dibini oyduğu, çatısını dağıttığı, cehenneme çevirmek için çalıştığı, sayısız minyatür evi ve insanı barındıran portatif mekan.

İnsan ki, çuluna ve puluna göre değer biçilen can.

Çul görürsün, içinde insan yoktur, insan tanırsın sırtında çul yoktur.

Adamlar vardır, sırtındaki çul, cebindeki puldan dolayı baş köşeye dikilir, karşısında el pençe divan durulur, tapılır, adam değildir.

Çulu ve pulu yok ne adamlar bulunur, kapılardan kovulur.

Şehir pazar yeri, insan mahşeri, güzelle çirkinin meşheri.

Girdiği ev, karşılaştığı manzara ve insanlar Kezban için sürpriz değildi.

Onlar hakkında yeterince bilgi sahibiydi.

Şimdiden sonra tanıyacak, kazanacak veya kaybedecekti.

Bir arada yaşamayı, yeterince geniş olan dünyanın nimetlerini paylaşmayı, iyi geçinmeyi, dost olmayı düşünüyordu.

Zor bir roldü üstüne aldığı, başarının önündeki engelleri sevgiyle aşmayı deneyecekti.

Kendisine bir şans verilmesini isteyecekti.

İnsandılar ve paylaşabilecekleri ortak noktalar yeterince vardı.

Nasıl karşılanacağını bilememenin korkusuyla burkulan kalbinin sesini duymazdan geliyordu.

Mehmet ve ardından Kezban girince ev halkı şaşırıldı.

Gecenin bir yarısında, eşleriyle beraber gelen bu davetsiz misafiri olağan karşılamamanın imkanı var mıydı?

Mehmet'in kaçamaklarını, eve geç gelişlerini, eğlenceye, zevk ve sefaya, sefahate, kadınlara düşkünlüğünü, evini ve ailesini ihmal edişini biliyorlardı.

Bir gece yarısı, ansızın, yanında yabancı bir kadınla aralarına gelme cesaretini gösterebileceğini akıllarından bile geçirmiyorlardı.

Belki bir misafirdi.

Taşradan gelen bir akrabaydı.

Bilemiyorlardı.

Nasıl davranacaklarını kestiremiyorlardı.

Karşı gelmek, isyan etmek, kavga çıkarmak yapabilecekleri bir şey değildi.

Mesele birazdan anlaşılırdı.

Ev sahibesi iki kadın misafire hoş geldin dediler, rahat etmesi için ellerinden geleni yaptılar.

Eve hakim bir görüntü veren Mehmet'in bir işareti ve buyruğuyla çay hazırladılar.

Çaylar içildi.

Mehmet sigara üstüne sigara içiyordu.

Enine serilmiş yer yatağında, on, on bir, on iki yaşlarında üç çocuk, ara sıra başlarını uzatıp geri çekiyorlardı.

-Uyuyun lan, dedi kaba bir tavırla.

Mehmet, sessizliğini bozarak oturduğu yerden bağır-mıştı birden.

Kibar, zarif ve beyefendi Mehmed'in yerini, otoriter, kaba ve haşin bir kişi almıştı.

Kezban içine gömülmüş bekliyordu.

Gözleri bağlanmış, duası yapılan ve kesilmeyi bekleyen bir koyun uysallığıydı görünen.

İçindeki met cezirleri bir o biliyordu.

Mehmet olanca hırsıyla elindeki sigarayı bitirdi, bir tane daha ekledi.

Kendinden emin ve muzaffer bir komutan edasıyla söze başladı:

-Hanımlar, uzun lafın kıyası, size bir arkadaş daha getirdim.

Bu evde beraber yaşayacaksınız.

Kavga gürültü istemem, kardeşçe geçinin.

Bir erkek üç kadına yeter. Başka çareniz de yok zaten.

Siz ikiniz ve çocuklar zaten çalışıyorsunuz.

Dört ayın üzerinde hamile olan bu kadın da ev işlerinize bakar. Yemek, bulaşık, çamaşır, temizlik, zaten bir kişi isti-yordu.

Doğurup çocuğu büyüyünce o da çalışır.

Gül gibi geçinip gideriz.

Geniş bir ev bulana kadar, küçük odada o kalır.

Adı Kezban'dır.

Yarın akşama bir şeyler hazırlayın, nikaha bizim köylü Seyit Hocayı getireceğim.

Diyeceklerim bu kadardır.

Sabahın altısında ev boşalmıştı.

Kezban, uykusuz geçen bir gecenin ardından günlük işlerine ağırlık verdi.

Kırk yıldır buradaymış gibi ortalığı silip süpürmüş, her yeri gözden geçirmiş, çamaşırları bile yıkamıştı.

Gidenler döndüğünde, evi daha güzel ve derlenmiş, toparlanmış görünce, sevinsinler mi, üzülsünler mi, bilemediler.

Evde bir kadının bulunması hiç de fena değildi.

Üzerlerine bir kumanın gelmesine memnun olmaları beklenemezdi.

Yeni durumu, ya içlerine sindirecek, razı olacaklar veya sinsi planlarla huzurunu kaçırarak gitmesini sağlayacaklardı.

Bu tür yöntemlerle kovdukları kadın da dursaydı, bir evi ve kocayı dört kadın paylaşacaklardı.

Üstelik hamileydi bu kadın, başlarına bir çocuk daha gelecekti. Kabul edilesi bir durum değildi.

Nikah kıyılmıştı.

Artık kimsenin Kezban'a kötü gözle bakmaya, lafını etmeye hakkı yoktu.

Allah'ın huzurunda Mehmet'in nikahlı hanımıydı.

Olsundu.

Ayşe hemşire ne anlatmıştı.

Yadırganacak, üzülecek, mesele yapılacak bir durum söz konusu değildi.

Allah dilemiş, öyle olmuştu.

Kötü yola düşmek, el alemin maskarası haline gelmektense, bir erkeğin üçüncü karısı olmanın ayıplanacak yanı yoktu.

Bir erkeğin, gözünün dışarıda olması, gayri meşru ilişkilere girmesi, fahişelerin peşinden koşması,

haram yolla bir yığın hastalıklarla dünyasını ve ahiretini ziyan etmesi mi, ikinci veya üçüncü bir hanımla evlenmesi mi daha iyiydi?

Elbette ikincisi daha iyiydi.

Kezban hayata ve olaylara iyi tarafından bakıyor, kötü görünse de, bunda da kendisi için bir iyilik bulunabileceğini hesaba katıyordu.

Evdeki hesabın çarşıda tutması her zaman mümkün olmuyordu.

Günle uzadıkça uzuyor, geceler çekilmez hale geliyor, her dem bin yıl oluyordu.

Etrafındaki kuşatma gittikçe daralıyor ve yoğunlaşıyordu.

Bütün iyi niyetine ve uzlaşmacı tavırlarına, her çeşit hizmetlerini görmelerine rağmen kimseye yaranamıyordu.

Evlerini işgal etmiş, yiyeceklerine ortak olmuş, huzurlarını kaçıran ve yok edilmesi gereken bir düşman gibi görüyorlardı.

Bir zamanlar kendine diller döken, dünyanın en güzel kızı olduğunu söyleyen, öve öve bitiremeyen, göklere çıkaran, sevdiği, beğendiği, güvendiği, uğruna can, yoluna baş koyduğu Mehmet ilgilenmiyordu.

Ev işlerini gören sıradan bir hizmetçi, yanaşma ve sırtında bir kambur gibi görüyor, sözleri ve davranışlarıyla aşağılıyordu.

Ev vardır, cennetidir insanın. Bütün güzellikleri orada bulur ve sonsuza kadar kalmayı, hiç ayrılmamayı düşlersiniz.

Ev vardır, ahiretin cehennemine rahmet okutacak denli yakıcı, ürkütücü ve azap vericidir.

Söz zehir, göz keskin ve delici bir oktur ki delip geçer sinenizi her saniye.

Sevgi uzak diyarların sürgünü, hürmet, saygı ve hak kabirde bir ölüdür.

İnsan canlı olarak mezara girmiştir.

Etrafınızı kuşatanlar birer zebanidir ellerinde zak-kum şişesi ve ateşten kamçılarıyla.

Kimisi içerde hürdür, bazısı dışarıda ebedi mah-kum.

Düşmanın oku zarar vermez, dostun attığı bir g l yaralar sizi.

Evi zindanı, sevdiği gardiyanıydı Kezban'ın.

Kimseyle g r şt r lm yordu.

İşini oraya gelirken bırakmıştı.

Sözlerinde hayat bulduğu Ayşe hemşireyle de bir çift söz etme imkanı yoktu.

Ağabeyleri dargındılar.

Aramıyorlardı, affedemiyorlardı.

Bağışlanmayı dilemesine rağmen, Allah'ın bağış-ladığı ve hiç bir günahın sonsuz cezayı gerektir-mediği bir dünyada, kendileri hiç yanlış yapma-mış, günahı tanımamış gibi, affetme büyüklüğünü g sterememişlerdi.

Allah'tan büyük değillerdi ve affedilmez bir günahı yoktu ama, abileri yüzünü görmek istemiyorlardı.

Onlara göre bir hata yapmıştı ve cezasını çekmeli, sürüm sürüm s r nmeliydi.

Kezban'ın yapabileceği bir şey yoktu.

Her şeyi sineye çekiyor, sabrediyordu, direniyor ve dayanıyordu.

Ayakta kalmak zorundaydı.

Hayata bağlayan bir nedeni kalmasa da doğacak çocuğu vardı. Ona temiz bir isim verebilmek için yaşıyordu.

İşkencenin binlerce çeşidini yaşadığı bu eve tahammül ediyordu.

Babasız bir  ocuk doğurmak istemiyordu.

Ayrılmayı düşünmüyor değildi.

En azından  ocuk dünyaya gelmeli, Mehmet'in nüfusuna yazılmalıydı.

Zararı yok, annesi Kezban yazmasın.

Ha Fadime, ha Kezban. Ne fark eder?

Asıl annesi oydu ya!

İsmi gururla söyleyebileceği babası büyük harflerle yazacaktı nüfus cüzdanında:

MEHMET!

Hayat Kezban için iyice çekilmez hale gelmişti.

Ne yapacağını bilemiyordu.

Bir günü bin yıla bedel yaşıyorlardı.

Çektiklerini anlatmaya kelimeler yetersiz kalıyordu.

Dünyada bir gün ahiret hesabıyla kaç güne teka-bül ederse öyle yaşıyordu bir günü.

Üç ayda üç bin yıllık azabı yaşamak hangi kulun çekebileceği bir çiledir?

Halil İbrahim Peygamber değildi ki, bir kuş ağızıyla su taşıyıp, yapayalnız kaldığı şu dünyada, etrafında tutuşturulan acımasız ateşe döksün, yangını söndüremese de dostluğunu göstersin. Alevler güle ve serinleten bir göle dönüversin.

Evinde, hizmetinde bulunduğu, onlardan biri olmaya çalıştığı insanlar, alevler yükselsin diye çalı çırpı yığmayı sürdürüyorlardı.

Asası yoktu ki Musa misali yere vursun da, önünde olanca dalgalarıyla kendini boğmaya çalışan hayat, Kızıldeniz gibi yol versin.

Ne kadar çaresiz ve ümitsizdi.

Kovulmayı, horlanmayı, hakareti, hatta dayak yemeyi göze alarak İbrahim abisine gitmeye, çektiklerini anlatmaya, yardım istemeye karar verdi.

Engin denizlerde, yırtıcı dev dalgalar arasında ölümle boğuşuyordu ve bir can simidi yoktu.

Sarılabileceğı bir yılan da gözükmiyordu ufukta.

Okmeydanı'na ulaştığında öğle paydosuydu.

Abisini yemek çıkışı yakalayabilir, derdini anlattırdı.

Doğacak çocuğunu nüfusuna yazdırmasını, kendisine bir müddet destek olmalarını isteyecekti.

Sonrası kolaydı, kendi yağıyla kavrulur, sıkıntılara katlanır, azla yetinir, çocuğunu büyütür, ele güne muhtaç etmez-di. Yeter ki piç damgası yapıştırılmasın.

Öyle yaptı.

Abisi, yanında yengesi dışarı çıktı.

Kalabalıktan kopunca yanlarına yaklaştı ve seslendi:

-Yenge, İbrahim abi! Bana biraz zaman ayırabilir misiniz?

Arkaya döndüler, yabancı olmadığını anladıkları bu sesin sahibi, Kezban karşılarındaydı ve onlarla konuşmak istiyordu.

Yengesi kurşun gibi sözlerle saldırdı:

-Hangi hakla, ayıp değil mi? Utanmıyor musun? El aleme rezil ettin bizi. Yüzün kızarmıyor da ya-nımıza geliyorsun. Defol git!

Daha ağırlarına muhatap olduğu hakaretlere göre hafif kalan bu sözlerle gülüp geçmek istediye de başaramadı.

Sersemledi.

Yengesinin abisiyle kaçarak evlendiğini ne çabuk unuttuğunu düşündü.

Dün dündür bu gün bugündür anlayışı hakimdi hayata, bu tavır olağan karşılanabilirdi.

Abisine baktı.

Elini kaldırmıştı.

Vurmak düşüncesindeydi belki, ama vurmamıştı.

Tokat yarası iyileşebilirdi, dil yarasının çaresi bulunmamıştı henüz.

Abisi en ağır şamarı yapıştırmıştı kalp yüzüne, kan revan içindeydi ipek kalbi.

Görünmese de kanıyordu yıllardır.

-Gözüm görmesin seni, geldiğin yere çek git yanından.

Bana sordun mu giderken?

Var git eşin pisliğinin içinde, ne halin varsa gör.

Yıkıl karşımdan.

Sözlerin gerisini duyamadı Kezban.

Derdini anlatmaya fırsat bulamamıştı.

Dinleyen yoktu zaten.

Elleriyle yazdığı kaderini yaşamaktan başka çaresi yoktu anlaşılan.

Başına gelenlerden başkalarını sorumlu tutabilecek durumda değildi.

Yaşadıkları kendi tercihlerinin sonucuydu, katlanacaktı olan bitene.

Ayakta zor duruyordu.

Abisiyle yengesinin gidişlerini görmekte zorlandı.

Başı döndü.

Olduğu yere oturdu.

Yarım saat dinlendi, kendine gelmeye çalıştı.

Ağlamamak için hakim oldu sinirlerine.

Ayşe hemşireyi de görüp dönmeliydi.

Onunla konuşursa rahatlardı biraz.

Ufuk iyice kararıyordu. Ümitler son sür'at tükeniyordu.

Ne kadar dayanabilirse dayanmalı, çocuğunu doğurmalıydı sağ salım.

Onun da eli kulağındaydı.

Ayşe hemşireyle bir saatin üzerinde muhabbet ettiler.

Gözyaşları arasında çektiklerini, ümitsizliğini, isyanını anlattı. İçini döktü.

Eve vardığında akşam ezanı okunuyordu.

Pazar, Bahattin'in izin günüydü.

Fırsat buldukça Kezban'lara giderdi.

Epeydir ziyaret etmemişti.

Başkalarının bilmediği bir duyguyla bağlandığı
Kezban'ı görme isteği içini dolduruyordu.

Yıllardır çok yakınında bulunmasına rağmen sevdiğini bir türlü söyleyememişti ona.

Bu Pazar söylemeyi düşünüyordu.

İçinde büyüyen ukdeyi çözmeliydi.

Ölene dek sır olarak saklayamazdı onu sevdiğini, yanında mezara götüremezdi, söylemezse kendisini sevdiğini nereden bilecekti.

Geleceğe dair düşlerini, evlilik planlarını bir bir anlatmalıydı.

Hazırlıklara başlamalıydılar artık. Üç beş kuruş birikmişti vardı. Belki o da artırmıştır. Güç birliği yapınca bu ihtiyar kentin bitmeyen sorunlarını daha kolay aşabilirlerdi.

Annesini, babasını gönderip isteteceğini bildirmeliydi.

Bir pastane köşesinde bir iki fincan çay içerken, yol boyu yürürken anlatabilirdi derdini Kezban'a.

Herhalde kovmazdı kapısından çocukluk arkadaşını.

O da yokluktan ve sahipsizlikten yana yaralıydı, birlikte omuzlayarak hafifletirlerdi hayatın yükünü.

Bütün cesaretini toplayacak, utangaçlığını yenecek, söyleyecekti sevdiğini sevdiğine.

Sabaha kadar cümleler tasarladı kafasında.

Bir çırpıda, yüzüne gözüne bulaştırmadan, nasıl en güzel kelimelerle sevdasını anlatacağını düşündü.

Belediye otobüsüyle bir saati aşan yolculuğun sonrasında menzile ulaştığında, içinde tatlı bir heyecan ve kıpırtı duydu.

Mutluluğun ayak seslerini duyuyor gibiydi.

Kapının ziline dokunduğunda elinin titrediğini fark etti.

Mevla görelim neyler, neylerse güzel eyler, diye düşündü.

Kapıyı Kezban'ın yengesi açtı. "Buyrun!" dedi.

İbrahim abisi, yüzünden bin parça, aklı kim bilir nerede, televizyon seyrediyordu.

-Selamün aleyküm İbrahim abi, dedi Bahattin.

-Aleyküm selam Bahattin kardeşim, hoş geldin, dedi, yerinden kalktı, odanın ortasında kucaklaştılar. Kanepeye oturdular.

-Ne var, ne yok, işlerin nasıl gidiyor, ağabeyin ne yapıyor, köye gidiyor mu?

-İyilik sağlık ağabey, değişen bir şey yok, geçim dünyası, karın doyurmak için çalışıyoruz. Abim de iyi. Siz nasılsınız?

-Ne sen sor, ne ben söyleyeyim, gördüğün gibiyiz işte, ağzımızın tadı yok bugünlerde!

-Hayırdır ağabey, bir yaramazlık mı var, kötü bir haber mi aldın köylerden. Kezban bacım nelerde, bugün çalışıyor mu yoksa?

Kezban'ı, yapıp ettiklerini, şimdiki durumunu, dün kendisine gelişini, öfke ve kızgınlık içinde bir bir anlattı İbrahim.

Bahattin duyduklarına inanamıyordu.

Renkten renge giriyordu.

Boğulduğunu hissediyordu.

Bir kelime bile edemiyordu.

Dilini yutmuştu.

En güzel sözler anlamını yitirmişti onun için.

Olduğu yerde donup kalmıştı sanki.

Canlılığını yitirmiş, boş bir çuval gibi yığılıp kalmıştı.

Hiçbir tepki gösteremiyordu.

Gözlerinden yanaklarına inen bir kaç damla yaşı silme ihtiyacında değildi.

Adeta yıkılmıştı.

Ne ümit ediyordu, ne bulmuştu.

-Buyur Bahattin, çayını iç!

Bu sözü çok uzaklardan gelen bir uğultu gibi duydu.

Gayri ihtiyari çaya uzandı.

Dökmemek için büyük bir gayret gösteriyordu.

Sehpaya konan bisküvileri görmemişti.

Ne kadar zaman geçmişti?

Bir an mı, bin yıl mı?

Ne önemi vardı dakikaların, yıkıp geçtikten sonra.

Hayalleri bitmiş, geleceğe dair planları tuz buz olmuştu bir anda.

Dünya yıkılmış, altında kalmıştı, eziliyordu her zerresiyle.

-Bana müsaade ağabey, ne diyebilirim ki, size Allah sabır versin.

Her şeyde bir hayır vardır, denilmiştir.

Belki böylesi daha iyidir.

Çay için teşekkür ederim.

Abim köye gidecekti, onu yolcu etmem lazım.

Hadi iyi günleriniz olsun, hoşça kalın!

Bahattin'in yıkılmışlığını saklayacak hali yoktu.

Beyninden vurulmuşçasına dolaştı durdu sokaklarda.

Yapamadıklarının, yaptıklarının, geç kalmışlığının, zamanı ve imkanları kullanamayışının pişmanlığı ve ezikliği içinde.

İstanbul'du burası.

Sahip çıkılmayanın yitirilmesi kolaydı.

“Keşke” demenin yararı kalmamıştı.

Her şey yerinde ve zamanında oluyor, eskilerin dediği gibi, demir tavında dövülüyordu.

Kuş kafesten uçtu mu, geri dönmesi imkansızdı.

Derin bir pişmanlık ve yakıcı bir hüsrana kalmıştı geride.

Yapılabilecek bir şey yoktu bundan sonra.

Herkes çizdiği hayat yolunda yürüyecekti.

Mutluluk ve huzur dilemekten başka ne söylense boştu, anlamsızdı.

Her şey bir nasip ve kısmete göre olduğundan, üzülmek, ağlamak, pişman olmak, yırtınmak, saçını başını yolmak sonucu değiştirmeyecek, bir fayda sağlamayacaktır.

Kaderine razı olmak en güzeliydi.

Olan her şeyde bir güzellik gizliydi biz göremesek de.

Kezban her gün derin düşüncelere dalıyordu.

Başı ellerinin arasında, saatlerce düşünüyor, nerede yanlış yaptığını araştırıyordu.

Umut yelkenlilerinin birer birer karaya oturduğu hayat denizinde ne yapacağına bir türlü karar veremiyordu.

Bu hayat böyle devam edemezdi.

Nereye kadar çekecekti?

Taşıyabileceği bir yük değildi böylesi bir dünya.

Bütün olumsuzluklarıyla abanıyordu üstüne.

Geçmişine göz gezdirdi.

Bu güne değin kaç güzel şey yaşadığını hatırlamaya çalıştı.

Hatırlanmaya değer ne vardı yirmi yılın üstüne çıkan ömründe?

Sefalet, yoksulluk ve acıdan başka ne bulmuştu?

Keşke köyden hiç gelmeseydi.

Ayşe hemşireyi daha erken tanısaydı.

Onun güzel öğütleri ve tavsiyeleriyle, yolunu ve yönünü aydınlatabilseydi zamanında, bütün bu kötülüklere bulaş-mazdı başı.

Münevver hanım Bahattin'e alırdı belki.

Geçinip giderdi.

Küçük ama mutlu bir dünyası olurdu.

Ne yapabilirdi?

Kaderdi her şey.

Kaderin yazdığını kim bozabilmişti şu evrende.

Herkes kaderini yaşıyordu iyi veya kötü.

Gerçekten öyle miydi?

Her şey kaderde yazılı olduğu için mi geliyordu insanın başına?

Olup bitenlerde hiç mi payı yoktu?

Rüzgarın önünde bir yaprak gibi sürüklenip gidiyor muydu?

Yaptığı iyi ve kötü işlerde payı neydi?

İyi olduğu bilinen Allah, yarattığı varlıkların kötülüğünü ister miydi?

İnsan akıllı varlıktı.

Doğruyu yanlış, iyiyi kötüyü ayırabilir, isterse kötülük yapmazdı.

Onu kötülük yapmaya zorlayan bir şey yoktu.

Kendi tercihleri ve istekleri doğrultusunda yapıyordu her şeyi.

Allah şu iyi, şu kötü diye göstermiş, yapmakta veya yapmamakta serbest bırakmıştı.

Aklını kullan demiş, iyiliği tavsiye etmişti.

İnsan kötülük yapıyorsa bunun sorumlusu niçin kader veya Allah olsun?

Kezban çaresizliğin verdiği yılgınlık, çıkış yolu bulamayışın getirdiği ümitsizlik ve karamsarlıkla içine kapanıyordu.

Cevaplarını bulmakta zorlandığı sorular soruyordu.

Çıkmazları gittikçe büyüyor, zihninde ve kalbinde açılan yaralar kapanması imkansız biçimde derinleşiyordu.

Yüklenecek birisini arıyordu.

Aradığı suçluyu bulamıyordu.

Suç ve suçlular kimlik değiştiriyordu ikide bir.

Ulaşılmaz oluyordu handikapları.

Dar bir yerde köşeye sıkışmış, kaçacak yeri kalmamış akrep gibi kendini ifnaya hazırlanıyordu.

Sanık sandalyesine koyacağı, yargılayıp mahkum edeceği birisini arıyordu.

Bulduğu suçlu ya kaderdi, ya da kendisi.

Kaderin suçluluğunu kabullenmesi mümkün görünmü-yordu.

Nefsi öyle istiyordu ama, kalbi ve kafası asıl sorumluyu bütün çıplaklığıyla gösteriyordu.

Kendisiydi.

Kader konusunda Ayşe hemşireyle konuştukları aklına geliyordu.

İnandığı, güvendiği ve yoluna baş koyduğu sevdiği insandan, Mehmet'ten hayatının şamarını yediği, beklenmedik biçimde reddedildiği, kadere lanet ettiği bir akşamın gecesinde, anne şefkatiyle kendisini teskin ve teselli eden Ayşe hemşire kadere saldırganın, lanet etmenin doğru olmadığını,

kaderin mimarının aslında biz olduğumuzu, kaderin bizim arzu, istek, irade ve davranışlarımıza göre şekillendiğini söylemişti.

Kalbini doyurmuş, zihin açlığını gidermiş, sorularını hayatın içinden örneklerle cevaplandırmıştı.

-Bak Kezban, demişti.

Sözüme iyi kulak ver.

Hepimiz canımız sıkılsa kadere saldırır ve kötüleriz.

Her yanlış, kötüyü ve kötülüğü kadere yıkıp işin içinden sıyrıldığımızı, sorumluluklarımızdan kurtulduğumuzu sanırız.

Bu bizim kaderi bilmeyişimizden, yanlış yorumlayışımızdan, önyargılarımızın esiri oluşumuzdan, yanlış ve kötüye mazeret arayışımızdan, kendimizi haklı çıkarma ve sorumluluktan kaçma çabamızdan başka bir şey değildir.

Kader, hakkında en çok konuşulan ve yanlış anlaşılan bir konudur. Herkes işine geldiği gibi söz

söylemekte ve çoğu kez sözü amacından saptırmaktadır.

Bir kere, kadere iman eden kederlerden emin olur. Ağlayıp sızlamakla ömür geçirmez.

Kaderin, davranışlarına, özgür iradesiyle attığı adımlara göre şekilleneceğini bilir.

Allah, insanın neyi, nerede, niçin, nasıl ve hangi mülahazalarla yapacağını bildiğinden, kader programını ona göre yazmaktadır.

Olup biten şeyler Allah yazdığı için oluyor değildir, onlar zaten olacaktı, Allah onların öyle olacağını bildi, yazdı, insanlar tercihlerini o yönde kullandı ve olaylar da kaderin çizdiği istikamette gelişti.

Kader yazmak bakımından Allah'a, eyleme dönüştürme açısından insanlara ait bir durumdur.

Olayların hangi yönde gelişeceğini bilmek, tahminde bulunmak ve bunu yazmak, olayın sorumluluğunu yazana yüklememizi gerektirmez.

Bilindiği gibi takvimler bir yıl öncesinden hazırlanmaktadır. Bir yıl önceden hangi gün güneşin ve

ayın tutulacağını yazan kişi, ayın ve güneşin tutulmasından sorumlu tutulabilir mi? Tutulamaz, çünkü o astronomi ilminin verilerine ve araştırmalarına dayanarak bir tespit yapmış, o da belirtildiği gibi gerçekleşmiştir.

Yüzme bilmeyen bir kişinin denize daldığında boğulma ihtimali, ehliyeti olsa da, şoförlüğü olmayan kişi araba sürmeye kalktığında ölümcül kaza riski, çalışmayan öğrencinin sınıfta kalma durumu her zaman mevcuttur, mukadderdir.

İnsan davranışlarının peşinden ortaya çıkan kötülüklerin, kayıpların faturasını kadere kesmek ucuz bir yoldur.

Örnekleri çoğaltabilirsin.

Sen, köyden gelmeyebilirdin, hadi geldin, Mehmet'le tanıştın, onun vaatlerine kanmaz, kendini evlenmedikçe teslim etmeyebilir, hakkında bilgi toplayabilir, bir çikolataya aldanan çocuk durumuna düşmezdin.

Önünde binlerce yol var ve sen tercihlerinle baş başa kalıyorsun.

İstediğin yola gitmekte serbest bırakılmışsın.

Başına gelenler ellerimle kazandığından başkası değildir.

Çünkü, insan için ancak çalıştığının karşılığı vardır, denilmiş.

Olup bitenlerden ilk planda sen sorumlusun ve kimseyi suçlama lüksün yok. Tercihlerini o yönde kullandın.

İnsan meyhaneye veya ibadethaneye gitmekte hürdür.

İbadet, kişiyi Allah'a, güzelliklere, gönül zenginliğine, bütünlük içinde huzurlu bir hayata taşır, kötü duygu, düşünce ve eylemlerden uzaklaştırır.

Meyhanede işlenen eylemlerse, akli ve kalbi iptal eder, arzuların yedeğinde ahirette cehenneme, dünyada sefalet, rezalet ve iflasa sürükler, insanlığından uzaklaştırır.

Cehennem, zevk, eğlence, işret ve geçici mutluluklarla; cennet ise zorluk, darlık, sıkıntı ve elemelerle kuşatılmıştır.

Geçici olan zevkleriyle insanı sarıp sarmalayan dünyaya aldanışın, kalbin, aklın ve ilahi habercilerin mesajına kulak tıkayışın cezasıyla buluştuğunda, sarhoş haliyle araba dolu bir yolda yürürken sakatlandığında kaderi suçlamaya ne hakkı olabilir.

Güzel, çirkin, doğru, yanlış belirlenmiş, iyi tavsiye, kötü tenkit edilmiş ve uzak durulması istenmiş.

Buna kulak tıkayanların cezasız kalması düşünülebilir mi? Herkes tercihlerinin sorumluluğuna katlanmalıdır.

Şimdi sen yığınla problemle boğuşuyorsun, bunalmışsın, ölümün ellerine teslim olmayı cana minnet sayıyorsun.

Elinde bir tabanca olsa, şakağına dayasan, tetiğe basmak veya basmamak arasında serbestsin. Tetiğe basarsan canından olacaksın, bu da yetmez, Allah'ın verdiği bir cana kıydığın, sana verilen emanete sahip çıkmadığın, hakkın olmayan bir şeyi yaptığın için cehennemle cezalandırılacaksın.

Bir adamı öldürmenin cezası idam, kısasa kısas, yani öldürülmekse, kişinin kendi canına kıymasının, intiharın cezası ebediyen cehennemde kalmaktır. Çünkü bu, o canı veren Allah'ın üzerindeki egemenlik hakkını inkar demektir.

Nasıl ki bir devlet, egemenlik alanına saldıran başka bir devlete savaş açıyorsa, Allah da bu şekilde cezalandırıyor.

Başına gelen bir cezadan dolayı kaderi suçlamak akla sığar mı?

Ok yaydan çıkıp hedefi bulduğunda, adam öldüğünde, cezayı hak eden oku atan el ve onun sahibidir. Kişinin kaderinde benim attığım okla ölmek varmış, benim bunda suçum ne desek, bize kim inanır ve böyle bir savunma cezadan kurtulmamıza yarar mı?

Çalışmadığı, tembellik edip yattığı için aç kalanın, kaderim bu, demesine ancak gülünür.

Kötülüğü yaratmak değil, işlemek kötüdür.

Kötülüğü işleyen kişi, kötü olduğunu bilerek o işi yapar. Seçimini o yönde yapar. Sonucuna katlanmak durumundadır.

Kader programına iyi, kötü her şey yazılmıştır, iyiliğe yönelen iyi, kötülüğe meyleden kötü sonuçlar elde ediyor. Kimseyi suçlamaya hakkı yoktur.

Bıçakla sofrada ekmek de doğrarsınız, adam da kesersiniz, kullanma biçiminize ve niyetinize bağlı bir hal.

Ekmeği doğrayan, adamı kesen bıçak değil, sizsinizdir, bıçak sadece bir vasıtaadır.

Cereyanı aydınlanma ve ısınmada kullanabildiğiniz gibi, yanlış işlerde de gündeme getirebilirsiniz. Önemli olan sizin bakış açınız, tercih ve eylemlerinizdir.

Mehmet, seni aldatmak ve ziyan etmekle büyük bir yanlışla düştü, hesabını vermek zorunda kalacaktır.

Sana doğruyu söyleyebilirdi, evli olduğunu, iki karısı ve çocuklarının bulunduğunu anlatır, duyguların ve hayatınla oynamaz, sevmek gibi güzel bir duyguyu, senden istifade etmek için kullanmaz, bir saman çöpü gibi hayat suyunun akışına bırakmazdı.

Mehmet'in yaptığı yanlışlara ve zulümlere, kaderimiz böyleymiş, ne yapalım avuntusu ve kolaycılığına sığınmaya kalkması doğru mudur?

O dürüstlüğü, doğruluğu, güzel olanı tercih etse, kader o yönde gerçekleşecekti, ama olmadı.

Ayşe hemşire neler söylememişti ki o gece.

Yaşanan acıların büyüklüğü, bütün gerçekliğine rağmen doğruların hayatta kalmasına engel olabiliyordu.

İnsanın basireti bağlanıyor, mana gözü görmüyor, güzel düşünemiyor ve güzel eylemler ortaya çıkarıyordu.

Damlacıklar toplanıyor, yatağını buluyor, dere oluyor, büyüyor nehirleşiyor ve engin denizlerle buluşup boğuyordu çaresizliğin girdabında insanı.

Kalbin faaliyeti şekilden öteye geçemiyor, zihin sağlıklı önermeler kuramıyor, doğru çıkarımlarda bulunamıyordu.

Kezban'ın dünyası gittikçe daralıyor, sıkıyor, boğuyor ve hayatı yaşanmaz kılıyordu.

“Dur, yapma, yanlışa sapma!” diyen kalbinin, aklının cılız sesi, “haydi ne duruyorsun, bitir şu işi, yaşadığın kadar daha mı yaşayacaksın, hem yaşısan ne olacak, durdur hayat trenini!” çığlıklarıyla her zerresini titreten acılarının baskısı altında iyice bunalmıştı.

İntihar sabit bir fikir olarak aklından çıkmıyordu hiç.

Çözüm olmadığını biliyordu, yaşamakla da bir şeyi halledemiyordu.

Bir tek arzusu vardı, çocuğunu doğurmak, sevip koklamaktı.

Belki ondan sonra rahat ölebilirdi.

Küçük odasından pek az dışarı çıkıyordu.

Çılgınca düşünceler, tasavvurlar, planlar bütün zamanını alıyordu.

Karnında tepinen, dönüp duran, sık aralıklarla varlığını duyuran bebeği de olmasa yaşadığının farkında olmayacaktı.

Aşağılanmak, iteklenmek, hor görülme, “defolup git!” lafları, yüzüne tükürmeler, yediği dayaklar çok etkilemiyordu onu. Denilebilir ki karar vermesini ve sonuca gitmesini kolaylaştırıyordu.

Çocuk dünyaya gelseydi, bir şekilde varlığını sürdürürdü. Onu bir kez görse, kucaklasa, koklasa ve veda etseydi çektiklerine.

O büyük gün bir türlü gelmiyordu.

Nerede, nasıl yazılmaya başlandığını bilemediği, bilse de pek bir anlam ifade etmeyen, bir ıstırap bülteninden, yitirilenlerin ve yaşanamayanların ağıtından başka bir şey olmayan yalan yaşam öyküsüne son noktayı koymuyordu yazıcı.

Belki vakit tamam değildi.

Öyküyü hitama erdirecek bir kaç küçük ayrıntı daha gerekiyordu.

Film son kareye gelecek, buruk bir tebessüm veya acı bir ılığın arkasından büyükçe bir “son” yazısı perdeye düşüverecekti.

Her şeyin sırası vardı.

Yaprak iyice kurumadan, zamanı gelmeden, bir sonbahar rüzgarıyla dallar sallanmadan düşmüyordu.

Yerinde öyle duruyordu sararmış ve solmuş.

Hangi gündü, ne vakitti, neredeydi, insanlar gitmiş miydi?

Yalnız mıydı, yoksa bir mahşer mi kurulmuştu yüreğinin orta yerinde?

Zifiri bir karanlık mıydı ufkunu saran, inadına beyaz bir aydınlık mı?

Gecenin neresindeydi, karanlık mı güneşti, güneş mi karanlık?

Bunların hiçbir önemi yoktu artık.

Kezban yokluğa, yaşarken ölmeye terk edildiği, diri diri gömüldüğü odasında boncuk gibi terler

döküyor, gözlerinde biriken yıldız parıltılarına dayanmaya çalışıyordu.

Karnındaki depremler, başındaki fırtınalar, vücudunun her tarafını saran sarsıntılar bir yıkımın mı, inşanın mı habercisiydi?

Candan bir can ayrılıyordu.

Bir müddet sonra kandan irinden deryalarda tiz bir çocuk ılığı sessizliğı bozdu.

Doğumun getirdiğı zorluktan mı, muradına ermenin verdiği mutluluktan mıdır bilinmez?

Kezban'ın terden göle dönmüş yüzüne buruk bir tebessüm oturdu, bir serinlik yalayıp geçti derinden.

Dudaklarındaki kuruluğun azaldığını hissetti.

Ayağından çıkan bir dikenin rahatlığıyla yürüyebilecek olmanın sevincini duydu.

-Ya Rabbi sana şükürler olsun, bana bu günleri de gösterdin. Artık ölsem de gam yemem, diye fısıldadı.

Bütün gücünü toparlamak için çaba sarf etti.

Doğruldu. Soluklandı.

Titreyen elleriyle bebeğe uzandı.

Aldı. Bağına bastı.

Yüzünü, gözünü, saçlarını, her tarafını, kan, irin oluşuna aldırmadan dakikalarca öptü, sevdi, okşadı.

Boynuna düşmüş olan beyaz yazmasıyla sarıp sarmaladı.

Sildi, kuruladı.

Başucunda duran bohçasına el attı.

Yanına çekti. Açtı.

Çocuğu için elleriyle işlediği patiska kundağı, yün kazağı, patikleri, içliğı çıkardı.

Yüzüne, gözüne sürdü.

Dermansız parmaklarıyla çocuğuna giydirdi.

Saçları simsiyahtı.

Dünyanın karalığı yanında beyazdan öte bir saf-
lıktı şüphesiz.

Masmavi gözlerini, nasıl yıkılıp yok edileceğini
bilmemenin rahatlığıyla sonsuz ufuklara uzatı-
yordu.

Ne gördüğünün, görecekleri yanında önemi var
mıydı?

Yumuk elleri kıpır kıpır dünyanın eteklerinden tu-
tunmaya çabalıyor, kımıl kımıl dudakları meme
ararken doyumsuz açlığını sergiliyordu hayatın.

Beraber yatağa uzandılar hiç ayrılmayacakmış
gibi.

Anne sütünü bebeğinin ağzına sıktı.

Dünyanın kekre tadını alan çocuk memeye daha
bir sıkı sarıldı.

Bir müddet öylece kaldılar.

Meme ağzında uyuyordu taze misafir.

Kezban yavaşça memesini çocuğun ağzından çekti.

Uykusunu bozmadı.

Tekrar bohçaya uzandı.

Düğün gecesi geceliği hayaliyle ipekten işlediği elbiseyi çıkardı.

Üzerini değiştirecekti.

Entarisini üzerinden sıyırdı.

Ayaklarına bulaşan kanları sildi.

Toprak testiyi yanına çekti.

İçi su doluydu.

Elini yüzünü yıkamadan önce bohçasını yatağın üzerine boşalttı.

Sırtından çıkan basma entari, ardından temiz bezlerle yerdeki kan ve irin kalıntılarını temizledi. Güzelce sildi.

Elini, yüzünü, ayaklarını yıkadı.

Abdest aldı.

Uyanan çocuğunu emzirdi.

Ayrılmaktan korkarcasına yüreğine sokmak ister gibi göğsüne bastırdı.

Sevdiklerinden yıllarca ayrı kalacak bir yolcu titizliğiyle çocuğunu sevdi.

Ne kadar sürdü bilinmez, gözyaşları yakasını ıslatmıştı.

İpek gecelik içindeki solgun ten zor bir yolculuğun öncesindeydi.

Hazırlığa ihtiyacı yoktu.

Gelirken karşılayanı yoktu, giderken uğurlayanı da olmayacaktı.

Sessizlik içinde gelmişti, öyle gidiyordu.

Kararını kesinleştirdi.

Bu masala son noktayı koyacaktı.

Şeytan dürtüyordu sürekli:

-O işi yap artık, bir son ver tadı iyice kaçan hikayene!

Sesine çok az kulak verdiği içindeki dost da boş durmu-yordu:

-Biraz daha sabret,her şey güzel olacak, kötü günler geçecek, cennet kokulu bir çocuğun var bak, onun için yaşamalısın, kime bırakıp gideceksin onu, bir ömür anadan öksüzlüğün, babasızlığın ezikliğine mi mahkum edeceksin!

Vicdanına kulak kabartıyordu

Ayşe hemşirenin temiz yüzü canlanıyordu gözleri önünde.

Artık çok geçti.

Bütün ümitler tükenmiş, yaşamının faydası kalmamıştı.

Ahiretin cehennemini tercih ettiriyordu dünyayı kuşatan insan zebanileri.

Hayat hakkı tanımıyorlardı ki yaşasın.

Güvenip dayanabileceği bir tek dostu kalmamıştı.

Ağabeyi de sırt döndükten sonra yaşamının ne manası vardı?

Kimle neyi paylaşabilirdi?

Sonrası yalnızlıktı sadece.

Gerçek sevgililer ve dostlar oradaydı.

Onlara kavuşmak, dünyanın baskı, zulüm, karanlık ve sevgisizliğinden kurtulmak için daha neyi bekliyordu?

Kim bilir, bağırını açmış bekliyordu anası.

Yolcu yolunda gerekti.

Yürünecekse bir an evvel yürünmeliydi haktan yana.

Ne kadar dursa akıbet gitmeyecek miydi?

Keşke Ayşe hemşireyi ve vicdanının sesini dinleyebilseydi.

Yaşamak bunca güzelken ve yarınlar bir yığın bilinmezi örterken, yenilgiyi kabullenmeseydi.

Direnseydi, yaşasaydı inadına.

Kendisine gösterilmeyen, çok görülen sevgiyi başkalarına gösterebilseydi.

Bırakmıyorlardı işte kendi hallerinde, iyi olan yanlarını yok ediyorlar, acımasızca öldürüyorlardı içindeki masum çocuğu. Kendi günahlarının faturasını ona ödetiyorlardı.

Bir gül fidanı yetişsin istemiyorlardı çorak dünyalarında.

Ayşe hemşire gibiler ne kadar azdı bu alemde.

Ayağı sürçse insanın, düne kadar dost görünenler çiğneyip geçiyor karanlık ayaklarıyla.

Hiçbir şey olmamış gibi gülücükler dağıtıyorlar sonra etrafa.

Hayatı çirkin yaşamaya alışanlar ölümün güzelliğini nereden bilsinler?

Tadında bırakıp gitmeliydi burayı geldiği yere.

Bohçasından eksik etmediği ıhlamur lifinden bükme ince ipini eline aldı.

Gerektiği yerde yük taşımada kullanıyordu.

Tavanı dikkatlice gözden geçirdi.

Çokta yüksek olmayan tavanda, eskilerin çocuklara salıncak beşik kurmak için kullandıkları demir halkayı gözüne kestirdi.

Bir sandalyeyle uzanabilirdi.

Ayağa kalktı.

Halsiz düşen bedenini sürükleyerek dışarıdan bir sandalye getirdi.

Düşmemek için duvara ve sandalyeye birlikte tutundu, üzerine çıktı.

Ayakları titriyordu.

Korkuyor muydu?

Hayır. Kararlıydı.

Yola düşmüştü bir kere, dönemezdi, sonuna kadar gidecekti, yalnız da olsa yolculuk mukadderdi.

Sırtını duvara verdi.

Soluklandı.

Duvara yakın olan halkaya elini uzattı.

İlmeğin düğümünü bir kez daha kontrol etti, sağladı.

Halkaya sıkıca bağladı.

Boynuna geçirdi. Gırtlığına değin sıktı.

Kendinden emin hareket ediyordu.

Bildiği bütün duaları mırıldandı, okudu.

Yalvardı, bağışlanmayı diledi, kendisini duyan, gören, bilen, gizli açık her şeyden haberdar olan kimsesizler kimsesine halini arz etti.

Duayı sürdürür gibi, muhatabını uykudan uyandırırım korkusuyla ve fısıltıyla:

-Güzel bebek, can çocuk, ne işin var burada, niçin geldin bu kandan, irinden ve pislikten ibaret dünyaya?

Ah güzel bebek, temiz kalabilmenin ve ölebilmenin bu kadar zor olduğunu bilseydin gelir miydin?

Madem ki geldin, hoş geldin, sefalar getirdin, sefalar bulasın.

Anan kurban sana talihsiz çocuk.

Ananın ömrü, göremediği güzel günü senin olsun.

Elveda yavrum, elveda, nasılsa buluşacağız uk-bada.

Hakkım helal sana, hakkını helal et bana!

Kezban sonsuzluktan dünyaya bakar gibi sessizlik içinde, arkasını duvara dayamış, ayakları sandalyede, öylece bebeğini seyretti.

Bu ne kadar sürmüştü? Bir saniye mi, bin yıl mı, zamanla irtibatını koparmış bir insan için bunların ne anlamı olabilirdi?

Çekilen onca eziyet, kahır ve bunalımın yıprattığı bedeni ayaklar taşımakta zorlanıyordu.

İyice yorulduğunu hissetti. Boynundaki ilmeği çoktan unutmuştu. Neye karar verdiğini hatırlamıyordu. Mışıl mışıl uyuyan çocuğunu sevme ihtiyacıyla dolup taşıtı. İnmek için bir adım attı. Bu onun bir hayattan diğerine attığı son kararlı adımdı. Bütün dengeler bozuldu, sırtı duvardan,

ayakları sandalyeden kayıp gitti. ocuğuna ulaşamadı.

Sadece biri ıtırtı duyuldu.

Kezban gelinin bu dünyayla bütün alışverişı bitmişti, hesabı tamamdı. Borcu da kalmamıştı, alacağı da.

On...

Bütün Yollar Aynı yere Çıkar

Su, hangi durumda bulunursa bulunsun, bir müddet sonra buharlaşır ve bulutlara karışır.

Yağmur olarak yağar, dağları aşar, düze iner, yatağını bulur, dere olur nehirleşir, denizlerde yüceleşir, okyanuslarla bütünleşir.

Bütün okların hedefi birdir: Vurmak!

Ne kadar uzun ve uzak olursa olsun, yolların hepsi bir menzile götürür kalmak üzere.

Orada, burada konaklayan, bir nefes alımlık veya su içimlik ağacın altında dinlenen göçer yolcu, serseri ve gayesiz gezmekten yorulur, bulanık akarken durulur ve bir yurt tutmaya karar verir ebedi kalmak üzere.

İnsanlar da öyledir.

Ne kadar yaşarsa yaşasın, nerede, ne şekilde olursa olsun, istese de istemese de, bir gün bir büyük huzurda, bir büyük randevuyu gerçekleştirir.

Var olmanın sırrını gecikmiş de olsa anlar ve dönüşü olmayan bir yerde ikamete mecbur kalır.

Bir anla, binler yılın arasında bir fark yoktur aslında.

Bir anda binlerce seneyi, nice yılda bir anı yaşayanların sayısını kim bilebilir?

Gitmek de bir, kalmak da.

İnce bir çizgidir gitmek ve kalmak arasındaki ayırım.

Görebilen ne kadar azdır bunu.

Her an gidecekmiş gibi kalanlarla, giderken bile kalamayışın üzüntüsü ve çaresizliğini taşıyanların iç içe yaşadığı bu yer, ansızın sırtını dönüveriyor yarenlik ettiği insanlara.

Gülü severken dikenini horlamak akıllıca bir davranış mıdır, gülü gül yapan, etrafını kuşatan dikenler değil midir?

Hayat ve ölüm gülle diken gibi ayrılmaz bir bütündür.

Dünya bir gölgelik, herkes nasibi kadar kalır, gider ve bir avuç toprak bırakır geride.

Eve geldiklerinde döşegin içinde bir bebek, tavanda asılı bir ilmek ve cansız bir bedenle karşılaşan kadınlar donup kaldılar.

Yapıp ettiklerine aldırmadan ağlayıp sızlamaya, bağırıp çağırmaya, yasa başladılar.

İstedikleriyle oldukları aynı şey değildi.

İnsan görünmekle, insan olmak arasında bocalayanların sıradan görüntülerinden biri tezahür ediyordu.

Söylenmeyenler kuru ve kaba gürültüler arasında kayboluyordu.

Ayna yine doğruyu söylemiyor, tersinden gösteriyordu her şeyi, kırıkları hissedilmeyen yapay düzlükte, aynı yüzde örtülmüş yüzleri göremiyordu insan.

Komşular yığınla çıkıp geldiler.

Gürültü her zaman dikkat çekiyor, sırlar alemi sü-
kut anlaşılmıyordu.

Ah, vah ve bir yığın eyvah hayatın sıradanlığını
kalplere duyurabilseydi bir anlam ifade ederdi.

Seyircilerin bravo ve yuh nidaları arasında fark
yoktu.

Mehmet'e ulaşamadı.

Gece yarısından sonra çıkar gelirdi.

Hiç uğramayabilirdi.

Kezban'ın ağabeyleri haberi telefonla alınca be-
yinlerinden vurulmuşa döndüler.

Birer taksi tutup olay yerine geldiler.

Sahip çıkmadıkları, arayıp sormadıkları kardeşle-
rini alıp götüren ölüme kızdılar, kadere sövdüler
kolay tarafından,

Mehmet'i lanetlediler.

Gideni geri getiremeyecek yersiz yakınmalardı
bunlar.

Testi bir defa kırılınca, ah vah etmenin yararı yoktu.

Kezban'ın yengeleriyle, üstlerine kuma geldiği kadınlar kucaklaştılar.

Gözyaşları birbirine karıştı.

Ölenle ölümezdi, birbirlerini teselli ettiler.

İnsanları felaketler ve sevinçler bir araya getiriyordu, barıştırıyor, aradaki buz dağlarını eritiyordu.

Üzüntülerin azalması, sevinçlerin çoğalması paylaşmaya bağlıydı.

Acının yükünü bölüşerek hafiflettiler.

Ateş düştüğü yeri yakıyordu, içlerine ateş düşmeyenlerin yanmasından söz edilemezdi.

-Bu işin böyle olacağı belliydi zaten!

-Ne yaparsın, su testisi su yolunda kırılıyor!

-Kendi düşen ağlamazmış!

-Yazık oldu tazeye, sahip çıkanın olmazsa, bu dünyada haline vay ola!

-Kumalarının baskısı ve eziyeti öldürdü garibi, onunki de dayanılır gibi değildi!

-Allah kurtardı, kurtulana zlmek gerekmez!

Her kafadan bir ses çıkıyordu.

Ev ana baba gününe dönmüştü.

O güne kadar kapıyı hiç amayanlar bile oradaydı.

Karakola haber verildi.

Polisler geldiler. İfadeler alındı.

Tutanaklar yazıldı.

Kezban'ın düğümü kesildi, yere indirildi.

Kendisinden çok önce ölmüş olan çocuğunun yanına yatırıldı.

Kezban, bebeğini emzirirken öyle sıkı kucaklamış ve kalbine sokarcasına öyle kuvvetli bastırmıştı ki, meme ağzında, burnu da kapanan minik gözler havasızlıktan hayata kapanmıştı açılmadan.

Kederi ve içinde kopan fırtınaların önünde kuru bir yaprak misali oradan oraya savrulan Kezban, çocuğun öldüğünü anlayamamıştı.

Ölüm düşüncesiyle dopdoluydu zaten.

Gece yarısından sonra eve gelen Mehmet kapıda polisleri görünce afalladı.

Eli ayağı birbirine dolaştı.

Yarı yarıya sarhoştı zaten.

Bir tatsızlık olduğu meydandaydı ama neydi?

İçeri alındı. Olay anlatıldı, ifadesine başvuruldu.

Sarhoşluğun verdiği dengesizlikle çelişkili şeyler söyleyince gözlem altına alındı, nezarete götürüldü.

Olay yerinde bir polis bırakıldı, mesele nöbetçi savcıya intikal ettirildi.

Sabahleyin mesai saatiyle beraber nöbetçi savcı, hükümet doktoru geldi, otopsiler yapıldı.

Çocuğun havasızlıktan, annenin intihar neticesi boynu kırılarak öldüğü tutanaklara geçildi.

Davacı da olunmadığından cenazeleri kaldırması için Kezban'ın abilerine izin verildi.

İbrahim haberi telefonla köye ulaştırdı, gece on bir arabasıyla yola çıkacaklarını, sabaha orada olabileceklerini, defin için gereken hazırlıkları yapmalarını söyledi.

Kezban'ın kardeşleri o gün işyerlerinden üç günlük izin aldılar, otogara gidip gece Bartın seferine çıkan otobüs kaptanıyla anlaştılar.

Tabutlar alt bagaja konulacak, üzerleri belli olmayacak biçimde örtülecek, yolcularını da alıp yola çıkacaktı.

Münevver hanımla kocası hadiseyi duyar duymaz ilk arabayla yola çıkmış, ikindi üzeri İstanbul'a ulaşmışlardı.

Yaralı bir kuş gibi kanat çırpıyorlardı.

Akşam saatlerinde Beyoğlu semtinde, üç katlı metruk binanın önünde kalabalık vardı.

Dört ay önce, bir gece yarısı, inkısarî hayale uğramış, dünyası yıkılmış, cesedini zoraki sürükleyen ayaklarla bu eve giren Kezban, yalnızlık ordusu bir kalple yaşadığı yerden yanında çocuğu olduğu halde, uzaklıkların uzak olduğu düşler ve gerçekler ülkesine omuzlarda uğurlanıyordu.

Bagaja önce anneyi, sonra bebeğini yerleştirdiler.

Her an burun buruna yaşadıkları, kendilerine şah damarlarından daha yakın duran ölümün soğukluğunu yolculara hissettirmemek için iyice örttüler.

Belli olamayacak hale getirdiler.

Münevver Hanım, kocası, Şoför Ali'nin oğulları İbrahim, Yüksel, Durmuş, Ali, Münevver Hanım, Bahattin arabaya bindiler, terminale doğru yola çıktılar.

Münevver Hanım şoförü görünce irkildi.

Onu hatırlamıştı.

Çok uzak olmayan bir zamanda Kezban'la birlikte İstanbul'a geldiklerinde, arabayı süren ve hemen arkasına oturdukları kaptan da buydu.

Kaderin cilvesine bak, bir süre önce birinci koltukta geldiği İstanbul'dan aynı arabanın bagajında, çocuğuyla koyun koyuna, tabutta boylu boyunca uzanmış olarak gidiyordu Kezban.

Ortalığı velveleye vererek ağlamamak için zor duruyordu Münevver Hanım.

Tarifi imkansız bir pişmanlık içinde kavruluyordu.

Ne olurdu, onu dinlemeseydi, yalvarmalarına aldırmasaydı, getirmeseydi şehre.

Bahattin'e alıverseydi bütün bunlar olmazdı.

Kader bu, önüne geçilemezdi ki.

Ölüm, zamanı gelince nerede olsa bulurdu insanı.

Bu vicdan azabı bir ömür yeterdi Münevver Hanım'a.

Unutmak kolay olmayacaktı Kezban'ın acısını.

Yola çıktıkları vakit başlayan yağmur o gece hiç dinmedi.

Kezban son yolculuğuna sürekli rahmetle yıkanan bir arabanın içinde gidiyordu.

Münevver hanım sabaha değin gözünü yummadı.

Fatihalar okudu.

İçine akan gözyaşları durmadı.

Kaptan ölüme ve ölüye duyduğu saygıyı hissettirdi.

Dini içerikli yayınlar yapan radyoları açtı, ilahiler dinletti yolculara bir iki saat.

Bartın'da yolcularını indiren kaptan Ulus'a yöneldi.

Abdipaşa'dan Ulupınar'a geçti.

Sabahın sekizinde halk arabanın geçtiği yolun kenarına dizildi.

Köyün ortasında omuzlara alınan Kezban ve bebeği, üflesen uçacak gibi duran ahşap evlerine götürdüler son kez.

Bütün köy oradaydı.

Yağmur hala devam ediyordu.

İyi insanların ölümüne yer gök herkes ağlarmış.

Semanın gözyaşları akıyordu talihsiz Kezban için.

Molla Hasan içli ve yanık sesiyle Kur'an okudu.

Ölümün güzelliği, hayatın ve dünyanın faniliği, çocuklara sahip çıkmanın, iyi yetiştirmenin gerekliliği üzerine konuştu.

Öğle namazından sonra kızıyla birlikte anasının yanına, kucağına yatırıldı Kezban.

Topraktan gelen toprağa gidiyordu nihayetinde.

İnsanın gözünü toprak doyuruyor ancak.

Bitmeyen emellerine gem vuruyor.

Ateşe düşen suyun serinliği gibi dünya ateşini dindiriyor.

Çok geçmedi.

Belki beş veya altı ay.

İyice çöken ve böbrek yetmezliğine müptela olan Şoför Ali de dünyasını değıştirdi. Kızıyla karısının yanına uzanıverdi boylu boyunca.

Kim bilir, bu dünyada gülmeyen yüzleri orada gülüyordur.

Kimseye vefası olmayan yalan dünya bizi ne zaman fırlatıp atacak toprağa bakalım?

-Ne o, ağlıyor musun Veli ağabey?

Defterindeki yazılar dağılmış, mürekkebe bulanmış.

Harfler eciş bücüş, sihirli bir dünyadan sesler veriyor gibi.

Su mu döktün, göz yaşların mıdır yazıyı dağıtan?

Kalemi elimde sımsıkı tutuyorum.

Defter kucağında açık.

Görünen köy kılavuz istemiyor.

Evet, ağlıyorum.

Bu hikaye ne kadar sürüyor, bitmiş miydi?

Ben neresindeydim?

Yaşayan mı, yazan mıyım?

Kaç gündür anlatıyordu Bahattin?

Ben olayın dışındaydım, dinleyici veya seyirciydim.

Bahattin biraz içindeydi.

Derin bir sevdayı ve kavuşamamanın ezikliğini, ilk adımı atamayışın, bir güzel kuşu dikenlerin arasında, talihsiz bir ölüme, ziyana terk edişin pişmanlığını, onulmaz yarasını dillendiriyordu.

Anlatışının beni sarışsı, etkileyişsı, sanki ben yaşamışım gibi düşündürtmesi, bu sevdanın büyüklüğü ve samimiyetindeydi.

Bu öykünün içindeyim ben.

Kimi zaman Mehmet'im, vurdumduymazlığım, açgözlülüğüm ve doymayan ihtiraslarıma insanları kurban eden.

Her yerde bir şekilde ziyan edilen ve sahip çıkmadığım Kezban'ların sevdalısıyım, sevdiğini söyleyemeyen ve yitirdiğini aramak talihsizliğini yaşayan Bahattin'im.

Yanlışların içinde boğulurken, istemeden yanlış yapan ve bunu hayatıyla ödemek zorunda bırakılan kardeşini sahiplenemeyen ağabeyim ben.

Kardeşlik ki, iyi, kötü, dar ve geniş zamanlarda, her hal ve durumda beraber olmak demektir ki, bulamayasıya yitirdiğim bir incelik.

Bir babayım ki kaşları çatık, yüzü asık, sevgisiz, yanındayken bile uzağında çocuklarının.

Kucağına almak, saçlarını okşamak, sevip, kirli yüzlerine bir buse kondurmak güzelliğini gösteremediğim, dünyanın en güzel varlıkları olan yavrularına yırtıcı bir kaplan kadar mesafeli.

Kalbi aç, sevgiden mahrum nesillerin yetiştiricisi.

Bir lokma ekmek, bir parça giysiyle babalık yapan şefkat fakiri.

Bu hikayenin her yerinde kendimi buluyorsam yaşadıklarımın, yaşayanların aynı konumda olmasındandır.

Yüz küsur sayfayı bulan bu buruk öyküyü köşemde defalarca okuyorum.

Hanım geldi, bugün taburcuyum, işlemlerim yapılıyor.

Öğleyin vedalaşıyoruz, kucaklaşıyoruz, anlatacak çok şeyi var, biliyorum, öyküleri bitecek gibi değil Bahattin'in.

-Bizi unutma Veli Ağabey!

İstanbul'a yolun düşerse görüşelim.

Ara beni.

İşte adresim.

Köye de beklerim.

Elma mevsimi, armutlar olgunlaşınca gel.

Köyün dışındaki yan yana dört mezarı, bir sevdanın canlı şahidi ihtiyar armut ağacının kuruyuş öyküsünü anlatırım sana.

Hadi hakkını helal et, başını ağrıttım günlerdir.

Ne sabırlı adamsın ki hem dinledin, hem de yazdın anlattıklarımı.

-Asıl sen hakkını helal et Bahattin kardeşim.

Bir gün basılırsa, sayende bir eserim olacak.

Hoşça kal!

Mehmet bey geliyor, arabaya biniyoruz.

Bahattin el sallıyor.

Dudaklarında yitik bir tebessüm.
